

Giới thiệu Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2

Câu chuyện đặc sắc Demon Princess! Can I Love You Again? - Phần 2 của Hoàng Lô_i_handsome nói về truyện tình yêu, chuyện về chặng đường hạnh phúc đang sắp bước sang một trang mới.

Liệu Ba Cô Công Chúa Và Ba Vị Hoàng Tử Có Thể Bên Nhau Vĩnh Viễn Hay Không !? Truyện online có yếu tố H nha !

Tiểu Nhã : Hô hô hô ! Ta trở lại rồi đây ! Vô năm học nên lịch dày đặc, cố gắng lắm mới viết được cái chương này, làm ơn đừng có chửi ta, tội ta lắm T_T ! Lần này ta còn cho thêm vô mấy hình ảnh minh họa để mấy độc giả dễ hình dung.

Còn một số nhân vật cũ và bí mật của định mệnh sẽ được liệt kê trong truyện sau nhé, chúc các bạn đọc truyện vui.

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Lại Nhân Vật

Tiểu Nhã : Hô hô hô ! Ta trở lại rồi đây ! Vô năm học nên lịch dày đặc, cố gắng lắm mới viết được cái chương này, làm ơn đừng có chửi ta, tội ta lắm T_T ! Lần này ta còn cho thêm vô mấy hình ảnh minh họa để mấy độc giả dễ hình dung, bạn nào không thấy hình thì vô kênh wappad hoặc santruyen nha ! Dễ tìm lắm !

Các nhân vật cũ :

GIRL - MA CÀ RỒNG

1. Huyết Tử Nhi (Bloodmix)

- Xung hô : nó
- Màu tóc : Đen tuyền
- Màu mắt : Thạch Anh Tím
- Phép thuật : Bóng Tối
- Cánh tay trái của Sum, con trai độc nhất của gia tộc Đinh.
- Tính cách hiền hòa, thân thiện dễ gần. Rất khó để nhìn thấu những suy nghĩ bên trong anh.
- Người Yêu : Red Fire

CÁC NHÂN VẬT PHỤ

1. Ducan

- Màu tóc : Nâu
- Màu mắt : Nâu vàng
- Đại thiếu gia của gia tộc Worf, là người bạn thanh mai trúc mã của Bloodmix đồng thời cũng là tình địch của Sum.
- Tính cách thân thiện, phóng khoáng, khá giống với Shin. Nhưng một khi đã tức giận thì rất nguy hiểm không ai dám đến gần.
- Khả năng : Biến thành sói.
- 2. Cô Uy Minh (nhân vật phụ cực kì nguy hiểm)
- Màu tóc : Trắng
- Màu mắt : Trắng bệch, không thấy tròng ngươi.
- Đại thiếu gia của gia tộc Bạch Xà, là kẻ điều khiển thời gian điều luyện, luôn luôn khát khao có được Bloodmix - tình địch Sum.
- Mưu mô , xảo quyệt, còn được gọi là con rắn độc.
- Phép thuật : Thời gian
- 3. Ái giáo sư hoặc là Ái Thượng Phong

- Màu tóc : Hung đỏ
- Màu mắt : chưa nghĩ ra.....
- Ba của Ái Chi Hòa, là người cha tận tâm hết mình đối với con gái nhưng đôi lúc lại lạnh lùng, có nhiều điều tâm sự không thể nói.
- Nghiêm khắc đúng mực, nhưng một khi thấy nước mắt của Red Fire là giờ tay đầu hàng.
- Phép Thuật : Tương Tự nhỏ

4. Hắc hiệu trưởng hoặc Hắc Đình Thiên

- Màu tóc : Bạch Kim
- Màu mắt : Tro Xám
- Ba của Đường Nguyệt, là một người thầy vô cùng thân thiết đối với tụi hắc.
- Thân thiện, hài hước - hoàn toàn đối lập với Ái giáo sư, thương Black Moon cực kì.
- Phép thuật : tương tự cô.

5. Huyết Xích Tử

- Màu tóc : Bạc
- Màu mắt : Thạch Anh Tím
- Là chúa tể Ma Cà Rồng hiện tại, ba của Bloodmix. Ông cực kì yêu thương nó nhưng cái chết của mẹ lại chia rẽ hai ba con.
- Khó gần vô cùng, luôn tỏ ra lạnh lẽo với bất cứ ai trừ nó.
- Phép thuật : Bóng tối

(Đây là những nhân vật phụ sẽ xuất hiện nhiều nên ta giới thiệu luôn)

Tiểu Nhã : Vì đề phòng cho mấy độc giả mới đọc nên ta giới thiệu lại, hơn nữa ta cũng muốn sửa lại mấy thông tin về nhân vật, phần 1 giới thiệu bị quá lố. Phần này chỉ sơ lược lại thôi, ai muốn hiểu rõ hơn thì coi lại phần 1 nhé.

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Khóc !

"Gi mà ồn ào thế !?"

Thầy giáo toán mơ màng gỡ đầu, ánh mắt ngái ngủ lơ ngơ nhìn hắc, miệng vẫn còn vệt nước dài chảy xuống bên khóe môi.

Phải mất một lúc sau, ông mới phát ra tình cảnh bối rối lúc này. Cả hai cứ đần mặt ra, ngẩn ngía, nhìn nhau mãi cho đến khi hắc thất thần, rời khỏi giường một cách vô thức. Bàn tay bỗng dưng nắm chặt cái móc dính trên cửa khóa rồi giật mạnh, bất thình lình từ vị trí đó xuất hiện một thanh kiếm dài 1 mét. Nhanh như cắt, hắc chìa ngay thanh kiếm vào ông kết hợp với khuôn mặt mang sát khí cổ điển đáng dữ dội.

Lập tức, sắc mặt thầy giáo toán không còn một giọt máu. Căn biệt thự đang tĩnh lặng yên bình, bất chợt vang lên một tiếng quát kinh thiên động địa khiến cho mấy con chim làm tổ trên cành bị dọa sợ, tán loạn mà bay.

"Ông đứng lại ngay cho tôi !!!!!!!!!!"

Sum vừa chạy vừa quơ đủ đường kiếm đòi mạng, miệng phần nộ quát lên từng tràng âm thanh. Nhưng thầy giáo toán vẫn tập trung về phía trước mà chạy, lòng âm thầm cầu phúc. Hai người cứ hăng sức dí nhau điên cuồng, di chuyển từ nơi này sang nơi khác khiến bao nhiêu thứ bị đổ bể. Cuối cùng, vì biết bản thân nếu như vẫn nguyên tốc độ này mà chạy thì sẽ chẳng bao giờ thoát, hai mắt ông bất chợt đỏ rực, cơ thể như luồng khí bong bóng nhẹ nhàng biến mất vào trong hư vô.

Hắn kinh ngạc, hai đôi chân dồi dào sinh lực cũng vì thế mà khựng lại.

Ánh mắt xanh biển chớp chớp liên tục, từng chút một dò tìm bóng dáng của ông thầy toán. Nhưng mãi 15' sau, hắn vẫn không thu nhập được điều gì. Từ tầng dưới đến tầng trên, tầng thượng, hắn đều không thấy gì cả. Bản thân bắt đầu cảm giác mình đang bị lạc vào một mê cung vô hình, không tài nào tìm ra cửa thoát.

"Ha ha ! Ta chưa nói cho em biết ta cũng là Ma Cà Rồng sao !?"

Bất thình lình, giọng nói của ông thầy giáo toán tản ra khắp phía. Hắn không trả lời, im lặng nhắm mắt lắng nghe. Mùi kiêu le lói tia sáng lạnh lẽo di chuyển rất chậm trong không trung, giống như đang la dò thứ gì. Đột nhiên, hắn quay người, nhanh như cắt phóng mũi kiêu về phía cái bàn ngay chỗ trong bóng tối, một bàn tay vô hình đỡ lấy rồi hất văng.

"Giỏi lắm ! Có lẽ năng lực chiến đấu ngày càng tăng lên rồi !"

Thầy giáo toán cười cười, thông thả bước ra. Hai đôi mắt đỏ rực đã nói lên điều hắn muốn xác nhận.

Sum sắc mặt nặng nề, đi tới rút thanh kiếm định đâm ông thêm một lần nữa. Nhưng trước khi hắn hạ kiếm, ông bỗng dừng đặt ra một câu hỏi, cười hề hề với đứa học trò lạnh lùng.

"Nếu như em trả lời đúng câu hỏi này ! Em đâm thầy bao nhiêu nhát cũng được !"

"Hỏi đi !"

"Em có yêu Bloodmix không !?"

Bất chợt, thầy giáo toán trở nên nghiêm túc.

"....." - Hắn cư nhiên không thể trả lời được câu hỏi này, bởi vì bản thân hắn đã quá chìm sâu trong sự tuyệt vọng và bi thương.

Nhưng một lúc sau, Sum bỗng nhiên buông lỏng thanh kiếm rồi đi về phía phòng khách ngồi phịch xuống. Lần này, hắn không còn phải cố kìm nén nữa mà để cho những giọt nước mắt tự do rơi xuống, khóc mỗi mấp máy những âm thanh thì thầm rồi ngẩng đầu nhìn ông, khàn khàn nói.

"Nếu tôi nói... tôi yêu cô ấy ! Vậy cô ấy có yêu tôi thật sự không !?"

Nghe câu trả lời nhưng cũng không phải giống như trả lời, thầy giáo toán cũng đành ngồi bên cạnh hắn, gơ bàn tay nhẹ nhẹ xoa cái đầu như đồ con nít, ôn tồn nói.

"Yêu ! Con bé yêu em lắm ! Nó cũng tuyệt vọng giống như em vậy ! Nó yêu em rất nhiều !"

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hãy Là Chính Mình

"Yêu ! Con bé yêu em lắm ! Nó cũng tuyệt vọng giống như em vậy ! Nó yêu em rất nhiều !"

Trong dòng chảy kí ức, câu nói đó dường như đã lặp đi lặp lại rất nhiều, hắn làm cách nào cũng không thể quên đi.

Có lẽ sự ích kỉ và nỗi buồn sâu thẳm trong lòng đã tạo thành một chiếc hộp, níu kéo lời nói đó lại. Hắn cảm giác những cảm giác tiêu cực tích tụ bấy lâu nay đã hoàn toàn biến mất, nhưng lúc này, nội tâm bất giác lại dâng lên một cảm giác áy náy, hối hận vô cùng. Những gì mà ông thầy giáo nói hôm nay, đã nhìn thấu toàn bộ con người thật sự của hắn.

.....

"Sum ! Hai đứa vẫn có khả năng đến với nhau ! Chỉ là do quyết định cá nhân của mỗi người đã cản trở em và con bé !"

Cốt Lạp Tư vừa suy nghĩ miên man vừa vỗ vỗ cái đầu rối bù của hắn, Sum mặt mày hăm hăm, không chịu nổi liền rút ra thanh kiếm định thực hiện nghi thức đưa tiễn ông thì Cốt Lạp Tư mới thôi cái trò chọc ghẹo, cười hi hi nịnh nọt đứa học trò khó tính.

Hắn thật không hiểu, tại sao ông lại nói nó với hắn lại có khả năng đến với nhau. Trong khi đó, nó lại là Ma Cà Rồng - sinh vật huyền thoại khiến kẻ nào cũng phải nể phục, còn hắn thì là thá cái gì trong mắt nó chứ. Hắn từng nghĩ, tình yêu không vốn dĩ không thể tồn tại giữa con người với Ma Cà Rồng được, nhưng thời điểm mà cả hai hôn nhau trong trường đã hoàn toàn phá tan suy nghĩ 19 năm nay của hắn. Lúc đó, hy vọng ảo đã lan rộng trong trái tim tự khi nào.

Tuy nhiên, hình ảnh nó dứt khoát quay lưng đi, khiến hắn lại một lần nữa tin vào suy nghĩ từng vỡ vụn . Không có điều gì có thể đau hơn hành động ấy, dù chỉ là một hất nhẹ mà lạnh tới buốt hồn.

Bầu không khí thật im lặng, lắng đọng, chúng tràn ngập những cảm xúc buồn bã tản ra từ nơi trái tim. Sum nắm chặt bàn tay thành quyền, không chế những giọt nước mắt sắp tuôn rơi khỏi khóe mắt. Đau, khó thở, là những từ có thể diễn tả được nội tâm u ám của hắn lúc này.

"Sum ! Vậy là em không hiểu ý ta rồi !"

Cốt Lạp Tư thờ dáo ngoa ngán, nở nụ cười hề hề chia thẳng vào khuôn mặt sắp tức xì khói của sum. Ông đứng dậy chạy ra một khoảng cách khá xa để đề phòng lưỡi kiếm của hắn giăng xuống, miệng ôn tồn giải thích những gì mà hắn chưa hiểu.

" Có phải khi làm một chuyện gì đó, con người lúc nào cũng suy nghĩ và quyết định !?"

"Ông hỏi thừa !"

"Vậy khi Bloodmix quay lưng em và bỏ đi ! Em nghĩ con bé ấy đã phản bội em !?"

"...."

"Sum ! Em nên hiểu rằng, khi em nhìn thấy con bé quay lưng với em không có nghĩa là nó bỏ em ! Cũng như đừng bao giờ lấy quá khứ so sánh với con bé ! Chính suy nghĩ và quyết định không bao giờ gặp lại này đã đẩy lùi em với con bé ra xa !"

Cốt Lạp Tư khoanh tay, ánh mắt đen nhạt đã nhìn thấu những tâm tư , suy nghĩ bấy lâu nay của đứa học trò.

Nghe ông nói như vậy, hình như hắn cũng sức nhớ ra những mảnh vụn sót lại trong ký ức đêm hôm đó. Khi ánh đèn nơi góc khuất chiếu xuống, khóe mắt Bloodmix xuất hiện một giọt thủy tinh u buồn. Chẳng lẽ, bản thân hắn đã hiểu lầm nó !?

Nhìn sắc mặt đứa học trò từ kinh ngạc chuyển sang hối hận, Cốt Lạp Tư cười hài lòng, nội tâm cuối cùng cũng có chút nhẹ nhõm vì hắn đã hiểu ra. Ông bước từng bước chân vững chãi đi đến bên cạnh hắn, ngón tay ấn vào mi tâm giữa hai cặp lông mày tuấn lãng, miệng bình thản nói những lời gần gũi ấm áp, giống như một người cha, không hề có cảm giác chán ghét đối với hắn chỉ vì lý do là con người.

"Sum ! Tình yêu không phân biệt điều gì cả ! Chỉ cần em muốn, nó sẽ trở nên rất đẹp ! Nhưng một khi em không còn tin tưởng nó, thì nó sẽ trở nên vô cùng tồi tệ trong mắt em ! Íck kị và tự ti, chính là điều khiến em không thể đến bên con bé ! Muốn bên cạnh con bé, đừng lấy quá khứ so sánh với nó nữa, cũng đừng hạ thấp bản thân mình ! Hãy là chính bản thân !"

Khoảnh khắc đó, đôi mắt Sum sáng lên như vừa ngộ nhận ra điều gì.

Nếu như lời thầy nói là thật, vậy tiếp theo...hắn phải làm gì mới có thể hòa giải cho cả hai đây !?

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hải Trình ! Cậu Là Đồ Thâm Độc !

Đừng lấy quá khứ so sánh với nó nữa, cũng đừng hạ thấp bản thân mình ! Hãy là chính bản thân !

Lúc đó, câu nói của ông thầy hắn đã ngộ nhận ra điều gì, nhưng vấn đề làm sao để hòa giải với nó thì hắn vẫn không tài nào nghĩ ra. Ngẫm lại, dù sao bản thân cũng là một nam nhi, hơn nữa từ trước tới giờ hắn chưa lần nào hạ mình với phụ nữ. Xem ra, lần này nhất định phải dẹp bỏ cái lòng tự cao của mình xuống mới được, nếu không thì khoảng cách giữa nó với hắn cứ ngày càng xa , lúc đó bản thân không chỉ không thể ở bên nó mà còn đắc tội với phụ lão hung dữ của nó nữa. (Tiểu Nhã : Suy nghĩ đúng đắn đây ! Có lên đi ! Nếu ta thấy thái độ của người tốt thì sẽ cho một người kết cục tốt ! / Sum : Nhà người đề đầu dất mũi ta từ khi nào vậy !?)

Sau một hồi trầm tư, Sum cuối cùng cũng hạ quyết tâm và thuận theo tiếng nói của lòng. Hắn ngồi bật dậy, đi vào phòng vệ sinh tắm rửa lại cơ thể mình để chuẩn bị cho ngày mai đi học, một phần khác là xóa sạch toàn bộ kí ức kinh khủng liên quan tới ông thầy giáo toán. Nói thật, nếu không phải hôm nay ông ta đã giúp hắn tỉnh ngộ lại bản thân mình thì hắn sớm đã vung dao, chém chết cái mạng của ông ta rồi. Đúng là khủng khiếp ! (Tiểu Nhã : Vậy cái giường người thay chưa !? / Sum : Đốt luôn rồi ! Mua cái khác ! / Tiểu Nhã : Chắc chắn ! Nhà giàu có khác ! / Sum (một cước liên đá bay con tác giả nhiều chuyện))

Trong lúc đi đến chỗ phòng vệ sinh, Sum bất chợt nhìn thấy thứ vũ khí hắc ám mà mấy ngày trước mình thu thập được. Nó tản ra một đệp hào quang lấp lánh, vô cùng thu hút người nhìn. Đặc biệt, mọi vật xung quanh thứ vũ khí càng trở nên mờ nhạt khi hình ảnh nó phản chiếu giữa đôi đồng tử ngọc xanh thăm thẳm.

Trái tim ký ức...

Thứ vũ khí đã khiến thân phận cả hai người bại lộ.

Hắn nên mừng hay tức giận thứ này đây.

.....

Lúc này, dưới thư phòng của Trần Hải Trình....

"Này ! Cậu tính ở cái phòng này suốt đêm luôn à !?"

Đình Thần ngáp ngắn ngáp dài, nằm gục lên cái bàn đầy tách cà phê nóng than thờ. Suốt từ sáng đến giờ, ông bị tên huynh đệ đáng chết này nhốt trong cái thư phòng kín mít, làm việc quần quật, có mệt đến mấy cũng không được nghỉ ngơi.

Hải Trình vốn đã là người có trái tim sắt đá, tất nhiên sẽ không để vào tai mấy lời nói than vãn phiền phức của ông bạn. Có mấy lúc, Hoàng Dung đem đến mấy ly cà phê và chút thức ăn để bồi dưỡng sức lực nhưng ông nhất quyết chỉ nhận đồ uống chứ không đụng đến đĩa thức ăn, khiến cho Đình Thần suốt chút nữa bỏ nhào đến tỷ thí lại võ công với ông một trận.

"Suốt đêm sao ! Tôi nghĩ là đêm mai luôn ấy chứ ! Chi bằng các cậu ở lại với tôi luôn đi !"

Hải Trình hai tay thông thả làm việc, miệng bình thản đùa giỡn. Lời nói mà ông vừa mới thốt ra suốt làm Đình Thần tức hộc máu mà chết. Vương Quân Hàn một đầu cháy đầy mồ hôi, im lặng không dám nói gì. Kỳ thực, cùng nhau trưởng thành trong xã hội đen sao ông không biết cái tính nhầy cùng mặt dài của ông bạn. Có điều, việc nhảy và mặt dày quá cũng khiến cho ông với Đình Thần không chịu nổi, nhưng ai bảo cả ba đã thống nhất với nhau Hải Trình làm lão đại, bây giờ chịu tra tấn khổ sở, không được về ôm vợ. Ông đúng là ngốc mới đồng ý để Hải Trình làm Boss !

Cộc...Cộc...cộc

Cứu tinh đến rồi ! - Mắt Quân Hàn với Đình Thần sáng lên.

Cánh cửa khẽ mở, người đứng sau quả nhiên vẫn là Hoàng Dung, sắc mặt bà lúc này đã có chút không hài lòng với lão gia của mình. Hải Trình nhìn bà rồi cúi xuống xem đồng hồ, phát tay ý bảo bà ra ngoài trước. Sau khi cánh cửa một lần nữa khép lại, Hải Trình bắt chợt ló ra một đồng giấy tờ cùng những tư liệu đầu đầu giao cho hai ông bạn, ánh mắt lóe lên một tà khí thâm độc không thể tả.

"Phiền hai cậu xử lý đồng nghiệp hộ tôi ! Không xong thì mai đến đây làm tiếp !"

Nụ cười nở rộ trên môi, đằng sau sự nhờ vả và thông cảm là một luồng sát khí cùng tiếng cười ác quỷ vang dữ dội. Quân hàn với Đình Thần dần mặt, ánh mắt tập trung nhìn về phía kẻ tính tình thất thường, mưa nắng đột ngột hận không thể lấy dao chém giết ngay lập tức. Nhưng cuối cùng, hai người vẫn phải cung kính không bằng tuân mệnh, vác đồng giấy tờ lên xe ô tô rồi chạy biến về nhà. Trên đường tất nhiên không ngừng rủa thầm người nào đó.

"Hải Trình ! Cậu là đồ thâm độc !!!!!"

(Tiểu Nhã : Xem ra trong chuyện này chẳng có ai bình thường !? / Hải Trình : Chẳng phải do nha đầu thói nhà người chề sao ! / Tiểu Nhã (huyệt sáo đuôi ruồi))

.....

Đây là một chương ngoại truyện nhỏ nha !!!!!

HẬU TRƯỞNG TRUYỆN : DEMON PRINCESS ! CAN I LOVE YOU AGAIN !? (HAY CÔNG CHÚA QUỶ DŨ ! LIỆU TÔI CÓ THỂ YÊU EM LẦN NỮA CŨNG ĐƯỢC !)

Bối cảnh : Nơi quay phim !

Thời gian : Giờ ăn trưa ! Tề tụ các nhân vật !

Nhã đạo diễn hối thúc hét : **ĂN NHANH LÊN CÒN ĐÓNG CẢNH TIẾP THEO NỮA !!!!!!!**

Black Moon: Nhà người kêu gào cái gì ! Ta mới vừa ngồi vào bàn thôi mà đã hối rồi !!

Nhã đạo diễn : Nhưng sắp tới là phần quan trọng của người ! Phần bóng tối trời dậy bên trong tâm hồn bị tổn thương của một cô gái Ma Cà Rồng ! Nhất định không thể chậm trễ !!!!!

Red Fire : Nhắm le thấy ón ! Hôm trước ta còn bị người cho đóng cái cảnh bị ông bồ phạt tung liên hoàn mấy chiêu mà rã hết xương cốt ! Bây giờ còn không cho người ta bồi bổ sức lực mà đã bắt đóng phim tiếp rồi ! Trong truyện là Ma nhưng ngoài đời là người nhè !!!!!

Sum : Tiền cát sê thì ít mà có bắt đóng nhiều !

Bloodmix : Coi chừng vát dao đòi nợ đấy nhá !

Shin : Thằng này đẹp trai mà sao vai mờ nhạt vậy !

Gin : Đây là bóc lột sức lao động của diễn viên ! Tôi muốn khiếu nại ! Tôi muốn tố cáo !!!!!

Nhã đạo diễn : Phá sản truyện cho rồi !

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ta Chính Là Muốn Giết Người !

Năm ngày dài đằng đẵng trôi qua, cuối cùng Trần thiếu gia cũng hạ quyết tâm, thay đồ đến trường. Hắn xuống dưới lầu rồi chạy đến chỗ gara của mình, lựa một con chiến mã tối màu và bình thường nhất sau đó nhanh chóng phóng xe lao vun vút ra ngoài đường, vừa đi vừa ấn số điện thoại.

Vì đây là loại xe đơn giản, dành cho những gia đình thuộc tầng lớp trung bình nên tốc độ của nó đương nhiên không nhanh bằng những chiếc xe trước. Lý do hắn lựa chọn chiếc xe lỗi thời này là để kéo dài thời gian, không muốn đến trường quá nhanh. Hạ quyết tâm thì đã hạ quyết tâm nhưng hắn vẫn chưa có đủ can đảm để gặp nó, huống hồ giữa hai người vẫn còn có nhiều khúc mắc không phải nói là làm ngay được.

Tút...tút...tút...

"Alo ! MáyhàSum !?"

Đầu máy bên kia vang lên giọng nói mà đã bao ngày không gặp. Sum thờ dài, thanh âm trầm thấp nói, cảm giác trống vắng bao nhiêu ngày cuối cùng cũng được giải tỏa.

"Bố mày đây !"

"Thằng cò hơ ! Trốn biệt mấy ngày giờ chịu lộ mặt rồi hà ! Ông thầy toán với hiệu trưởng nhớ mày lắm đó !" - Ủ ! Tao biết ông nhớ tao chứ ! Hôm qua ông còn ngủ với tao nè !

Sum chảy mồ hôi, rủa thầm trong lòng. Sự kiện huy hoàng nhất trong năm chắc hắn khó có thể mà quên được.

"Mày đang ở đâu !?"

"Trên đường tới trường đây ! Lâu nay có xảy ra chuyện mới ở trường không !?"

"Yên bình là đằng khác ! Chỉ là có mỗi cô nàng tóc đen mắt tím đi học thôi, còn hai người bạn của cô ta thì tao...nói chung mày hiểu mà !"

Thanh âm bên cạnh đã có chút buồn buồn, Sum phiền não thờ dài, đương nhiên sao không biết nỗi lòng của tên bạn thân hắn. Cả ba cùng yêu ba cô gái đến từ thế giới bóng đêm, cùng cảm thấy vừa đau đớn vừa tuyệt vọng bởi vì họ là kẻ thù của mình. Nhưng lúc này, hắn không muốn quan tâm đến chuyện thân phận nữa. Hắn chỉ muốn quay lại với nó, hóa giải hiểu lầm giữa hai trái tim bị tổn thương.

"Tao hiểu rồi ! Mà Gin này....!"

Sum đang định hỏi tiếp thì đột nhiên cảnh vật trước mắt bỗng dưng tối sầm, chiếc kính trong suốt ngăn cách giữa không gian xe ô tô với bên ngoài bất ngờ xuất hiện các vết rạn nứt, sau đó đột ngột nổ oanh.

Sum hoảng hốt, nhanh chóng cúi xuống né những mảnh vỡ bên nhọn. Tay lái ô tô bị kéo mạnh làm cho chiếc xe xoay liên tiếp mấy chục vòng rồi va đập vào một cây cột điện trong khu công viên hoang vắng, tựa như là nơi mà kẻ thù đã lựa chọn sẵn.

Hiện trường lúc này thật thảm khốc.

Sum dùng chân, đạp mạnh cửa xe, cấp tốc chạy ra ngoài. Chiếc điện thoại bị hắn bỏ quên trong chiếc xe phát nổ cũng vì thế thăng thiên theo. Hắn dựa vào một đám cây ven đường ho khù khụ, may trên người chỉ là những vết thương nhỏ. Nhưng ngay sau đó, một bóng người xuất hiện đột ngột sau lưng định ám sát hắn thì hắn đã nhanh chóng quay đầu, tung một cước mạnh vào vai trái rồi lùi dần ra xa.

"Lại là người sao !? Cô Uy Minh !"

Sum không mấy gì tỏ ra ngạc nhiên khi lần nữa gặp lại y, độ dai lý của con rắn độc này khiến hắn hóa quen rồi. Cô Uy Minh nhếch mép cười khinh miệt, những chiếc móng vuốt sắc nhọn suýt chút nữa đã lấy được mạng hắn giờ lại thông thả đứng đưa trước gương mặt lạnh rợn người của y.

"Thất vọng thật ! Ta tưởng tên chó sói đã hạ thủ với người ! Ai ngờ hắn vẫn cho người con đường sống ! Đúng là một kẻ yếu đuối !"

Y rất khinh thường những kẻ như vậy, muốn thứ bản thân muốn thuộc về mình thì nhất định phải giết sạch những chướng ngại vật, tuyệt đối không được nương tay. Nếu cứ nhân nhượng, do dự thì kết quả mà chính mình nhận được chỉ là một chiếc thùng rỗng. Chính vì thế, y đã tuân thủ nguyên tắc sống này vĩnh viễn dù đôi tay có phải vậy máu suốt cả cuộc đời.

Dù rất căm ghét Cô Uy Minh nhưng hắn vẫn không nói gì, chỉ rút sợi dây chuyền trên cổ mình rồi thi triển pháp thuật. Sợi dây chuyền được bọc bởi một lớp ánh sáng mỏng nhưng tràn ngập luồng ma thuật mạnh mẽ có chút khiến y nhúm mày, chăm chú quan sát đạo ánh sáng xanh biếc đang biến hóa trên tay Sum. Sau một lúc, từ một thứ nhỏ bé, trên tay hắn đã cầm một cây trượng quyền năng, sắc bén chứa về phía trước. Mặc kệ ánh mắt khinh miệt bao vây lấy mình, hắn chỉ nhúm mày, bình thần hỏi y. Trong giọng nói đã hàm ý sự thách thức, tiếp nhận khiêu chiến.

"Người muốn gì !?"

"Ồ ! Muốn gì sao ! Ta - chính - là - muốn giết người ! Nhân - loại !"

Nói rồi, Cô Uy Minh không khác gì tia chớp giết người, hung tàn xông lên. Gương mặt xuất hiện nụ cười rộ khiến người khác lạnh tới on xương sống. Nhưng Sum vốn là người kiên cường, dù có giao đấu với đối thủ mạnh hơn thì bản thân tuyệt đối không bao giờ có ý định trốn tránh. Hơn nữa, thân thủ khi đi chuyển né và ra đòn của hắn đã linh hoạt lên rất nhiều, một phần là do ngày đêm luyện tập, còn phần lớn là lấy được những kinh nghiệm khi giao chiến với nó.

Ba...bang...đoàng...Oanh !!!!

Một tiếng động nổ bất thình lình ở phía công viên vang lên, xung quanh mặt hồ nước trong vắt là một lớp khói dày đặc mù mịt, hầu như bao phủ cả công viên này. Cổ Uy Minh đã mất kiên nhẫn, không do dự liền tung ra một đòn phép thuật ngay giữa chốn của con người. Có điều, cũng may là nơi này vắng tanh không có ai, dù sao thì hắn đã tạo ra một kết ảo ảnh, chúng khiến cho hình ảnh ở hai ranh giới sẽ bị biến đổi hoàn toàn. Nói tóm lại là không ai có thể thấy cảnh đánh nhau của bọn họ nếu như nằm ngoài khu vực kết giới.

Y thờ hồng học, gương mặt nhăn nhó phần nộ vô cùng. Bản thân y cứ tưởng, chỉ cần một chiêu cũng có thể kết thúc mạng sống của hắn. Ai ngờ, bao nhiêu ngày qua, việc kéo dài thời gian để hắn sống là quyết định sai lầm to lớn nhất của cuộc đời mình. Chẳng lẽ, dù có cố gắng đến mấy thì y cũng không thể nào hơn hắn. Chẳng lẽ, y phải một lần nữa chứng kiến toàn bộ công sức của mình bị hắn cướp hết, đập đổ sao. Y không cam tâm !!!!!!!

"TA SẼ KHÔNG ĐỂ NGƯỜI ĐẮC Ý LÂU ĐẤU ! TÊN NHÂN LOẠI HẠ ĐẲNG !!!!!!!!!!!!!!"

Cổ Uy Minh tức giận gào thét, bộc phát toàn bộ nguồn sức mạnh thực sự của mình.

Từ cơ thể trắng bệch rợn người của y, tuôn trào ra một luồng áp khí dữ dội đang ào ào tiến về phía hắn. Ngay thời khắc này, Sum liền thi triển Trọng Thần Bảo Tuyệt ngăn chặn lại, bờ môi nhanh chóng tiếp xúc với ngón tay, cắn mạnh, rồi nhanh chóng vẽ vòng tròn pháp thuật ở dưới.

Sự đối nghịch giữa hai luồng phép thuật đang ngày càng tăng dần. Cho đến khi có tiếng nứt vỡ vang lên, tức khắc, một mảng trắng xóa cùng với sức ép khủng khiếp bắn ra từ mọi phía, hất bay cả hai thân thể sang mỗi nơi khác nhau.

Đôi mắt Uy Minh co rút, hắn lên sự chiến thắng chết chóc. Nhưng đáng tiếc, y lầm rồi...

Y vĩnh viễn không thể hơn hắn. Dù là ngang sức, cũng không được.

"Hàn Phong Lang ! Tôi đứng lúc lắm !"

Sum vuốt ve bộ lông trắng mượt của linh thú lâu ngày không triệu hồi, âu yếm nhìn nó. Con sói trắng thờ ơ âm thanh hừ hừ, ngoan ngoãn để chủ nhân vuốt ve rồi liếm láp vết thương ở cánh tay cho hắn. Sau đó, con người nó trong suốt lập tức trở nên đục ngầu, hiện rõ sự tức giận tựa bão tố điên cuồng, hung dữ nhìn về phía y.

Cổ Uy Minh có chút giật mình, môi không khỏi phát ra tiếng răng kèn kẹt . Bản thân có chút đề phòng với siêu linh thú của hắn. Hiện giờ, toàn bộ khu vực này đang bị bao phủ bởi hàn khí lạnh giá, chứng tỏ thực lực của con sói trắng này là dạng không vừa. Y có đặc ý đến mấy cũng không nên chọc giận với bọn chúng. Nhưng, y vẫn không thể bỏ qua cho hắn ! Tên con người đã cướp hết tất cả của y, kẻ cả người ấy !

Y hận hắn ! Hận suốt cả ngàn đời !

" Người muốn giết ta đến thế sao ! Ta tuyệt đối sẽ không dễ chết như vậy !"

Sum chắc nịch vung cây trượng, đập mạnh xuống mặt hồ khiến lớp đá đông cứng liền xuất hiện các mảng nứt chi chít, tuôn lan tràn như mạng nhện khi được phun ra. Những mảnh thủy tinh do va đập với những lớp trời khác, bay tung tóe khắp bầu trời, thậm chí có vài mảnh xệt ngang qua mặt, để lại một vết sâu dài rướm máu trên má y.

Không khác gì si nhục, Cổ Uy Minh căm hận nhìn Sum, rút ra một mảnh băng bén nhọn dưới đất rồi tan biến. Sum nhú mày, cảnh giác đề phòng, tà khí vẫn còn dày đặc nên hắn tuyệt đối không để lộ ra một chút sơ suất. Quả nhiên, chưa đến mười giây, một luồng sát khí đặng đặng đang nhanh chóng lao xuống. Hắn cấp tốc vung trượng đỡ lấy, thoát khỏi mảnh băng do chính mình tạo, đôi chân cứng rắn thon dài liền đập mạnh vào bụng y, sau đó nhường cho Hàn Phong Lang tặng thêm một cái tát cực mạnh vào má con rắn độc đó.

"Người..." - Ánh mắt của Cổ Uy Linh dường như sắp lòi ra, hận không thể chém chết hắn.

Chiều gì cũng sử dụng rồi, thế mà hắn may mắn vẫn không có chút vết thương nào. Trong khi đó, mình lại nhiều vô số kể. Đúng là quá nhục nhĩ ! Y không cam tâm, y có chết cũng không cam tâm !

"Kết thúc thôi ! Cổ Uy Minh ! Cường Long tới đâu thì cũng có điểm yếu !"

Hắn chìa cây trượng thẳng vào y , ý muốn chấm dứt ân oán chuyện này rất rõ ràng . Đúng là bản thân hắn thật sự đã thay đổi, từ thái độ cho đến cách nói chuyện đều có dấu hiệu trưởng thành. Khi chiến đấu cũng không còn hùng hùng hổ hổ, xông lên trước nữa. Cảm giác này, thật là mới lạ.

"Hừ ! Cường - Long ! Người là Cường Long nhưng ta chính là Bạo Long !!!!!!!!!!!!!!!!"

Sự căm phẫn vượt ngoài giới hạn làm y không thể khống chế mình được nữa. Cổ Uy Minh bất chấp tất cả, cơ thể một màu trắng hếu phát ra một áp lực khổng lồ kinh người, kéo theo hàng ngàn cái đồng hồ lấp đầy toàn bộ chốn không gian. Sum tròn mắt tới thất kinh, không nghĩ y lại dám dùng loại phép thuật đánh đổi cả nửa tuổi thọ để đấu với mình. Việc đóng băng thời gian là trọng tội rất lớn đối với những gia tộc có sức mạnh liên liên quan tới thời gian, kẻ mạnh thì may chỉ giảm nửa tuổi thọ nhưng kẻ yếu thì linh hồn sẽ bị nhốt trong bóng tối mãi mãi, không thể luân hồi.

Những đợt gió cực mạnh mang theo con thịnh nộ như mũi lao vun vút ào đến, ngay cả hắn với siêu linh thú của mình cũng không kịp trở tay. Vì không muốn ảnh hưởng đến Hàn Phong Lang nên Sum đã nhốt nó lại vào không gian linh thú, mặc cho nó giãy giụa, một mình chống chọi với con rắn độc. Cứ như thế khoảng cách giữa cả hai đang rút lại dần, hắn bắt đầu cảm nhận được những sợi xích thời gian khóa chặt mọi cử động của mình cũng tiếng thét điên cuồng chết chóc.

TA SẼ CHO NGƯỜI THẤY SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CƯỜNG LONG VÀ BẠO LONG ! TA NHẤT ĐỊNH PHẢI GIẾT CHẾT NGƯỜI ! DÙ CÓ PHẢI KÝ KẾT BAO NHIÊU KHẾ ƯỚC CỦA BỌN QUÝ ĐI CHĂNG NỮA !!!!!!!!!!!!!!!!"

Cổ Uy Minh cười điên loạn, hoàn toàn không còn là chính mình. Ngay thời khắc những chiếc móng tay nhọn vung xuống, hắn nhắm mắt lại chờ cái chết nhưng bất ngờ lại vang lên một tạp âm sắc bén khác chen vào.

.....

TA SẼ CHO NGƯỜI THẤY SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CƯỜNG LONG VÀ BẠO LONG ! TA NHẤT ĐỊNH PHẢI GIẾT CHẾT NGƯỜI ! DÙ CÓ PHẢI KÝ KẾT BAO NHIÊU KHẾ ƯỚC CỦA BỌN QUÝ ĐI CHĂNG NỮA !!!!!!!!!!!!!!!!"

Cổ Uy Minh cười điên loạn, hoàn toàn không còn là chính mình. Ngay thời khắc những chiếc móng tay nhọn vung xuống, hấn nhắm mắt lại chờ cái chết nhưng bất ngờ lại vang lên một tạp âm sắc bén khác chen vào.

Một cục đá làm vấp chân diễn viên. Cảnh gây cản nhất đã bị hỏng .

Nhã đạo diễn : CẮTTTTTTTTTTTTTTT !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! CON BÀ NÓ ! CẮT NGAY CHO TÔI !!!!!!!!!!!!!!!

Sum (lau mồ hôi hột) : Sao đúng vào thời khắc quan trọng mà luôn có chuyện xảy ra nhỉ !?

Cổ Uy Minh (xoa xoa gương mặt đập troai) : Mẹ kiếp ! Thằng khốn nạn nào lại để cục đá ở đây !?

Sum (ân cần hỏi han) : Chết có sao hông !? Tội quá à !

Cổ Uy Minh (khác trong phim, vô cung lịch sự) : Không sao ! Cảm ơn thím ! Ôi ! Gương mặt mông manh yếu ớt của ta !

Nhã đạo diễn : Trời ơi ! Tiền của tôi ! Phim của tôi ! Sao các người ăn hại quá vậy!?

Sum : Do người chế phim nhảm quá ấy chứ !

Nhã đạo diễn (khóc lóc) : Huhuhuhuhuhuhu ! Có ai giúp ta không !?

Sum và Cổ Uy Minh : thế thì tại này đi nghỉ nhĩ - nói xong biến thật.

Nhã đạo diễn : GRỪ !!! LƯƠNG CÁC NGƯỜI SẼ BỊ GIẢM MỘT NỬA !!!!!!!

Tiểu Yêu (trợ lý mới tuyển) : Dù sao cũng có lương đâu mà giảm.....

Nhã đạo diễn :.....

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trợ Giúp

Một chiếc lông vũ trắng xóa, như không như có tỏa ánh hào quang rực rỡ, chỉ trong tích tắc liền hóa giải đòn tấn công nguy hiểm của Cổ Uy Minh. Cả hai trợn mắt, miệng không khỏi thốt lên, nhưng lúc y còn chưa kịp nhận ra điều gì thì bản thân đã bị đẩy ra xa, văng vào cột điện. Một sức mạnh kinh hoàng công kích nhanh tới mức làm cho đối phương không kịp phản kháng.

Dưới cái bóng cây to sừng sững, phía bên kia hồ gần đây, hai thân ảnh bình thản dựa vào thân cây, thong thả xem trò vui. Hấn có chút thất thần rồi nhanh chóng phục tỉnh, quay người lại đưa ra tư thế phòng thủ, cảnh giác nhìn hai vị khách lạ không mời mà đến, lòng bất an vô cùng, không biết rốt cuộc là bạn hay thù, nên rút lui hay là tiếp tục khiêu chiến.

"Đây là cách mà người định cảm ơn bọn ta sao !?"

Thanh âm lãnh löt, xen lẫn thương hại cùng khinh thường khiến hấn có chút khó chịu nhưng bản thân vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, không để lời nói khiêu khích của đối phương lọt vào tai. Sau một lúc chờ đợi, đột nhiên hai thân ảnh đứng dựa gốc cây đột nhiên biến mất, ngay sau đó một cơn gió mạnh xô ập vào sau lưng làm hấn giật mình quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc chiêm ngưỡng dung nhan của hai vị khách vừa ngấm hiệp đã ra tay cứu hấn.

Thiếu nữ mái tóc xanh ảo diệu cùng đôi mắt màu tím quen thuộc tựa như nó đang lặng lẽ quan sát hấn, gương mặt được nhuộm bởi nước da trắng bệch càng khiến cho hấn nhớ về nó nhiều hơn. May thay, vào lúc hấn tưởng như mình sắp hòa tan vào nhan sắc ấy thì một tiếng cười khúc khích khác xen vào. Tiếng cười ấy đã đánh thức phản lý trí suốt ngàn quên của hấn, đồng thời kéo sự chú ý của cả hai người sang phía chàng trai.

"Ha ha ha ! Tiểu Khiết ! Người nhìn kia ngay cả hấn cũng mê mẩn sắc đẹp rực rỡ của người !"

"Hừ ! Người im đi ! Thật là lằng nhách! "

Thiếu nữ xinh đẹp bực mình khó chịu, đánh mạnh vào bả vai của người chàng trai tóc trắng ấy. Không biết từ khi nào, sắc trắng lại trở nên vô cùng đáng ghét đối với Sum. Có lẽ, do ảnh hưởng bởi màu sắc trên người Cổ Uy Minh nên hấn mới ghét màu trắng như vậy. Nhưng mà, người con trai trước mắt này không hề có chút tà khí như con rắn độc đó nên hấn đành miễn cưỡng chấp nhận, cúi đầu xem như lời cảm ơn rồi bỏ đi.

Nói đến con rắn độc Cổ Uy Minh, chẳng biết y đã tỉnh dậy từ lúc nào. Đôi mắt đục ngầu mơ mơ màng màng như người say rượu dường như đang cố gắng nhớ lại chuyện gì đó rồi phần nộ quay người trừng hấn, bờ môi mỏng trắng bệch phát ra tiếng ken két tức giận. Hừ, bây giờ dù y có tấn công thì hấn cũng không sợ, bị va mạnh như thế này thì tổn thương nội tạng bên trong cũng không ít, hấn không tin y có thể phục hồi nhanh đến vậy.

Trong lòng Cổ Uy Minh lúc này, tràn ngập sự vũ nhục và căm hận không thể tả. Chưa bao giờ, y cảm thấy mình vô dụng như vậy, thua ai không thua, lại thua ngay dưới tay một con người. Mối thù này có chết cũng không quên được, y nhất định phải giết hấn.

"Người còn định tấn công tiếp nữa sao !?"

Bất chợt, thiếu nữ tóc xanh đứng trước mặt y, lờm rít uy hiếp. Con người từ bích tân ra một sát khí lạnh rùng người. Hắn cứ nghĩ rằng, tuy luồng sát khí đó có khả năng hù người nhưng không có khả năng dọa chết tên điên loạn ấy. Không ngờ, trước mặt hắn, một kẻ không sợ trời không sợ đất như con rắn độc đó lại tỏ ra khép nép với cô gái nhỏ bé. Hơn nữa ánh mắt y đối với chàng trai bên cạnh có đôi phần dè chừng, sau đó liền nhanh chóng ẩn thân biến mất. Đương nhiên, trước khi đi y không quên lờm lờm hắn lần nữa, đúng là một kẻ thù dai.

Chàng trai vuốt cằm, có chút đùa cợt nói.

"Tiểu Khiết ! Uy lực của ngươi ngày càng mạnh nha !"

"Không cần ngươi khen ! O này ! Tên con người kia ! Ngươi đi đâu đấy !?"

Thiếu nữ khoanh tay kiêu ngạo, hơi cao giọng khi thấy Sum bỏ đi. Hắn không thèm trả lời, xem như người vô hình khiến cô ta tức ứa máu. Kì thực, loại phụ nữ cứ thích tỏ vẻ ta đây, khiến hắn cảm thấy phiền phức vô cùng. Xét cho cùng, thì cô ta cũng chỉ là một đứa nhóc, không đáng để hắn phải để tâm cho dù cô ta có là người vừa cứu mạng hắn đi chăng nữa.

"Này ! Ngươi dám lơ ta à ! Đồ không biết lễ nghĩa kia !!!!

"Tiểu Khiết ! Ngươi bình tĩnh đi !"

Chàng trai tóc trắng thờ dài, ngăn cản cô gái nhỏ đang tức giận muốn xông lên, ánh mắt trong suốt như viên bạch ngọc ý đầy thú vị nhìn hắn. Anh ta chậm rãi bước lại gần, chia tay ra như muốn giao kết bằng hữu với hắn, từ động tác cho đến nụ cười bên khóe môi đều tỏa ra một sức hút đào hoa lãng tử, đôi phần giống với Gin. Đáng tiếc, hắn không phải là người thích giao du với kẻ lạ.

"Coi như là gặp mặt nhau đi ! Hân hạnh làm quen !"

"Xin lỗi ! Tôi không thích tỏ ra lịch sự với người lạ !"

Không ngờ, hắn lại có thể thẳng thừng ,nói trắng trợn như thế. Điều này khiến cho cô gái đang tức giận càng cảm thấy phần nộ hơn. Có điều, đối với vị chàng trai tóc trắng kia, đây chính là một con người lạnh lùng và vô cùng thú vị. Đúng là, "người ấy" không làm cho anh thất vọng, lựa chọn một người rất hợp khẩu vị với anh.

Nhìn, nhìn mãi, nhìn này giờ làm cho gương mặt của cô sắp biến dạng, luồng sát khí nặng nề tản ra từ đôi mắt thật muốn làm người ta lên cơn đau tim. Cuối cùng, mặc kệ chàng trai thờ dài nhấc mồm, cô không chịu nổi giờ tay chỉ vào mặt hắn. Tuy nhiên, chiều cao của hai người có chút chênh lệch nên khí thế hùng hục của cô ta ban này đã giảm xuống đáng kể.

"Ngươi đúng là một kẻ không biết điều ! Ngươi nghĩ ngươi được toàn mạng là nhờ ai !?!?!!"

"Ta không cần ngươi giúp ! Là ngươi tự đến, ngươi nghĩ ngươi tỏa sáng đến mức ấy à!?"

"Này ! Huyết Tiểu Khiết....."

"Đồ hạ đẳng ! Ngươi có biết ngươi đang nói trước mặt ai không !?"

"Ma Cà Rồng thì có thể vênh váo à ! Ngươi tưởng ngươi giúp ta thì ta sẽ cảm kích ư !? Tốt nhất là ngươi nên xem lại mình rồi hãy nói ! Ngươi đã tôn trọng người khác chưa mà phải bắt người khác tôn trọng !"

Mỗi câu nói của hắn, dù Tiểu Khiết có không muốn thừa nhận thì miệng cô lúc này không thể thốt ra câu nào nữa rồi. Cô luôn nghĩ rằng, loài người chỉ là sinh vật hạ cấp, tất nhiên phải run sợ trước uy lực của Ma Cà Rồng. Nhưng không ngờ, tên con người đang đứng trước mặt còn dám to gan dạy đời cô, làm cô tức muốn học máu. Nếu biết vậy, cô không thèm đi cứu hắn làm gì, đúng là một kẻ vong ân bội nghĩa.

"Ngươi...!"

"Thôi đi ! Tiểu Khiết! Đây không phải là mục đích của chúng ta !"

Cuối cùng chàng trai cũng chấm dứt màn cãi nhau gay gắt bằng một lời nói đầy ẩn ý, hướng về phía thiếu nữ cứng đầu. Quả nhiên, chỉ trong giây lát, sắc mặt cô gái liền tối sầm, quay người bỏ đi với tâm trạng tức tối. Chàng trai mặt mỉm cười, nhìn bóng dáng Tiểu Khiết đi xa dần rồi mới nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt bạch ngọc dừng lại quan sát trên người con trai ấy. Đúng là ! Lạnh lùng thật ! Rất xứng làm một đôi với người ấy.

"Cậu đừng để ý tới cô ấy ! Cô ấy trẻ con lắm !"

"Tôi đã vốn không quan tâm từ lâu rồi !"

Sum khoanh tay, chắc nịch khẳng định nói rồi quay người lại. Hắn không muốn ở đây thêm phút nào nữa, thật là đau đầu.

"Này ! Khoan đã ! Cậu muốn hóa giăng không !?"

"Tôi không cần giúp đỡ !"

Nói rồi, hắn một mạch ngược đầu đi thẳng, để lại cho chàng trai ấy đơ mặt rồi bụm miệng phì cười. Ngày hôm nay quả là thu thập được không ít tin tức, anh nhất định phải tìm hiểu thêm về người con trai ấy mới được.

Bởi vì hắn rất quan trọng !

"Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi !"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tuyệt Tình Nhi Trở Về (1)

Trong lớp học, tiết học đã bắt đầu từ lâu. Nhìn chiếc ghế vẫn trống vắng ngày nào khiến cho lòng nó cũng dâng lên một nỗi mất mát. Hai người đã trở nên như vậy từ trong cái đêm cuối cùng ấy, sự lựa chọn của nó đã hình thành nên hai con đường chia rẽ họ, vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy điểm kết thúc chung dành cho hai người. Nhưng dù cho nó có cơ hội quay ngược lại thời gian thì bản thân nhất định vẫn sẽ làm vậy. Tình bạn và tình yêu, nó không thể chọn cả hai.

Bloodmix đau khổ cười buồn, ánh mắt tím biếc không còn chăm chú vào những dòng chữ trên bảng. Nó bỗng dưng cất hết đồng sách vở vào trong cặp rồi máy móc đứng dậy, một hơi bước ra khỏi cửa mà không thèm để ý đến ai. Gìn tuy bề ngoài có vẻ rất giống những tên công tử phong lưu nhưng bản thân thì lại rất thấu hiểu nội tâm người khác. Cậu đã nhìn ra tình cảm của nó giữa hần từ giây phút trong lần đi chơi ấy, hai ánh mắt khó khăn đối diện nhau dâng lên một nỗi khổ không thể tả.

Chẳng lẽ, kết cục giữa cậu và cô cũng giống như hai người họ !?

Đang suy nghĩ miên man, bỗng dưng Gìn cảm thấy lớp học có điều gì thất thường. Nói chính xác hơn là một cảm giác bất an đang mỗi lúc lớn dần, bao phủ toàn bộ nội tâm. Thật không biết vì sao, cậu lại có suy nghĩ cùng cảm giác như thế, nhưng mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện rồi, nếu như rắc rối có thể khiến bọn họ mệt mỏi thì nó chắc chắn sẽ không ngừng mà tự tìm tới.

Quả nhiên !

" Các em ! Giờ học chúng ta sẽ bị gián đoạn một chút! "

Cô giáo chủ nhiệm giờ thước lên trán an ủi cái lớp học ồn ào bởi hành động thiếu tôn trọng của nó ban nãy, nhưng dù có cho tiền đi chăng nữa thì cũng chẳng có ai mà dám can. Sau khi thấy lớp đã ổn định, cô giáo ngoác tay ra hiệu về phía cánh cửa. Từ phía cánh cửa hé mở gần đó, xuất hiện một cô gái xinh đẹp tựa thiên thần bước vào lớp, ánh mắt trong suốt thân thiện cùng vóc dáng nhỏ bé được bao phủ làn da trắng mịn màng khiến cho bao đứa con trai đứng tim, ngơ ngàng. Đặc biệt là hai người có ánh mắt sững sờ tốt độ - Shin và Gìn.

Sao cô ta lại ở đây !?!?!?!?

Cô gái xinh đẹp e lệ vuốt ve mái tóc đen bóng , con ngươi trong vắt khẽ hip lại rồi thân thiện giới thiệu.

" Chào cả lớp ! Mình là Tuyệt Tình Nhi mới từ Mỹ trở về ! Có một số điều mình còn chưa quen với lớp học, các bạn giúp mình nhé !"- Nếu nói Tuyệt Tình Nhi có gương mặt ngày thơ thuần khiết thì câu nói cuối cùng càng khiến cho nhiều người hưởng ứng, say mê mà theo cô ta hơn.

Gìn với Shin tất nhiên không thêm để ý tới cô ta, dù Tuyệt Tình Nhi có cố ý nhìn về phía hai người cười mỉm thì họ cũng chỉ cuối xuống đọc bài, chán ghét đáp lại. Nhưng điều đó không có nghĩa sẽ khiến cô ta thay đổi sắc mặt, bởi vì cậu và anh không phải là mục tiêu chính của loại bà ghê tởm ấy. Thử mà cô ta cần còn to lớn , khổng lồ hơn nữa. Một khát vọng đen tối, không có điều gì có thể thỏa mãn.

Sau giờ học...

"Shin ! Gìn ! Chúng ta lại gặp nhau rồi !"

Tuyệt Tình Nhi mang bộ mặt vui vẻ, hòa nhã tới gần chào hỏi hai người bọn họ, bản thân cô ta dường như cũng không quan tâm đến mấy ánh mắt ghen ghét, muốn ăn tươi, xé xác mình ra thành mấy mảnh đang bốc khói ngùn ngụt ở khắp nơi. Dưới tán ô bên cạnh cái vòi nước của căn-tin, Gìn lạnh nhạt, thờ không nghe thấy lời chào hỏi giả tạo nên nhanh chóng mua hai cốc ca cao rồi đi lên lớp trước. Cho đến lúc Shin cũng rời khỏi căn-tin đi lên lớp thì bỗng dưng Tuyệt Tình Nhi chặn đường anh lại, con ngươi cô ta chẳng còn vui tươi rạng rỡ như ban đầu nữa mà thay vào đó là một vẻ u ám, buồn rầu chứa đựng những cảm xúc thăng trầm của một cuộc đời đầy giông bão.

Ánh mắt đó ! Có ý gì !?

"Shin ! Đừng lạnh nhạt với tôi như vậy ! Ngày đính hôn hôm đó, không phải là lỗi của tôi !"

Tuyệt Tình đưa đôi đồng tử, ngược lên nhìn anh, bàn tay mảnh khảnh nắm lấy ống tay áo như lời thành khẩn, da diết. Tuy nhiên, đáp lại lời biện minh diễn trò đó chỉ là một câu nói đoạn tuyệt lạnh lùng. Đối với anh, Tuyệt Tình Nhi hiện tại chỉ là những vết nhơ còn sót lại trong quá khứ.

"Tuyệt tiểu thư! Cô đừng có gọi tôi thân mật như vậy ! Tốt nhất hãy gọi tôi là Đình thiếu gia ! Chuyện lần trước, tôi không quan tâm, bởi vì nó chẳng có liên quan gì tới tôi cả ! Với lại...thứ đàn bà như cô, không đáng để tôi phải đồng cảm !"

Mỗi câu nói như đinh dao xuyên thấu vào mạch. Sắc mặt của Tuyệt Tình tối đi rất nhiều, thậm chí có thể thấy vào giọt thủy tinh rơi xuống, thấm vào làn váy mỏng manh. Shin im lặng, không có chút phản ứng gì, cánh tay hắt nhẹ vật phiền phức bám trên cổ tay mình rồi bỏ đi mất hút. Tuy nhiên, mới đi được vài bước, bỗng dưng phía sau anh vang lên tiếng hét điên cuồng của Tuyệt Tình, gương mặt cô méo mó vô cùng, không còn đáng vẻ ngày thơ như lúc trước.

"ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ LỖI CỦA TÔI !!! LÀ TRẦN LÃO GIA ĐÃ SAI NGƯỜI BẮT TÔI ! ÔNG TA UY HIẾP TÔI ! SAI MỘT ĐỒNG THUỘC HẠ ĐƯA TÔI ĐI SANG MỸ !!!!!!!!!!!!!!"

Tiếng hét rất to, tất cả những ai trong phạm vi đều có thể thấy. Âm thanh bàn tán, xô xao bắt đầu lên cao dần, toàn bộ đều nhắm vào giữa Tuyết Tinh và Shin khiến cho anh khó chịu, vội cầm tay cô ta dắt vào một chỗ hẻo lánh. Tất nhiên, trước khi đi, anh sẽ không quên cảnh cáo những kẻ khác.

Tuyết Tinh bị anh kéo rất mạnh, thậm chí cô suýt té vì không theo kịp được bước chân dài của anh. Cuối cùng, không chịu nổi cho cái tốc độ lẻ tẻ như vậy nên Shin liền ép chặt cô ta vào một cái thân cây gần đó, địa điểm họ đang đứng cũng khá yên tĩnh, rất thích hợp cho một cuộc nói chuyện, chính xác hơn là theo nghĩa tra hỏi.

"Tuyết Tinh Nhi ! Cô nghe cho rõ đây ! Tôi không cần biết cô đến đây vì mục đích gì...nhưng, nếu cô định một lần nữa chia cắt bọn tôi ! Tôi - Không - Đề - Yếu - Cho - Cô - ĐAU !!!!!!!!!!"

Shin tức giận, phóng một quyền cực mạnh vào cái cây khiến nó rung chuyển dữ dội, suýt chút nữa đổ rạp xuống. Nhìn dấu ấn nắm đấm khắc trên thân cây bốc khói xì xì mà cả thân thể Tuyết Tinh nổi lên từng trận ớn lạnh, không khỏi cảm thấy rét run. Tuy nhiên !!! Bản thân cô đã mất công tới đây, không thể vì lời hù dọa này mà bỏ cuộc được. Hai năm trước, cô đã sai lầm khi rời khỏi hắn, bây giờ cô nhất định sẽ không từ bỏ, dù có phải đối đầu với các chương ngại vật nguy hiểm như kẻ trước mắt này.

Những suy nghĩ tính toán trong đầu làm cho dừng khí trong người cô ta vui đi phần nào đã ổn định trở lại như trước. Tuyết Tinh khẽ môi vô thức cong lên nụ cười mỉm, gương mặt lúc này còn sợ hãi bằng hoàng bỗng đứng trở nên bi thương, rơi vô ngàn giọt nước mắt. Shin thật sự bị cái vẻ mặt giả tạo này làm cho tức tởm đến điên, đôi đồng tử đen thẳm xuất hiện những sợi tơ máu vô cùng dọa người. Một năm trước, chỉ vì sự hiện diện của loại phụ nữ này mà đã khiến cho tình bạn giữa anh và Sum bị chia rẽ. Còn bây giờ, cô ta đứng hồng tiếp giả vờ đáng thương đê tiếp cận Sum.

"Đó là sự thật ! Trần lão gia đã...."

"Cô câm ngay ! Đừng tưởng tôi là thằng ngốc , đây không phải là phong cách của chú Trần ! Chú Trần sẽ không bao giờ ra tay với phụ nữ ! Đặc biệt là người như cô !!!!!!"

"Đây chính là vết sẹo do chính tay Trần lão gia rạch trên tay tôi ! Nếu không tin, anh hãy chụp lại rồi hỏi ông ấy ! Tôi không tin ông ta sẽ chối, bởi vì vết chém này chỉ có ông ta mới làm được !"

Tuyết Tinh đưa bàn tay trắng muốt có vết sẹo đỏ sẫm lên trước mắt anh, ánh mắt trong suốt hẳn lên một nỗi sợ hãi ám ảnh. Shin nhún mày, cố gắng tập trung phân tích hình ảnh của vết sẹo kinh khủng ấy. Sau một phút , sắc mặt anh tối sầm tột độ, biểu cảm dành cho Tuyết Tinh là một ánh nhìn phức tạp, bản thân dù rất muốn phủ nhận nhưng lại không thể.

Đường chém này....quả thực chỉ có Trần Lão gia. Tuy không nó sắc bén nhưng lại khiến cho đối phương cảm nhận một cơn đau khủng khiếp, quanh năm bị hành hạ. Nếu như những lời Tuyết Tinh nói là sự thật thì sắc xuất Sum quay lại với cô ta là rất lớn. Không !!! Anh nhất định không thể để cho thứ đàn bà này tiếp cận hắn lần nữa, dù cho những lời cô ta có là thật, anh tuyệt đối sẽ không để cô ta đạt được ý muốn.

"Rất tiếc ! Tuyết tiểu thư ! Dù có là vậy thì...cô cũng đáng lắm !"

Shin cười khinh miệt, hất mạnh cánh tay xấu xí rồi một mạch bỏ đi. Anh không muốn phải quanh co, dài dòng với loại phụ nữ ghê tởm như vậy . Cô ta đã khiến cho ba người bọn anh chịu rất nhiều nỗi đau khổ rồi, vết sẹo kinh người đó chính là bài học thích đáng cho cô ta.

Sau khi bóng anh mất hút, bỗng dưng gió thổi mạnh dần. Những tán lá úa vàng rơi xào xạt, lan tràn trên mặt đất bỗng dưng bị giẫm nát bởi một bàn chân. Khóe môi Tuyết Tinh Nhi cong lên một nụ cười xảo trá.

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Tuyết Tinh Trở Về (2) - Ấu Đả Sau Trường

Trong lớp học.....

Thời gian trôi qua, hai ly ca cao mà cậu mua gần sắp bị đóng băng bởi thời tiết giá lạnh. Chờ mãi mà vẫn chưa thấy thằng bạn của mình, Gin bắt đầu hơi bức bối, thiếu kiên nhẫn. Cảm giác phải chứng kiến tách ca cao lúc đầu còn bốc khói nghi ngút, tỏa ra hơi nóng ấm áp, bây giờ chẳng khác gì ly sữa socola đông lạnh, lòng cậu thật sự vô cùng xót xa.

Đã mất tiền thì thôi, nhưng mất luôn cả đồ uống nóng thì hỏi làm sao cậu chịu nổi. Rõ ràng, anh đã nói một lát nữa sẽ lên thế mà gần 20' rồi, hơn nữa nhiệt độ thời tiết mấy ngày hôm nay rất lạnh nữa, không khéo phải bỏ luôn cả hai cốc ca cao này nữa chứ. Aizzz ! Mới nghĩ thôi mà cậu đã muốn tấn anh một trận.

Gin lấy cây bút cọ cọ mặt bàn, cảm giác bức tức trong lòng rồi lại chuyển thành bất an. Dù sao thì lúc này, cậu cũng không nên bỏ anh lại, bởi vì ở đó còn có sự xuất hiện của

Tuyết Tinh Nhi. Cậu chỉ sợ rằng, cô ta sẽ nói những điều làm cho Shin cảm thấy khó xử.

Chết tiệt ! Thứ đàn bà khốn nạn !

Gin rửa thẳm. Thần thức tua ngược ký ức hai năm về trước. Lúc đó, ba người bọn họ chỉ mới 17 tuổi..

Cái tuổi chưa biết yêu đương là gì!

Sum vác trên vai một chiếc cặp sách rất to, bên trong chứa hàng ngàn những chiếc lá thư tình mà ngày nào hắn cũng nhận được từ bên trong ngăn dưới học bàn. Anh với cậu không hôm nào không lôi chuyện này ra chọc ghẹo hắn. Cả ba cứ vô tư, vui đùa như thế cho đến khi sự xuất hiện của cô gái đó chia cắt bọn họ. Cái ngày mà anh với

cậu chỉ thấy toàn là bóng tối bao trùm.

Tuyết Tinh Nhi tên thật là Tuyết Tinh, là một người phụ nữ xuất thân từ quán bar. Cậu còn nhớ, trong một lần bị đánh đập vì nợ nần, cô ta đã bỏ chạy và không may đụng phải chiếc xe motors của Sum. Thế là cả ba phải đưa kẻ cố ý gây tai nạn giao thông đi bệnh viện, mặc kệ mấy lời giải thích của lũ đàn em.

Trong khoảng thời gian ở bệnh viện chăm sóc, không biết Sum đã nảy sinh tình cảm với Tuyết Tinh từ khi nào. Lúc đó, mẹ của Sum phản đối rất kịch liệt, không phải vì gia cảnh nghèo nàn của cô ta mà là những lời đồn đen tối mà ba hắn đã tra được từ phía thuộc hạ.

Kì thực, Cậu thật sự cũng không thể tin được, một cô gái có bề ngoài xinh đẹp, thanh khiết như thế cư nhiên lại là loại phụ nữ đa tình, ghê tởm. Đáng kinh ngạc hơn là, cô ta đã qua rất nhiều tay của đám đàn ông.

Nhưng không hiểu sao, vào thời điểm đó, dù có khuyên răn như thế nào thì Sum cũng nhất quyết không chịu từ bỏ. Hắn đã hoàn toàn bước vào thế giới tình yêu đầu tiên của riêng mình. Chỉ tiếc rằng, đó lại là tình yêu tạo nên từ sự lợi dụng.

Đặc biệt, vào cái đêm mưa giông dữ dội đó, cậu đã thấy được toàn bộ con người thật của Tuyết Tinh. Gương mặt của u ám, tràn ngập những sự tham lam và khát vọng đen tối, sâu thẳm đến vô tận.

"Thằng đàn ông tối qua cô gặp là ai !?"

Shin gằn rít, bóp càn cổ đầy dấu hôn của Tuyết Tinh. Những nốt chấm đỏ này rất chói mắt, khiến cho Gin với anh chỉ muốn dùng dao cạo đi lớp da trắng hồng này của cô.

Tuyết Tinh cười thách thức, phun nước bọt vào mặt anh. Sau đó cô ta cầm một ly rượu hắt mạnh lên mặt hai người rồi vùng vẫy, bỏ chạy la hét. Tiếng hét thất thanh làm kinh động đến thư phòng mà Sum đang bàn công việc với Hải Trình. Ngay tức khắc, hắn liền chạy ra thì bắt gặp người con gái trong bộ dạng sợ hãi, xà vào lòng hắn khóc lóc. Cho đến khi anh với cậu đuổi kịp thì mọi chuyện đã đi vào bế tắc.

"Hu..huhu...Shin với Gin ...say rượu ...họ..họ...huhuhu..."

Ngay thời điểm đó, Gin thực sự rất muốn khen ngợi tài diễn xuất hoàn hảo của cô ta, nhưng nhìn gương mặt tối sầm, ẩn hiện giông tố kinh người của hắn. Cậu không thể nói ra được lời nào, bản thân bất lực nhìn nụ cười xảo trá trên gương mặt Tuyết Tinh.

Từ đó, tình bạn cả ba bị chia rẽ, bởi à đàn bà đó.

Mọi thứ cứ chìm dần vào trong bóng tối cho đến khi lễ đính hôn xuất hiện...tất cả đã trở lại thời điểm ban đầu. Tụi hắn một lần nữa trở thành bạn của nhau, nhưng lúc đó, hắn đã thay đổi...cả ba đều thay đổi.

"Haizzzz !"

Kết thúc dòng hồi tưởng, cậu phiền não thở dài. Lơ đãng liếc nhìn chiếc điện thoại, bỗng dưng Gin vô thức nhớ tới vụ bị mất liên lạc với Sum sáng nay. Lúc đó, cậu bàng hoàng, lo lắng vô cùng, nếu không phải hắn lấy máy người khác gọi lại, thông báo cho cậu thì suýt chút nữa, cậu đã phi ra khỏi lớp để tìm hắn rồi.

Sao ngày hôm nay, xảy ra nhiều chuyện thế không biết !?

Bất chợt, cánh cửa của lớp học bỗng dưng kêu xoạt xoạt, Gin ngẩng đầu quay lại thì thấy Bloodmix xách cái cặp bước vào, sắc mặt không còn tái nhợt, có vẻ đỡ hơn.

Nó chậm rãi đi đến chiếc bàn trống trơn, treo chiếc cặp sang bên cạnh rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Bởi vì lúc trước có Sum với Black Moon ngăn cách, bây giờ hai người đó không còn ở chỗ này nên khoảng cách giữa nó với cậu khá là gần, làm làm cho bầu không khí có chút không được tự nhiên.

Trong đầu Gin bắt đầu vọng lên những tiếng nói phân vân, xuất phát từ trong suy nghĩ.

Nếu như bỏ đi thì trông mình chẳng khác gì một thằng nhát gan, ai đòi lại đi sợ một đứa con gái. Nhưng đứa con gái này lại là người không bình thường, ngồi gần như vậy nhất định sẽ có chuyện không hay xảy ra. Huống hồ mấy ngày nay, tâm trạng của nó không hề có chuyển biến tốt. Nếu quyết định ở lại thì sẽ chịu rất nhiều áp lực, cơ mà bỏ đi thì cũng quá mất hình tượng. Rốt cuộc là phải làm sao đây !? Aaaaaaaaaa!!!!!!!

Gin ôm đầu, các dây thần kinh căng ra như muốn đứt lìa, sau đó dần dần bình tĩnh trở lại, xì ra chút khói. Cậu thở dài, ngược đời mắt hồ phách quay sang nhìn nó. Lúc này,

Bloodmix rất trầm tư, mái tóc đen bóng hùa theo con gió mà bay lơ lửng, bộ dáng trông như không thèm để ý đến mọi việc trên đời, kể cả hành động điên cuồng ban nãy. Không lẽ, là đang suy nghĩ về hắn !? Sao tên đó lại có phúc như vậy !? (Tiểu Nhã : Do ăn ở cả thôi !)

Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ chẳng đâu vào đâu, cậu quyết định yên vị tại chỗ. Nó thì vẫn đang thần thờ, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bỗng dưng, có một tách cao cao chắn trước mặt, kéo ý thức mãi trầm luân giữa biển sâu tức khắc liền tỉnh dậy.

Bloodmix lấy tay dụi dụi mắt kinh ngạc, con người nhìn theo hướng bàn tay cầm tách cao cao mới biết chủ nhân của nó là ai.

"Uống không !?" - Gin hơi hơi ngượng ngùng, không được tự nhiên lên tiếng. Bloodmix thấy vậy thì cũng gật đầu, đưa tay nhận, trong lòng có chút mơ hồ. Dường như, nó với

cậu đâu có thân lắm đâu, chỉ là thông qua Black Moon nói chuyện, sao bỗng dưng lại đưa cao cho nó.

Thấy thiếu nữ lạnh lùng có vẻ đang suy nghĩ điều gì thì khóe môi Gin hơi mỉm cười, giải thích cho nó. Thực ra, cậu chỉ muốn tạo nên mối quan hệ tốt cho hai người thôi, hơn nữa, trong tương lai, khả năng Bloodmix trở thành đại tẩu của cậu rất lớn. Làm sao không đối tốt được.(Tiểu Nhã : hồi nào dậy !?)

"Chỉ là một tách cao thôi ! Không có ám khí hay thuốc độc gì đâu! "

"Ừm...ám ơn !"

Sau khi nghe Vương Tử Khiên nói vậy , cảm thấy mình có hơi tỏ ra quá phòng bị nên nó mỉm cười đáp lại, đưa lên môi nhấp một chút thì cảm thấy hơi nguội, bàn tay lạnh buốt tỏa ra một luồng nhiệt nóng, hãm lại hai cốc ca cao. Gìn trở mắt, không thể tin vào mắt mình, từ một ly ca cao đông lạnh, chán ngắt lại có thể bốc khói nghi ngút, nóng hổi, phảng phất hương thơm nồng nàn kích thích vị giác không thể cưỡng lại. Sao cậu lại không đưa cho nó ngay từ đầu chứ !?

Nhìn biểu cảm khô hời, há hốc miệng kinh ngạc của Vương thiếu gia , Bloodmix che miệng cười thầm rồi tao nhã hưởng thụ ly đồ uống nóng. Thời tiết mùa đông thật là lạnh, tuy nó không có cảm giác gì với những luồng gió rét buốt nhưng xem ra, việc ngồi nhâm một tách sữa nâu ấm áp một cách dễ chịu gần tinh thần. Ít nhất, là có thể tạm thời quên đi bóng hình ấy.

Không biết, hẳn như thế nào rồi.....

Trong khoảng thời gian ngồi trong lớp với nhau, hai thân ảnh một trai một gái cũng bắt đầu mở lời nói chuyện . Hóa ra, Bloodmix cũng không hề khó gần như cậu tưởng, chỉ là bản thân nó đã hình thành nên một lối sống khép kín, rất giống với bọn cậu ngày xưa . Thảo nào, Sum lại bị cô nàng Ma Cà Rồng này làm chết đi sống lại, ngày đêm nhớ thương không ngừng, thế mà còn cứ bày đặt giả bộ bình thường, chẳng có chuyện gì xảy ra. Không biết, nó có liên quan tới vụ việc Sum hay nghỉ học gần đây không nhỉ.

"Yên tâm đi ! Tôi nghĩ cậu ấy sẽ hiểu cho cô thôi ! "

"Ừm ! Hy vọng là vậy !"

Đang nói chuyện vu vơ, cả hai từ khi nào đã lái sang vấn đề tình cảm. Quả nhiên, khi nhắc đến chuyện này, giọng Bloodmix có chút hơi trầm, ánh mắt từ bích mơ hồ phát ra một luồng ánh sáng nhạt, chất chứa nỗi đau buồn xoáy sâu vào tâm can khiến cậu vô thức, cũng cảm nhận được nỗi đau âm ỉ bên trong nó. Tình yêu thật là làm con người ta khổ sở !

Không muốn cảm giác ngột ngạt, khó thở này kéo dài quá lâu, Gìn đứng dậy, uống hết cốc sữa nóng rồi vứt vào thùng rác. Âm thanh va chạm của hai đồ vật đã phá tan bầu không khí yên lặng, nó lúc này mới sực tỉnh, vội húp một ngụm ca cao để tỉnh táo lại tinh thần, bản thân cố gắng lãng sang một vấn đề khác hỏi cậu, nhưng ai ngờ lại chạm tới sợi dây đàn mỏng manh nhất trong thân tâm.

"Anh thích Black Moon từ khi nào !?"

Hỏi xong câu này, Bloodmix thật muốn tát mình mấy cái cho rồi. Bản thân bị đầu óc rối tung rối mù ảnh hưởng, cư nhiên lại đi hỏi chuyện riêng tư của người ta. Mối quan hệ phức tạp giữa Black Moon và Vương Tử Khiên, làm sao nó không biết. Một kẻ thì mang đầy mối hận với con người, một người thì im lặng, đắm chìm trong cảm xúc đơn phương, xác Suất đến được với nhau là vô cùng khó, huống gì là nó với hẳn lúc này.

Cứ tưởng Gìn sẽ giận, quay mặt đi chỗ khác để tỉnh tâm, nhưng cậu chỉ thờ dãi chống cằm, ánh mắt trong suốt lộ vẻ trầm ngâm xen lẫn những cảm giác vui buồn, có lẽ là đang nghĩ về Black Moon.

"Tôi không biết...có lẽ là từ lần gặp mặt đầu tiên ! Tôi đã thích cô ấy ! Nhìn cô ấy bị người khác đụng chạm, tôi rất tức giận !...Black Moon...cái tên ấy, từ khi nào đã khắc sâu vào trái tim tôi rồi !" - Khoe môi Gìn khẽ nhếch ra một nụ cười, đó là nụ cười tích tụ từ những giọt nước mắt không thể rơi, ngưng đọng trong lòng cậu.

Con tim này đã hoàn toàn gắn liền với cô rồi, những dòng chảy ký ức trong đầu không ngừng ủa về, kể cả cái đêm của hành động tội lỗi, dù có cơ hội quay lại cậu vẫn sẽ làm như vậy với cô. Đây không phải là chiếm hữu, cũng không phải là si nục, nếu bản thân không thể có được nụ hôn đầu thì cậu chỉ muốn làm người đàn ông cuối cùng của cô, người đàn ông duy nhất có được thứ quý giá nhất của người con gái. Cho dù Black Moon có chán ghét cậu cỡ nào.

Cậu yêu cô mất rồi ! Yêu đến cuồng si rồi !

Không khí trong lớp lúc này tràn ngập những âm thanh thảng thốt, hòa tan vào nội tâm yên tĩnh. Nó nghĩ rằng, những cảm xúc náo nức này chính là do sợi dây đàn trong lòng mỗi người tạo ra. Tuy chúng xuất phát từ hai nội tâm khác nhau nhưng lại cùng giai điệu, thấm đẫm nỗi buồn. Nó có thể nghe, có thể thấy những điều thầm kín bên trong thế giới riêng tư của cậu. Bởi vì, cả hai bây giờ đều mang một dòng cảm xúc giống nhau.

Bỗng dưng, nó nhớ hẳn quá !

Bloodmix gục đầu, tự chế giễu bản thân yếu đuối của mình, càng ngày, lớp vỏ bọc bên ngoài hoàn hảo của nó đang dần dần bị mất đi. Đôi đồng tử luôn vô cảm và lạnh lẽo giờ như hai mặt hồ đóng đầy nước. Chỉ cần một chút cảm xúc, chỉ cần một chút nhớ thương là chúng lại chảy ào ra ngoài, không thể ngăn chặn được.

"Cô có hối hận khi yêu Sum không !?"

Bất giác, Gìn lau nước mắt cho nó và hỏi.

Bloodmix ban đầu có chút hơi ngỡ ngàng, do dự. Nhưng lúc sau, đôi mắt nó híp lại, trả lời dứt khoát.

"Hối hận ư !?...không đâu ! Tôi không hối hận đâu !"

"Vậy là tốt rồi !"

Gìn mỉm cười, gương mặt rạng rỡ hẳn.

Nhưng có thật sự là nó không hối hận không. Khi con đường với tới tình yêu vẫn còn đầy gian khó !? Đặc biệt là chương ngại vật Tuyệt Tình Nhi. Người phụ nữ độc ác không thể lường trước được.....

.....

Tiết sau ra chơi là tiết tự học, cả lớp vô cùng vui mừng khi cô giáo có việc đột xuất, tha hồ mà quậy phá, vui chơi. Bloodmix vốn định nhân thời gian quý báu này mà nằm ngủ, nhưng ai ngờ cái lớp này thực sự quá ồn ào , nó đành phải ra ngoài tìm một chỗ yên tĩnh rồi nhắm mắt.

Thời tiết mấy ngày nay khá là âm u, chỉ cần một chút cơn gió nhẹ cũng đủ để khiến cho da gà nổi khắp người. Tuy quanh cơ thể nó được bao phủ bởi nhiều lớp vải dày nhưng chúng vẫn không thể ấm lên tí nào bởi hàn khí dày đặc tỏa ra từ bên trong người nó. Đó là hàn khí của sự cô độc.

Bloodmix u sầu thờ dài, không khí lạnh gấp luồng hơi mỏng liền ngưng tụ thành những giọt nước nhỏ, sau đó dần dần hòa quyện vào không trung. Nó lấy tay che miệng ngáp dài, định đi thêm vài bước rồi ngồi xuống chỗ cái cây cổ thụ gần đó nằm nghỉ. Nhưng bất giác, phía đằng sau sân trường mơ hồ vang lên những âm thanh cãi nhau dữ dội của các nữ sinh, dường như trong cuộc hội thoại đó có cả nhắc đến tên nó với cô và nhỏ.

"Mày định quyến rũ Đình Huyền Phong phải không !?"

"Mày giống hệt ba con nhỏ đó ! Tao không hiểu sao, đám nữ sinh trong lớp 12VIP lại sợ ba con nhỏ đó như thế !"

Phát ngôn tuy đúng là quyền tự do của mỗi người nhưng nói xấu sau lưng hay chê giễu người khác thì lại là một chuyện. Nếu là ai khác thì đời nào chịu để im.

Âm thanh khinh miệt của đám nữ sinh đó mỗi lúc càng to hơn, nhưng đột nhiên bị cắt ngang bởi một giọng nói trong vắt, mỏng manh yếu đuối. Tuy chưa nhìn thấy hình dạng của nữ sinh bị bắt nạt đó lần nào nhưng nó chắc chắn đây cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, chỉ cần nghe thoáng qua thanh âm yếu ớt đó là nó đã cảm nhận được muôn phần giả tạo. Cái diễn xuất cừ rích này đúng là chỉ có hạng nghiệp dư mới bị qua mắt.

"Tôi không quyến rũ anh ta ! Là anh ta tự kéo tôi vào !"

Dù bản thân đang giả bộ tỏ ra sợ hãi nhưng Tuyết Tinh Nhi vẫn khẳng khái cãi lại. Không phải vì cô trông có vẻ kiên cường mà là đang khinh thường lũ con gái ngu ngốc này thông qua lợi dụng tính cách và lời nói. Thật tội nghiệp !

"Mày còn chối ! Lúc đó mày hét cái gì để uy hiếp anh phải không ! Thứ bản thù như mày tốt nhất rút ra khỏi trường đi !!!"

Nữ sinh cảm đầu phần nộ hét lên, cô ta giật mạnh đầu tóc của Tuyết Tinh, hất mạnh xuống đất. Theo như thông tin nó biết thì đây chính là Hoàng Lê Diệu Huyền - hot girl mới của trường và hiện tại đang theo đuổi Đình công tử của lớp nó. Nói thật, giọng cô ta còn khó nghe hơn cả đứa hội trưởng hội học sinh Trịnh Hoàng Mai hồng hách năm đó. Nhưng bây giờ, cứ mỗi lần tự nó vô tình đi ngang qua là à ta lại sợ đến mất mặt.

Không biết, giả thế giữa hai người này ai cao hơn nhỉ !?

"Đại tỷ nói đúng thật ! Thứ súc sinh như vậy không đáng để tồn tại trong trường, cơ mà cô ta học lớp 12VIP đó ! Như vậy cơ hội đến với anh Phong chẳng lẽ sẽ rất cao sao !?" - Một đàn em khác khoanh tay cười cợt hòa theo, trong ánh mắt là một màu đen phản hận cùng căm ghét.

"Cái gì !? Cậu nói thật chứ !?"

"Nếu tôi nói sai thì làm sao có thể thông báo cho cậu được !? Trong giờ tự học cô ta đã trốn tiết đấy !"

Diệu Huyền đương nhiên sau khi nghe điều đó thì không tránh khỏi thịnh nộ, cô ta cùng đám đàn em của mình nhào tới hành hạ Tuyết Tinh, khiến Tuyết Tinh thành ra bộ dáng tã to. Cơ mà, trong suốt quá trình bị đánh, đám khắp nơi, Bloodmix dường như không hề nghe thấy một tiếng kêu than từ miệng nữ sinh bị bắt nạt này. Nó cũng bỏ qua chi tiết cô ta học chung lớp mình, lòng bất giác trách phục cho sự kiên cường của cô ta.

"Tao cảnh cáo mày không được đến gần Đình Huyền Phong nghe chưa !? Nếu không tao sẽ khiến mày sống không bằng chết !"

Những nữ sinh được mệnh danh là hot girl trong trường thì nhất định phải trở nên dịu dàng, thùy mị. Hoàng Lê Diệu Huyền trước mặt mọi người cũng phải cố gắng tỏ ra giả tạo như thế, đúng là một con ngốc. Diễn xuất kiểu này thì quả thực không thể qua nổi mắt Shin. Thảo nào anh ta luôn từ chối cô ta trước mặt tất cả các học sinh của trường. Tuyết Tinh Nhi khinh miệt cười thầm.

"Tôi...hức hức...không hề...bu bám anh ta ! Rõ ràng là...các người thông đồng...hãm hại...tôi..."

CHÁT !!!!!

Âm thanh chất chứa vang lên, không cần nghe cũng biết vừa xảy ra chuyện gì. Nó cảm thán chép miệng, nằm nghiêng sang một để nhìn rõ tình hình của mấy nữ sinh đánh ghen lúc này. không ngờ, kế hoạch trốn tiết năm ngũ lại hóa thành đi rình coi người khác. (Tiểu Nhã : Em nhớ chị đâu nhiều chuyện tới mức này nhì !?)

Bên má phải Tuyết Tinh xuất hiện một vết đỏ, máu hồng từ trong miệng chảy ra khỏi khóe môi. Ngày đầu tiên đi học, cô đã dự tính trước được tình cảnh này. Nhưng không ngờ, con bé Diệu Huyền lại ngang ngược tới thế, dù cô có phải chịu khổ đóng kịch thì cũng đừng có kiểu căng thái quá như vậy. À đã đụng trúng vào điểm kích thích con thịnh nộ của cô rồi đây.

Thấy Tuyết Tinh Nhi không còn phản ứng gì nữa, Diệu Huyền mới cùng đám đàn em của mình cười khinh thường rồi bỏ đi. Bản thân cô ta cứ nghĩ rằng mình đã thuận phục thêm một kẻ phá đám nữa nhưng ai ngờ, một lực kéo một lôi đầu à xuống dưới đất, tiếp theo là những cái tát trời giáng phóng vào mặt mình. Phải nói là Tuyết Tinh hành động nhanh tới mức làm cô ta và đàn em đều trở tay không kịp. Sau sân trường, âm thanh còn náo nhiệt hơn trước.

Càng ngày, tiếng gào cùng tiếng hét mỗi lúc một to, gần như chiếm cả khoảng không gian yên tĩnh của Bloodmix. Nó bắt đầu cảm thấy phiền, định ngồi dậy đi kiểm chỗ khác ngủ. Tuy nhiên, trước khi đôi chân chưa kịp nhấc lên thì bỗng dưng có một thứ gì níu kéo nó lại. Trong đồng tap âm lẫn lộn ồn ào đó, giọng nói của Tuyết Tinh vang lên rất rõ, mỗi lời nói đều xoáy mạnh vào nội tâm nó, không có từ gì có thể diễn tả nên tâm trạng phức tạp của nó lúc này, cảm giác mọi thứ đang từ từ sụp đổ, chìm vào lòng bóng đêm.

"Mày tưởng tao thêm hần lăm hà !? Cái ta...cần...còn nhiều hơn nữa kia ! Tên Đình thiếu gia đó chẳng là gì trong mắt tao cả ! Tao thật ra....là bạn gái của Sum và...nhất định phải đoạt lại hần !"

Oanh !

Sét đang ngang tại, nội tâm nó hóa thành những mảnh vụn.

Diệu Huyền chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế này. À ta hét to lên, tức giận ra lệnh cho đàn em lôi Tuyết Tinh, đánh đập cô ta tàn bạo. Lần này, à nhất định không tha cho cô nữa, nỗi nhục không thể xóa nhòa này, à nhất định phải giết con đàn bà khôn khiếp, đề tiện này !!!!

"Mày chết đi !!!!!!!"

Gào to lên, Diệu Huyền tàn khốc vùng thanh sắt nằm trên sân vùng xuống. Đám nữ sinh cười gằn , giữ chặt Tuyết Tinh lại, không cho động đậy. Số mạng của cô chẳng lẽ phải chết ở đây sao.

Bộp

Không !

Thật là may mắn cho cô !

Một trận gió rít thổi ngang qua, trước khi mũi sắt bén nhọn lao thẳng vào đầu Tuyết Tinh, một bàn tay lạnh buốt với tốc độ nhanh như cắt đã kịp thời giữ lại, sau đó nhẹ nhàng bóp chặt cổ tay Diệu Huyền rồi hất văng thứ vũ khí nguy hiểm đó. Một tiếng thét lần nữa vang lên.

Diệu Huyền rên la, nằm lăn lóc ôm cổ tay đã trật khớp của mình. So với vết thương bị à Tuyết Tinh đánh hồi nãy, vết thương này còn đau đớn gấp bội. Cảm giác như các bộ phận đang lìa khỏi cơ thể.

Mấy đàn em vẫn còn bị tốc độ thần chết ban nãy mà chết đứng, bọn họ không thể thấy bất kì cử động nào để ngăn cản lại. Nói chính xác hơn, cô gái tóc đen mắt tím này giống như một bóng ma, có thể di chuyển bất cứ lúc nào mà họ không hề hay biết. Mọi thứ cứ như đã nằm trong tầm kiểm soát của cô ta vậy. Chẳng lẽ...người này chính là...

"Tụi mày còn đứng đó làm gì !? Xông lên cho tao !!!!!!"

"Đại...đại tỷ....đây không....phải là người....nên đùa đâu !"

Bội Ngọc mặt hoảng sợ, bùn rùn lùi lại về phía sau. Tức khắc, một ngọn gió rét lạnh thổi ào tới, khiến cho cái miệng la hét phiền phức của Diệu Huyền im ngay lại. Bloodmix mặt mày tối sầm, mang bộ dáng tử thần đến gần con nhỏ hoa khôi lạnh lẽo nói. Mỗi lời nói và ánh mắt đều sát khí dày đặc như muốn băm a ta ra thành vụn mảnh.

"Năm giờ chiều ! Có ăn oán gì giải quyết ở đó !"

Nói xong, nó quay người bỏ đi, để lại cho đám nữ sinh đơ mặt rồi cấp tốc biến mất. Bây giờ, nó chỉ cần một chút không gian riêng tư để thăm vấn cô gái này. Những ngón tay đang cọ cọ vào lớp vải trên cổ áo chính là một cách để kiểm chế con thịnh nộ của nó. Nhưng thật đáng tiếc, ý muốn của nó một lần nữa không thể thực hiện.

"Bloodmix!?"

Một âm thanh trầm thấp rất lâu rồi không vang lên, làm nó cứ tưởng mình đã quên mất giọng nói đó. Bloodmix bất động, cảm giác trống trải cô độc trong lòng đã phải chịu đựng bao nhiêu ngày bỗng dừng như có điều gì cần được giải tỏa. Nó nhanh chóng quay lại, sự nhưng nhớ đã lấn át, khiến nó bỏ quên mất cả ý định ban đầu, chỉ muốn đến nhìn hân. Nhưng khung cảnh tiếp theo khiến nó chết đứng, buốt lạnh cả linh hồn.

Tuyết Tinh bật dậy, nhào đến ôm hân rồi không chút chần chừ in bờ môi mình lên môi hân.

Con người tử bích co rút, trợn trừng.

Những âm thanh đồ bẽ vang lần lượt bên tai...

Đau...rất đau...

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không Khí Âm Muội

Thời tiết mùa đông càng ngày càng lạnh lẽo, những cơn gió rét từ nơi xa xô ủa về, nhấn chìm cả thành phố vào trong biển tuyết lạnh băng. Bầu trời không ngừng bị nhuộm bởi sắc tố âm ụ, không đám mây đen nào lấy nổi một tia ánh sáng ấm áp. Dòng người trên phố mỗi lúc một thưa thớt dần, cho đến khi đèn điện quanh lề đường bắt đầu phát sáng thì tất cả đã hoàn toàn yên vị trong nhà, mặc cho những cơn gió tuyết liên tục thét gào bên ngoài cửa sổ , khuấy động những dòng nước bị đóng băng từ từ lan tràn ra khắp thành phố.

Điềm dữ sắp xuất hiện !

Tại căn phòng ấm áp, tràn ngập màu hồng trong nhà họ Đinh, một cô gái với dài tóc xoắn đỏ đang hôn mê say ngủ. Mí mắt cô đen bóng, rung rinh nhẹ nhàng tựa như cánh hồ điệp, đôi lúc lại hơi giật giật , run rẩy, dường như đang phải chịu một loại sợ hãi nào đó. Khóe môi cô bất chợt phát ra những tiếng rên.

"Đừng...Black Moon !"

"Không được....đừng giết họ !"

"Moon...Không ! Đây không phải là cậu !"

"Moon ! Mau tỉnh dậy ! Mau tỉnh dậy ! AAAAA !"

Thân thể trắng bóc đột nhiên căng cứng, Red Fire kinh hoàng mở hai con mắt xinh đẹp của mình, đỉnh đầu là một tầng mồ hôi.

"Ha...ha...ha..."

Nhỏ thờ dốt, run rẩy ôm chặt cơ thể mình. Con ác mộng vừa nãy, thật đáng sợ !

Khung cảnh lơ lửng, tàn lụi trong bão tuyết âm u, xung quanh toàn là máu với xác chết. Không chỉ mỗi con người mà hơi thở của các sinh vật khác đều bị chấm dứt bởi một bàn tay lạnh giá. Trong cơn bão tuyết kinh hoàng, dày đặc, nhỏ thấy Black Moon điên loạn mất trí, ánh mắt đỏ đẫm đến khiếp đảm, bàn tay trắng bệch hóa thành lưỡi đao, tàn nhẫn hủy diệt tất cả các sinh mạng sống.

Thật đáng sợ !

Red Fire thờ hồng hộc, con người hồng ngọc mơ hồ xuất hiện một tầng nước mắt. Bất chợt, cánh cửa phía đầu giường bất ngờ mở ra.

Ánh sáng quanh căn phòng đột ngột chiếu rọi lên, khiến nhỏ giật mình không kịp thích ứng. Dù sao thân phận cũng là Ma Cà Rồng, bật điện kiểu này làm cho nhỏ cực kì không cảm thấy thoải mái, nhưng bản thân lại không hề hay biết đây không phải là nhà mình nên nhỏ cứ theo thói quen mà tung hoành, cho đến khi phát hiện xảy ra chuyện gì thì cũng đã muộn.

"Đã bảo là đừng có bật điện kiểu này rồi mà !!!!!!!!!!"

"Chi Hóa ! Cháu khỏe rồi sao !?"

Lời nói nhẹ nhàng, trêu mến nhất thời đẩy bầu không khí vào trong im lặng. Màu sắc trên gương mặt của Red Fire biến đổi vô cùng phong phú, giống như dải bóng đèn nhấp nháy cho đêm Nôen.

Ngọc Minh không những cảm thấy tức giận với hành động lỗ mãng kia, bà còn rất tao nhã, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nhỏ. Bàn tay mềm mại, ấm áp vùi ở trong dải khăn dịu dàng xoa lên bờ má lạnh băng của nhỏ, kéo ý thức đang trôi nổi ở phương nào từ từ trở về đất liền.

Nguy rồi ! Chết nhỏ rồi !

"Cháu đỡ hơn chưa !?"

"A...ạ !?"

Red Fire dơ mắt nhìn Ngọc Minh, mồ hôi trên trán tuôn như suối. Mấy bữa nay, nhỏ ngủ mê mẩn mấy ngày ở biệt thự của anh mà chẳng hề hay biết gì, bản thân còn tưởng là nhà mình nên thói quen tái phát, la lối om sòm trước mặt mẹ của anh. Thiệt là xấu hổ quá đi mất !

Thấy Red Fire mặt mày đỏ lựng, lấy chăn che kín mặt e thẹn, xấu hổ, Ngọc Minh thực không thể nổi lên bất kì sự chán ghét nào, bản thân ngược lại càng quý nhỏ hơn, hận không thể giữ nhỏ ở lại vĩnh viễn. Haizzzz ! Chỉ tiếc Red Fire lại là Ma Cà Rồng - kẻ địch truyền kiếp của nhân loại, nếu như hội đồng thợ săn mà biết bà đang cứu giúp một Vampire thì gia tộc Đình chắc chắn sẽ bị xếp vào tội danh tạo phản. Lúc đó, những kẻ muốn xóa sổ gia tộc sẽ không ngu ngốc mà bỏ qua cơ hội hiếm có này.

"Cháu khỏe chưa ? Còn đau ở chỗ nào không !?"

Ngọc Minh hiền từ mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nhỏ. Bàn tay bà dịu dàng xoa cái đầu đang chui rúc trong chăn, giọng nói trêu mến ấm áp khiến nhỏ vô thức lại nhớ tới người mẹ từng tồn tại trong quá khứ, ánh mắt không khỏi nổi lên một lớp hơi sương u buồn, lặng lẽ tan chảy .

Đã từ rất lâu, nhỏ dường như đã không còn cảm nhận được cái gọi là hơi ấm gia đình, cho dù nó vẫn luôn hiện diện ở bên cạnh nhỏ nhưng hơi ấm đã hóa thành những luồng khí lạnh từ lúc nào khi gia đình thiếu vắng một ai kia. Lục Hóa Tâm - người mẹ duy nhất và đồng thời cũng là người mẹ cuối cùng đã phá hủy cuộc đời tuổi thơ của nhỏ.

Nếu như ngày xưa, bà ta bỏ đi là vì gia tộc thì có lẽ hôm nay, những hình ảnh u tối mà Thiếu Nữ Tuyệt Vọng cho nhỏ thấy càng đau lòng gấp bội, cổ họng tựa như bị ai đó bóp thật mạnh, đau đớn không thể nói.

Nhỏ hận bà ta ! Hận người phục nữ tuyệt tình kia !

Nhưng bản thân, cũng không ngừng đau đớn thay cho người cha của mình.

Nhỏ ước gì, hình ảnh về người mẹ đó chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời mình, thà không có còn hơn phải khổ sở vì bị lừa dối.

Bất chợt, một dòng nước ấm từ đầu tuôn rơi, Ngọc Minh cúi xuống thì nhìn thấy chiếc chăn dày đã nằm yên trên giường từ khi nào, để lộ một gương mặt đau buồn, bao phủ bởi nước mắt trào dâng mà chui rúc trong lòng bà, thút thít khóc. Tình cảnh này, thực sự có chút bất ngờ, bà không biết phải phản ứng làm sao với hành động đột ngột của Red Fire, nhưng cảm giác đau nhói dữ dội xâm nhập vào nội tâm, được truyền qua từ thân thể run rẩy mãnh liệt trong lòng khiến Ngọc Minh không nỡ đẩy Red Fire ra khỏi, đành nhẹ nhàng ôm lấy.

Ngoài trời tuyết tuôn rơi, mang theo không khí lạnh lẽo vào căn phòng. Nhưng thật không hiểu sao, nhỏ lại cảm thấy, mùa đông năm nay bỗng dưng ấm áp vô cùng.

"Red ! Câu nói hôm trước của cháu là có ý gì !?"

Bát nước thuốc mới chạm đến môi, Red Fire liền ngăn người, tỏ vẻ không hiểu với câu hỏi lạ lẫm của bà, làm Ngọc Minh có chút bối rối. (từ nay tên của Red Fire sẽ gọi là Red nhé !)

Nếu như nhỏ nhớ không lầm thì sau khi vụ việc Black Moon muốn hủy hôn với gia tộc Vương xảy ra, đây là lần thứ hai nhỏ gặp lại Ngọc Minh. Hơn nữa, thân phận Ma Cà Rồng lúc đó vẫn chưa bị bại lộ. Vậy hôm trước mà bà nói là hôm nào !?

"Cháu thực sự không nhớ gì sao !?"

Con người trong suốt hiện lên vẻ hoài nghi, có điều khi đối diện với ánh mắt to tròn thật thà ấy thì những nghi ngờ dò xét trong lòng liền biến mất. Mặc dù Ái Chi Hòa là một Ma Cà Rồng nhưng về bề ngoài cùng tính cách ham chơi, nghịch ngợm của nhỏ lại chẳng khác gì một cô gái loài người ngây thơ thuần khiết. Chẳng trách sao ngay từ đầu, bà lại có thiện cảm với nhỏ như vậy, chỉ tiếc là.....

"Phu nhân ! Thiếu gia đã về !"

Từ ngoài cửa vang lên một giọng nói lạnh lạnh cắt ngang bầu không khí, hai người theo phản ứng liền đồng nhất quay lại thì nhìn thấy một thiếu nữ với bộ y phục nữ hầu, đang cúi đầu kính cẩn. Thiếu nữ này có nước da hơi ngăm đen, làm nổi bật lên mái tóc màu đỏ tía trông khá sắc sảo. Tuy nhiên, khi cô ta ngẩng đầu thì gương mặt được che khuất sau mái tóc lại khiến cho tim của Red Fire bị dọa một trận.

Không phải vì nhan sắc biến dạng hay có dị tật bẩm sinh mà là đôi mắt của cô ta bị bao phủ bởi một màu đen u ám. Tròng mắt thì chỗ lồi chỗ lõm nhìn mà phát rợn người, hơn nữa xung quanh viền mắt còn phát ra thứ ánh sáng lạnh gáy. Nếu không phải nữ hầu này có mang hơi thở của con người thì nhỏ đã sớm dùng một đao giết chết rồi.

"A ! Vậy thì mau kêu thiếu gia đến đây đi ! "

Ngọc Minh nghe vậy liền kêu lên , bà hình như không hề cảm thấy sợ hãi với thiếu nữ sở hữu hình dáng ma quỷ này. Cũng có thể trong quá khứ, cô ta là người không may mắn được Đình gia cứu giúp, cơ mà, tại sao nhỏ cứ cảm giác rằng, thiếu nữ này tồn tại một luồng sức mạnh nào đó không giống của con người, nó tràn ngập khí tức hắc ám, tựa như từ dưới địa ngục trào lên.

"Vâng thưa phu nhân! "

"Red ! Cháu ở đây đợi thằng Shin nhé ! Ta bây giờ phải ra ngoài có việc, khi nào chúng ta sẽ nói chuyện tiếp! "

Bóng dáng nữ hầu vừa khuất đi, Ngọc Minh liền đứng dậy, biến mất sau cánh cửa. Bây giờ, trong căn phòng đầy màu hồng này chỉ còn mỗi mình Red Fire , ý thức mông lung mơ hồ vẫn chưa kịp tiêu hóa hết câu nói ngọt ngào của bà cho đến khi trước mắt xuất hiện một thân ảnh ảm áp quen thuộc, đang chậm rãi từng bước đến bên cạnh nhỏ.

Lúc này, thần kinh nhỏ mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì, nhưng miệng còn chưa kịp há hốc thì cả thân thể đã được bao trọn bởi vòng ôm

"Red ! Em tỉnh rồi ! Em tỉnh rồi !"

Giọng nói trầm thấp cùng hơi thở nồng nàn này, khiến toàn bộ gương mặt của Red chín hết cả lên.

Oa oa oa ! Xấu hổ chết đi được !!!!!!!! ////>_

Mấy ngày nay, anh giống như người vô hồn, không cảm xúc. Mặc dù khi nói chuyện với hai thằng bạn thì khóe miệng vẫn cười cười nói nói , nhưng ai không biết rằng đó chỉ là một nụ cười miễn cưỡng, qua loa. Sau khi tận mắt nhìn Red Fire ngắt trong vòng tay, mỗi đêm là anh lại mơ thấy con ác mộng đó. Quả thật, mỗi khi nhìn thấy thân hình bé nhỏ chìm sâu trong giấc ngủ là tâm can anh lại cảm thấy nặng nề, dường như khung cảnh tàn khốc với sự yếu đuối, bất lực của bản thân lúc đó cứ bầu vuu, ám ảnh anh mãi.

Anh rất sợ , rất hối hận !

Giả như có thể quay ngược thời gian lại, anh nhất định sẽ không để nhỏ một mình chiến đấu đơn côi.

Nhưng giờ đây, chuyện đó không đáng để anh bận tâm nữa, bởi vì bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ tìm mọi cách bảo vệ nhỏ.

Anh hứa !

"U...Huyền Phong ! Em...em ngộp thở quá a !"

Red Fire đỏ mặt, người bị ôm chặt đến ngạt thở, hai cái nắm tay nhỏ nhắn không ngừng tìm mọi cách để thức tỉnh cái con người đang chìm trong vui sướng kia. Cảm giác được có tiếng nói vọng bên tai, Shin mới an tâm nói lòng vòng ôm lại nhưng vẫn giữ chặt thân hình bé xiu trong lòng, ánh mắt đen huyền tựa như chứa cả vì sao trên trời, ôn nhu nhìn nhỏ.

Không khí này ! Thật là ám muội a !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ////>_

"Red này !"

"Dạ !!!!!" 0_0III

"Em biết em rất ngốc không!?" "0"

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chỉ Là Sự Cố

" Em có biết em rất ngốc không!?" "

Lời nói không khác gì một quả pháo nhét vào lỗ tai, Red Fire đơ mặt, cảm giác bên tai mình vang dội âm thanh ùng ùng như nổ. Cái gì chứ!? Ngốc !!!!!??? Chẳng lẽ anh lại thông minh hơn nhỏ sao. Hừ ! Từ khi loài người các anh còn ngồi xem mấy bộ phim trẻ con thì nhỏ đã được giáo sư Ái Thượng Phong cho đi xem phòng thí nghiệm và chế tạo vũ khí rồi. Có nói kẻ ngốc thì là tên anh trai đáng ghét của nhỏ ấy, rõ ràng đã 59 tuổi rồi mà chỉ biết ở trong phòng làm mấy thí nghiệm lật vật, một chút hiểu biết về vũ khí cũng không có. Tại sao ai cũng nói nhỏ ngốc vậy ! Thật không công bằng ! Unfair !!!!

Red Fire phụng phịu, bị con tức làm phồng cả mặt. Một lát sau, con tức ấy hóa thành những làn khói, tích tụ trên viền mắt, nặng trĩu rơi xuống làm nhòe ướt đi cả con ngươi.

Shin hết hồn, hoàn toàn không kịp trở tay, anh cũng không hiểu tại sao cô gái trong lòng mình lại khóc, nhưng khi nhìn những hạt lệ trong suốt thì nhau rơi xuống thì anh cũng không còn tâm trạng để suy nghĩ nữa, điều duy nhất bản thân có thể làm lúc này là lau nước mắt cho nhỏ. Anh lấy bàn tay ấm áp to lớn của mình xoa lên vàng má mềm mại, bờ môi nhẹ nhàng vuốt hết chất lỏng mặn chát vào trong miệng rồi vô thức nuốt trọn cả cánh môi hồng son.

Một khung cảnh ngọt ngào diễn ra, ý thức của cả hai rơi vào trong biển mộng.

Red Fire cũng không để ý, chỉ ngồi im như một khúc gỗ, mơ màng hưởng thụ. Một cổ hương thơm nồng nàn, man mát tràn vào khoang miệng, tiếp theo đó là cảm giác lưỡi mình bị một vật ẩm ướt cuốn lấy, đang đưa nhẹ nhàng từ từ tiến sâu vào, khám phá những hơi thở thần bí, còn ẩn nấp sâu trong.

Cứ như thế, tiếng thở dốc trong căn phòng xuất hiện ngày càng rõ hơn, bầu không khí mùa đông lạnh buốt bị nhiệt độ ân ái thân mật biến hóa, trở nên nóng rực. Cơ thể của Red Fire không còn chống đỡ được nữa liên tục lay ngả xuống. Thân thể cường tráng của Shin cũng thuận theo phản ứng mà đè lên người nhỏ, cúc áo của hai người ma sát chặt chẽ với nhau, bất thành hình làm cho vai áo mỏng manh trên người nhỏ tuột xuống, lộ ra bầu ngực trắng bóc, điểm hai nụ hoa hồng non nớt, xinh đẹp.

Bất chợt, không gian bỗng ngưng lại trở nên ngọt ngào, khó thở.

Con ngươi đen láy của Shin lấp lánh, mơ hồ ẩn hiện một ngọn lửa cháy tí tách, lập lòe. Nó chiếu rọi luồng ánh sáng nóng bỏng xuống nơi đồi núi kiêu hãnh uốn cong. Vùng cổ to lớn, hùng dũng của anh vô thức vang lên một "lực" tà mị. Tiếc là, Red Fire lúc này lại không hề nghe thấy, thần trí nửa nóng nửa sâu khiến cho nhỏ không hề hay biết nguy hiểm cận kề, ánh mắt hồng ngọc thuần khiết vẫn ngây ngô, mơ màng, đôi lúc lại nhìn về một cõi vô định, cười duyên rí.

"Red ! "

"Ừm~!?"

"Anh yêu em !"

Nói rồi, anh cúi xuống, cắn mút mạnh lên cánh môi ngọt lịm rồi nhanh chóng tách ra, ngậm lấy một trong hai bên đầu nhũ hoa, liếm láp. Âm thanh lách chách với con khoái cảm tê dại làm cơ thể tuyệt mỹ của nhỏ run lên, uốn cong, lộ ra những con đường lồi lõm mờ hoặc. Red Fire hoàn toàn không ý thức được việc gì, để mặc anh hôn, bản thân còn muốn nhiều hơn nữa. Nghe được tiếng rên rỉ như cỏ vũ, Shin càng thăm dò tiến tới, cõn nột luôn cả cái váy trắng hồng, vút lên một bên. Hai người như hai đóa hoa hoàn tan lại với nhau, không bao giờ bị tách khỏi. Cứ như thế, cho đến khi chiếc điện thoại trong túi quần của anh vì hoạt động quá kịch liệt mà rớt xuống, tạo ra luồng âm thanh đánh thức thần kinh ngủ say của Red Fire tỉnh dậy, làm cho ánh mắt mờ mịt bỗng bừng trở nên giật thót, kinh hoàng.

"Ồ !?"

Red Fire kinh ngạc, che miệng. Bản thân lập tức đẩy người đàn ông trong lòng mình ra, tay chân vội vã cầm lấy cái chăn quấn quanh người. Con ngươi không còn lộ vẻ mờ hồ nữa mà là thập phần cảnh giác.

Rốt cuộc, nhỏ với anh đã làm gì vậy !?

Bất thành hình bị đẩy ngã, lượng men say trong người anh tức khắc tan biến hết. Shin đau đớn xoa đầu, nhăn nhó chep miệng, tầm mắt choáng váng đảo qua đảo lại một hồi thì vô cùng kinh ngạc với khung cảnh trước mắt.

Thật sự không biết phải diễn tả làm sao khi nhìn thấy nhỏ trong tình trạng lả thê. Ngón tay nhỏ nhấc, thon dài cố siết chặt lấy tấm mềm, mím môi run rẩy, cảnh giác nhìn anh. Bất chợt, một cổ kỷ ức tuôn trào tựa sóng biển dâng lên, đánh tan mọi góc ngách trong đầu. Shin lần nữa nhũn mảy, xoa xoa trán rồi mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì. Bản thân bất giác tràn ngập một cảm giác tội lỗi, ánh mắt đen trắng hồi hận ngược lên nhìn nhỏ, khóe môi mấp máy định nói gì nhưng đành bất lực bỏ đi.

Khoảng cách giữa hai người bỗng ngưng nói xa dần.

Red Fire lùi vào góc tường, run run nhìn bóng hình sắp khuất dần của sau cánh cửa. Thân thể tựa hồ bị một sợi dây nào đó kéo mạnh, dứt khoát chạy ra khỏi chỗ ngồi, nắm chặt lấy tay anh. Nhỏ biết cảm giác đau nhói đang hoành hành dữ dội trong lòng là gì, cho dù anh có thể đã thiếu kiềm chế nhưng suy cho cùng thì cũng tại nhỏ một phần.

Nhỏ không muốn cả hai phải hiểu lầm, nhỏ không muốn !

"Red !? "

"Em xin lỗi ! Em xin lỗi !"

Anh rất bất ngờ khi câu nói xin lỗi lại phát từ miệng Red Fire. Đáng lẽ ra, người nên nói từ xin lỗi ấy phải là anh.

"Khụ ! Khụ !...Tại sao em phải xin lỗi !? Anh còn sợ rằng em sẽ giận anh !"

Shin ho khò khò, thở dài ảo não, tay vờ đại một chiếc áo khoác quấn quanh thân thể trần truồng trong lòng ngực. Thật là, cho dù nhỏ có muốn làm gì thì cũng phải để ý bản thân một chút đã chứ.

"Ừm !?...Coi như chuyện ngày hôm nay chỉ là sự cố thôi được không !? Anh không cần phải day dứt ! Dù sao thì.....////////.....em..cũng - không - để - ý - đâu
////////// ! "

Càng nói, giọng càng nhỏ đi dần, Red Fire thật muốn tìm một cái hố chui xuống, vĩnh viễn không bao giờ trở lên.

Quả thật, đây là lần đầu tiên, anh gặp một cô gái vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu như vậy. May mắn thay Red Fire là Ma Cà Rồng, nếu như nhỏ thật sự là con người thì chỉ

sợ rằng sẽ bị kẻ khác dụ dỗ, lừa gạt. Lúc đó, bản thân sẽ rất khó tồn tại trong xã hội khắc nghiệt như thế này, cho dù có gia thế cao sang đi chăng nữa.

"Phụt ! Hi hi ! Thôi được rồi ! Em mau mặc quần áo lại đi, anh xuống dưới bảo người hầu làm đồ ăn tối ! Em muốn ăn món gì ?"

"Ồ !? Ăn...ăn...ăn gì cũng được ! Khẩu vị em tốt lắm a !"

"Thật không!?"

"Thật ạ !"

"Ừm !"

Cạch!

Tiếng cửa đóng lại, bầu không khí trở về chốn im lặng như lúc đầu. Nhỏ thở dài, rồi mặc lại quần áo chỉnh sửa gọn gàng, vầng má vẫn còn nhuộm sắc tố hồng , lan đến tận bên tai. Ngày hôm nay, đúng là thật hú vía, nếu như không nhờ vào tiếng điện thoại rút thì bản thân suýt chút nữa là bị ăn rồi. Mặc dù, cảm giác đó rất tuyệt...nhưng nhỏ chưa sẵn sàng. Cho nên, đành xin lỗi Shin vậy !!!!!

Red Fire chấp tay, cười hi hi. Ánh mắt bất chợt lướt qua khung cửa sổ, cơ thể tựa hồ như khí lạnh ngàn năm đóng băng.

Nãy giờ không đề ý, khung cảnh bên ngoài u ám tới đáng sợ. Những hàng cây khô đứng thẳng hàng, yếu ớt, mục nát chống chọi với cơn bão tuyết. Đôi lúc lại xuất hiện một nhánh cây bị gió mạnh quật xuống, trông giống như những sinh mạng bị ác quỷ tước đoạt. Bất giác, môi Red Fire khẽ thốt lên.

"Black Moon !"

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chỉ Là Sự Cố

"Em có biết em rất ngốc không!?"

Lời nói không khác gì một quả pháo nhét vào lỗ tai, Red Fire đơ mặt, cảm giác bên tai mình vang dội âm thanh ùng ùàng như nổ. Cái gì chứ !? Ngốc !!!!!??? Chẳng lẽ anh lại thông minh hơn nhỏ sao. Hừ ! Từ khi loài người các anh còn ngồi xem mấy bộ phim trẻ con thì nhỏ đã được giáo sư Ai Thượng Phong cho đi xem phòng thí nghiệm và chế tạo vũ khí rồi. Có nói kẻ ngốc thì là tên anh trai đáng ghét của nhỏ ấy, rõ ràng đã 59 tuổi rồi mà chỉ biết ở trong phòng làm mấy thí nghiệm lật vật, một chút hiểu biết về vũ khí cũng không có. Tại sao ai cũng nói nhỏ ngốc vậy ! Thật không công bằng ! Unfair !!!!

Red Fire phụng phịu, bị con tức làm phồng cả mặt. Một lát sau, con tức ấy hóa thành những làn khói, tích tụ trên viền mắt, nặng trĩu rơi xuống làm nhòe ướt đi cả con ngươi.

Shin hết hồn, hoàn toàn không kịp trở tay, anh cũng không hiểu tại sao cô gái trong lòng mình lại khóc, nhưng khi nhìn những hạt lệ trong suốt thì nhau rơi xuống thì anh cũng không còn tâm trạng để suy nghĩ nữa, điều duy nhất bản thân có thể làm lúc này là lau nước mắt cho nhỏ. Anh lấy bàn tay ấm áp to lớn của mình xoa lên vầng má mềm mại , bờ môi nhẹ nhàng nuốt hết chất lỏng mặn chát vào trong miệng rồi vô thức nuốt trọn cả cánh môi hồng son.

Một khung cảnh ngọt ngào diễn ra, ý thức của cả hai rơi vào trong biển mộng.

Red Fire cũng không đề ý, chỉ ngồi im như một khúc gỗ, mơ màng hưởng thụ. Một cổ hương thơm nồng nàn, man mát tràn vào khoang miệng, tiếp theo đó là cảm giác lưỡi mình bị một vật ẩm ướt cuốn lấy , đang đưa nhẹ nhàng rồi từ từ tiến sâu vào, khám phá những hơi thở thần bí, còn ẩn nấp sâu trong.

Cứ như thế, tiếng thở dốc trong căn phòng xuất hiện ngày càng rõ hơn, bầu không khí mùa đông lạnh buốt bị nhiệt độ ân ái thân mật biến hóa, trở nên nóng rực. Cơ thể của Red Fire không còn chống đỡ được nữa liền lung lay ngã xuống. Thân thể cường tráng của Shin cũng thuận theo phản ứng mà đè lên người nhỏ, cúc áo của hai người ma sát chặt chẽ với nhau, bất thành lĩnh làm cho vai áo mỏng manh trên người nhỏ tuột xuống, lộ ra bầu ngực trắng bóc, điểm hai nụ hoa hồng non nớt, xinh đẹp.

Bất chợt, không gian bỗng dừng lại trở nên ngọt ngào, khó thở.

Con ngươi đen láy của Shin lấp lánh, mơ hồ ẩn hiện một ngọn lửa cháy tí tách, lập lòe. Nó chiếu rọi luồng ánh sáng nóng bỏng xuống nơi đồi núi kiêu hãnh uốn cong. Vùng cổ to lớn, hùng dũng của anh vô thức vang lên một "ực" tà mị. Tiếc là, Red Fire lúc này lại không hề nghe thấy, thần trí nửa nóng nửa sâu khiến cho nhỏ không hề hay biết nguy hiểm cận kề, ánh mắt hồng ngọc thuần khiết vẫn ngây ngô, mơ màng, đôi lúc lại nhìn về một cõi vô định, cười quyền rũ.

"Red !"

"Ừm~!?"

"Anh yêu em !"

Nói rồi, anh cúi xuống, cắn nát mạnh lên cánh môi ngọt lịm rồi nhanh chóng tách ra, ngậm lấy một trong hai bên đầu nhũ hoa, liếm láp. Âm thanh lách chách với cơn khoái cảm tê dại làm cơ thể tuyệt mỹ của nhỏ run lên, uốn cong, lộ ra những con đường lồi lõm mẽ hoặc. Red Fire hoàn toàn không ý thức được việc gì, để mặc anh hôn, bản thân còn muốn nhiều hơn nữa. Nghe được tiếng rên rỉ như cổ vũ , Shin càng thăm dò tiến tới, cời nốt luôn cả cái váy trắng hồng, vút lên một bên. Hai người như hai đóa hoa hoàn tan lại với nhau, không bao giờ bị tách khỏi. Cứ như thế, cho đến khi chiếc điện thoại trong túi quần của anh vì hoạt động quá kịch liệt mà rút xuống, tạo ra luồng âm thanh đánh thức thần ngũ say của Red Fire tỉnh dậy, làm cho ánh mắt mờ mịt mộng lung bỗng dừng trở nên giật thót, kinh hoàng.

"Ồ !?"

Red Fire kinh ngạc, che miệng. Bản thân lập tức đẩy người đàn ông trong lòng mình ra, tay chân vội vã cầm lấy cái chăn quấn quanh người. Con người không còn lộ vẻ mờ hồ nữa mà là thập phần cảnh giác.

Rốt cuộc, nhỏ với anh đã làm gì vậy !?

Bất thình lình bị đẩy ngã, lượng men say trong người anh tức khắc tan biến hết. Shin đau đớn xoa đầu, nhắm mắt chep miệng, tầm mắt choáng váng đảo qua đảo lại một hồi thì vô cùng kinh ngạc với khung cảnh trước mắt.

Thật sự không biết phải diễn tả làm sao khi nhìn thấy nhỏ trong tình trạng lả thê. Ngón tay nhỏ nhắn, thon dài cố siết chặt lấy tấm mềm, mím môi run rẩy, cảnh giác nhìn anh. Bất chợt, một cỗ kỷ ức tuôn trào tựa sóng biển dâng lên, đánh tan mọi góc ngách trong đầu. Shin lần nữa nhũn mảy, xoa xoa trán rồi mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì. Bản thân bất giác tràn ngập một cảm giác tội lỗi, ánh mắt đen trắng hồi hận ngược lên nhìn nhỏ, khóe môi mấp máy định nói gì nhưng đành bất lực bỏ đi.

Khoảng cách giữa hai người bỗng dưng nói xa dần.

Red Fire lùi vào góc tường, run run nhìn bóng hình sắp khuất dần của sau cánh cửa. Thân thể tựa hồ bị một sợi dây nào đó kéo mạnh, dứt khoát chạy ra khỏi chỗ ngồi, nắm chặt lấy tay anh. Nhỏ biết cảm giác đau nhói đang hoành hành dữ dội trong lòng là gì, cho dù anh có thể đã thiếu kìm chế nhưng suy cho cùng thì cũng tại nhỏ một phần.

Nhỏ không muốn cả hai phải hiểu lầm, nhỏ không muốn !

"Red !? "

"Em xin lỗi ! Em xin lỗi !"

Anh rất bất ngờ khi câu nói xin lỗi lại phát từ miệng Red Fire . Đáng lẽ ra, người nên nói từ xin lỗi ấy phải là anh.

"Khụ ! Khụ !...Tại sao em phải xin lỗi !? Anh còn sợ rằng em sẽ giận anh !"

Shin ho khù khụ, thở dài ảo não, tay vơ đại một chiếc áo khoác quấn quanh thân thể trần truồng trong lòng ngực. Thật là, cho dù nhỏ có muốn làm gì thì cũng phải để ý bản thân một chút đã chứ.

"Úm !?...Coi như chuyện ngày hôm nay chỉ là sự cố thôi được không !? Anh không cần phải day dứt ! Dù sao thì.....////////.....em..cũng - không - để - ý - đâu //////////// ! "

Càng nói, giọng càng nhỏ đi dần, Red Fire thật muốn tìm một cái hồ chui xuống, vĩnh viễn không bao giờ trồi lên.

Quả thật, đây là lần đầu tiên, anh gặp một cô gái vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu như vậy. May mắn thay Red Fire là Ma Cà Rồng, nếu như nhỏ thật sự là con người thì chỉ sợ rằng sẽ bị kẻ khác dụ dỗ, lừa gạt. Lúc đó, bản thân sẽ rất khó tồn tại trong xã hội khắc nghiệt như thế này, cho dù có gia thế cao sang đi chăng nữa.

"Phụt ! Hi hi ! Thôi được rồi ! Em mau mặc quần áo lại đi, anh xuống dưới bảo người hầu làm đồ ăn tối ! Em muốn ăn món gì ?"

"Ồ !? Ăn...ăn...ăn gì cũng được ! Khẩu vị em tốt lắm a !"

"Thật không!?"

"Thật ạ !"

"Úm !"

Cạch!

Tiếng cửa đóng lại, bầu không khí trở về chốn im lặng như lúc đầu. Nhỏ thở dài, rồi mặc lại quần áo chỉnh sửa gọn gàng, vàng má vẫn còn nhuộm sắc tố hồng, lan đến tận bên tai. Ngày hôm nay, đúng là thật hủ vía, nếu như không nhờ vào tiếng điện thoại rút thì bản thân suýt chút nữa là bị ăn rồi. Mặc dù, cảm giác đó rất tuyệt...nhưng nhỏ chưa sẵn sàng. Cho nên, đành xin lỗi Shin vậy !!!!!

Red Fire chấp tay, cười hi hi. Ánh mắt bất chợt lướt qua khung cửa sổ, cơ thể tựa hồ như khí lạnh ngàn năm đóng băng.

Nãy giờ không để ý, khung cảnh bên ngoài u ám tới đáng sợ. Những hàng cây khô đứng thẳng hàng, yếu ớt, mục nát chống chọi với cơn bão tuyết. Đôi lúc lại xuất hiện một nhánh cây bị gió mạnh quật xuống, trông giống như những sinh mạng bị ác quỷ tước đoạt. Bất giác, môi Red Fire khẽ thốt lên.

"Black Moon !"

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Triền Miên Trong Ký Ức

Từ cái ngày mà nó với hần nói câu chia tay, người phụ nữ tên Tuyết Tinh Nhi đã trở nên bạo dạn không ít.

Tuyết Tinh Nhi thật sự rất kiêu ngạo, sự kiêu ngạo của cô ta khiến tất cả muốn tức điên. Dù là ở trong bất cứ hoàn cảnh hay tình huống nào, cô ta đều bám lấy Sum như một con bạch tuộc, mặc kệ những ánh mắt tức ghen lẫn thờ ơ của nó.

Tầm mặt nạ thiên sứ lúc này đã hoàn toàn bị lột bỏ. Bây giờ trong trường, không ai không biết bộ mặt lăng la đa tình của cô ta. Hóa ra Tuyết Tinh Nhi cũng giống như bao nhiều hoa khôi khác, một khi bản thân đã có thứ mình muốn thì đám người xung quanh có nói gì thì cô ta cũng không sợ. Bây giờ, việc cần giải quyết nhanh chóng lúc này là khiến cho trái tim hần một lần nữa trở về với cô , có như thế thì những kẻ từng bẽ đầu, bôi bẩn cô dù có địa vị cao quý cỡ mấy cũng sẽ bị chà đạp.

Đã tâm cùng tham vọng mãi mãi là thứ khiến cho Tuyết Tinh Nhi không bao giờ bị gục ngã. Đề tiện thì sao !? Chó cái thì sao ! Trong cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, chỉ có quyền lực mới là thứ quyết định tất cả. Dù cả đời cô bị tiếng xấu bôi bẩn nhưng chỉ cần được sống trong một thế giới xa hoa, tiền bạc thì những cái giá đó có đáng là gì. Cô ! Tuyết Tinh Nhi sẽ mãi mãi là âm hồn bất tán bám theo hần, làm hần vĩnh viễn thuộc về mình.

.....

Giờ nghỉ giải lao như thường lệ, Tuyết Tinh Nhi tiếp tục sử dụng chiêu bạch tuộc, bầu vùi lấy Sum. Cô ta nghiêng ngàng, cứ kè kè bên cạnh Sum, vô cùng cảm thấy thỏa mãn với những ánh mắt tức tối , ghen tị. Một số người thì lại chẳng buồn để ý đến ánh nhìn chanh chua, thách thức đó, họ chỉ quan tâm tới sắc mặt không cảm xúc của Trần thiếu gia. Dường như việc Tuyết Tinh Nhi leo đèo theo mình như một con cún chỉ là chuyện bình thường , cho dù cô ta có nũng nịu hay úy khuất trách móc thế nào thì cũng không khiến cho hần phải bận tâm, để ý.

" Cái gì thế này !?"

Ở một nơi vắng vẻ, Gìn nhú nhày, khó chịu lên tiếng, đã bảo là hẹn nhau ra đây nói chuyện một mình thế nào mà lại kéo thêm ả phụ nữ đáng ghét thế kia.

Sum nhắm hờ mắt, ngồi xuống chỗ ghế đá làm ngơ. Kì thực, hần cũng không nghĩ Tuyết Tinh Nhi lại mặt dày đến mức như vậy. Bình thường, chỉ cần có sự hiện diện của cậu là cô ta sẽ tự động biến mất, thế mà hôm nay bỗng dừng lại đứng cảm như vậy thì chắc chắn là có âm mưu gì.

"Mặc kệ đi ! Chi là một con chó hoang bám đuôi theo chủ thôi mà ! Để ý làm gì !"

Câu nói băng quơ này không khỏi làm cho sắc mặt của Tuyết Tinh Nhi tái mét. Cô ta cau mày quay lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm hần nhưng đáp lại chỉ có thái độ thản nhiên, ánh mắt khép hờ như sóng yên biển lặng. Sao hần lại có thể xem thường cô tới mức như vậy !? Chẳng lẽ trong mắt hần, cô không bằng một nửa con bé mất tìm kia sao ?!!!

Thân thể mảnh mai run run, Tuyết Tinh Nhi mặt tối sầm, nhanh chóng chuyển người chạy đi chỗ khác. không gian lúc này còn sót lại duy nhất hai người, Gìn bây giờ mới yên tâm thở dài nhưng vẫn không quên tức giận trừng hần, môi khẽ háng giọng.

"Hội đồng thợ săn bắt đầu giao nhiệm vụ rồi ! Họ phát hiện ra trong mấy ngày mùa đông gần đây có ẩn chứa một luồng ma thuật hắc ám rất nguy hiểm, đang

tràn lan vào thành phố !"

"Nó như thế nào !?"

"Hiện tượng gần đây là nước thường xuyên đóng băng !"

"Vậy nguy hiểm cái khi gì !?!? "

"Dưới lớp băng ẩn chứa các thi thể chết một cách kì lạ !"

"....."

"Từ một vùng nước rất nhỏ, thậm chí chỉ vừa bằng nắm tay, độ sâu không quá nửa mét thế mà sau một ngày lại biến thành một hồ nước lớn, xâm lấn hết cả mặt đường khiến cho giao thông trở nên mất ổn định, hơn nữa khi họ đập phá các mảng băng đó thì phát hiện toàn là xác chết ở dưới đấy !"

Gìn rút ra một xấp giấy, tường thuật lại, bên trên còn đính kèm theo những hình ảnh được chụp ở các góc độ khác nhau, rất rõ ràng và chi tiết. Theo như phân tích của hần thì các thi thể này đã bị đóng băng ít nhất một năm, nhưng một số dữ liệu được ghi lại thì có người chỉ mới chết từ ngày hôm qua, da dẻ bỗng dưng chuyển thành màu xám đen kì lạ, mắt và miệng đều mở, tỏa ra một mùi hôi thối, kéo theo đó là trên trán của những nạn nhân đều có một hình xăm trắng đen quái dị. Nhưng tại sao.....người chết, lại toàn là đàn ông !?

Quan sát biểu cảm chăm chú của Sum , dường như cậu cũng nghĩ hần đã phát hiện ra mấu chốt vấn đề. Tay tiếp tục rút ra một xấp tài liệu màu xanh nữa, nhưng nhẹ và mỏng hơn cái trước, có lẽ là ghi chép về lai lịch.

Quả thực, những nạn nhân này toàn bộ đều là đàn ông. Hơn nữa, đây toàn là những nhân vật nổi tiếng đình đám về các scandal hẹn hò, cặp bồ. Nhưng trong số đó, cũng có

những người bình thường, không hiểu sao vô cớ mà chết. Chẳng lẽ, thủ phạm của vụ án này chủ yếu là nhắm đến đàn ông sao !? Sao lại có tên biến thái đến như thế !!!!!!!! _ _ _ _ _

"Vậy...khi nào hành động!?"

Sum trả hết xấp giấy lại, vuốt mồ hôi trên trán lạnh nhạt hỏi. Nếu như đây không phải là lệnh của hội đồng thì hần cũng không rảnh mà tham gia rồi. Cái vụ án này biến thái chết đi cho được.

"Tùy ! Hiện tại thì vẫn chưa nguy hiểm, phạm vi xảy ra là những nơi vắng người, đặc biệt là những con hẻm tối tăm, ít người qua lại ! Vì hành động quá kín đáo nên ngay cả cảnh sát cũng chưa biết ! Duy nhất chỉ có thợ săn và những gia tộc có phép thuật kịp thời phát hiện !"

Gìn ngồi xuống, phân tích rõ ràng, liền mạch. Bầu không khí lại quay về chốn im lặng khi cả hai chẳng còn vấn đề gì để nói nữa. Cậu cảm giác, thời gian dường như đang trôi

thật chậm. Đau đớn cùng bị thương cũng vì thế mà ăn mòn sâu vào trong trái tim, không có cách nào chữa. Hóa ra, thời gian cũng không phải là liều thuốc khiến ta quên đi một người mà nó lại càng khiến độc tố ngưng tụ trong người càng phát tán, tràn lan nhiều hơn, vô phương cứu chữa.

Ước gì cậu chưa bao giờ gặp cô.

Chưa bao giờ....

//////////

"Giao dịch !? Thú vị ! Cô là người đầu tiên muốn thoát khỏi tôi đấy !"

Ý thức tua ngược về khoảng hai tháng về trước, nơi cậu đã cướp đi nụ hôn đầu của cô. Gin ngồi khoanh tay trên ghế, ánh mắt hồ phách hẳn rõ tia máu bởi những lời nhục mạ bản thân vừa này. Người phụ nữ không biết trời cao đất dày đúng là kẻ đầu tiên dám ra điều kiện với cậu, biết bao nhiêu cô gái muốn lên giường còn chưa được hưởng gì là dính ước với nhau. (Tiểu Nhã : Xem lại chương 23 , phần 1)

Black Moon nghe thấy như vậy, cố nén cảm giác tức giận, miệng cười khinh, con người sắc bén mơ hồ ẩn hiện tư vị chết chóc. Hừ ! Nếu không phải bản thân bị bắt buộc che giấu thân phận thì cô đã một cách phanh thây cậu rồi, ai cần cái danh nghĩa hôn thê thấp hèn này chứ. Dù sao thì kẻ ước định hôn này cũng chỉ duy trì được trong hai năm.

Tuy nhiên , trong hai năm đó cô không muốn cuộc sống của mình bị quấy nhiễu bởi con người, chỉ cần làm ra một cái bản hợp đồng thì sẽ không ai liên quan đến ai, nước sông không phạm nước giếng.

Đây là sự nhượng bộ cuối cùng của cô rồi đấy !

Lặng lẽ rút một tờ giao dịch ra, Black Moon tao nhã vòng qua chỗ rải đầy mảnh thủy tinh, đi đến. Gin nhướng mày, bản thân chán ghét nhìn tờ giấy in rõ hai chữ giao dịch, bàn tay nắm đặt trên ghế nổi cuộn cuộn gân xanh. Chẳng lẽ não của người phụ nữ này bị hỏng rồi à , cậu đã nhìn đến mức này mà cô ta còn muốn chọc giận cậu. Rốt cuộc là cậu có nên đá văng cô ta hay không đấy !?!?!?!?!?

"Đừng - khiến - tôi - nổi - điên !!"

Gin nghiêng rãnh, gằn rít nói nhưng đáp lại chỉ là thái độ thờ ơ, không coi ai ra gì. Lần này, con tức thật sự đã lên đến đỉnh điểm, Gin đứng dậy định cho cô một bạt tai ai ngờ cơ thể của Black Moon né tránh nhanh như cắt, ngón tay thon dài nhẹ nhàng rút cây bút cắm trong túi ngực cậu , vạch một đường dài trên chỗ ố trắng màu trắng. Tất cả hành động này khiến cho Gin không khỏi kinh ngạc, vừa rồi...là cậu nhìn lầm đúng không !? Sao một cô gái sở hữu tính cách tiêu thụ khuê các như cô mà lại có thân thủ linh hoạt đến vậy !? Chẳng lẽ mắt cậu bị hoa thật !?!?!?!?

Ý thức mãi chìm trong dòng suy nghĩ thì tờ giấy trắng đã chĩa ngay trước mặt từ khi nào. Gin hoàn hồn, sự kinh ngạc vẫn lưu lại đâu đó nơi khóe mắt , nhưng chúng nhanh chóng biến mất khi bản thân vô tình nhìn thấy nụ cười thách thức của cô. Black Moon liếc mắt cười khinh, ấn mạnh tờ giấy trước ngực cậu rồi đi vào trong nhà sinh sửa soạn lại. Bầu không khí trong căn phòng lúc này rét lạnh tới đáng sợ, cậu đứng yên bất động, cảm phần nhìn bóng dáng kiều ngạo thân nhiên bỏ đi, nội tâm sôi sùng sục một đồng lửa giận, hận không thể bóp chết cô tại chỗ. Được ! Được lắm ! Muốn thách nhau chứ gì !? Đã thế thì bọn thiếu gia không cần phải nương tay do dự nữa, dù sao thì lợi ích thu được trong bản giao dịch lần này là một nửa gia sản hiện tại của cô. Hôn nữa, trong khoảng thời gian hai người đóng giả hôn thê của nhau . Lúc đó, cậu mà không ra tay dạy dỗ lại thứ phụ nữ kiều ngạo này thì tên của cậu sẽ viết ngược !!!!!!!

"Chúng ta bắt đầu trò chơi thôi nào !"

Gin cười độc ác, ký thật mạnh vào tờ giấy. Con người hồ phách hiện lên sự tàn độc cùng một đồng âm mưu, thủ đoạn định giày xéo Black Moon. Nhưng cuối cùng, bản thân

lại lún sâu vào mặt ngọt , lúc mà thân thể hai người hòa thành một.

Cái đêm ngọt ngào hôm ấy, cậu mãi mãi không thể quên. Ánh mắt, đôi môi , cơ thể và tiếng rên rỉ mê hồn ấy . Tất cả khiến bản thân không thể quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đánh Nhau

Kết thúc cho cuộc trò chuyện đầy im lặng là một cái nắm đấm dội thẳng vào mặt Sum. Không hiểu vì sao, khi hắn nhìn thấy vẻ mặt buồn bã, sầu não của thằng bạn thì tâm cũng bất giác trùng xuống, bản thân không chịu nổi liền thốt ra một câu không may chọc trúng vào chỗ đau của cậu. Thế là sau sân trường lại tiếp tục xảy ra một trận ẩu đả.

Gin tức điên người, những gì mà cậu nhìn nhận trong suốt mấy ngày qua, hôm nay liền bộc phát ra hết. Con người hồ phách xinh đẹp bỗng dưng hiện rõ các tơ máu làm nó trở nên dữ dằn đáng sợ, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn tới nơi. Tất nhiên, Sum cũng đang khó chịu, bức bối đến phát điên nên liền nhào tới, lấy lại thể chủ động phản đòn. Và như thế, từng cái nắm đấm sung sức, đầy bạo lực lần lượt rơi trên gương mặt của hai người. Những vết bầm tím hay tiếng bình bình bốp bốp càng làm cho trận đấu trở nên gay cấn , tựa như cả đời sẽ không bao giờ ngừng lại.

Không bao giờ !

BANG !

"Hự !"

Điểm rơi của cú đâm lần này là ngay bên miệng, một cổ tanh tươi theo cổ họng phun trào, chảy ập xuống ngay bên khóe môi. Sum nhăn nhó, tròng mắt thét lên, tung một chưởng nhắm vào ngay bụng cậu. Theo phản ứng, cậu bị mất đà, ngã lăn vòng trên thảm cỏ, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập tức giận, lườm rít hằn như muốn tiếp tục đánh đến khi nào hết sức thì mới thôi. Đương nhiên, không phụ sự kì vọng của thằng bạn tốt, hằn tràn đầy khí lực, nhào tới. Cả hai cứ tra tấn, giằng xé nhau không ngừng nghỉ cho tới khi sức lực sắp cạn kiệt dần. Lúc này, Gin cũng không còn hơi mà đánh nữa, để mặc hằn trút giận phát tiết, bất quá sau vụ này cậu đòi nợ hằn lại là được.

BINH !

"Ừa !"

Gin nhắm nghiền mắt, tay xoa xoa vết đâm cuối cùng. Con người lơ mờ nhìn Sum chậm rãi đứng dậy, bẽ bẽ lại quai hàm, bất chợt từ miệng phun ra một cái gì nho nhỏ màu trắng, nhưng sau khi nhìn kĩ lại thì mới cậu nhận ra đó là một cái răng. Chẳng lẽ....

"Phụt ! Ahahahahaha !"

Tiếng cười sang sảng, thoải mái không khỏi làm cho Sum đen mặt nhưng sau một hồi thì hằn cũng tham gia, xả stress cười phá lên. Tội hằn quả thật công nhận mình bị điên, mặc kệ ai nghe ai thấy đều ra sức cười lẫn đề lẫn át đi nỗi buồn mất mát. Mấy ngày nay, tội hằn đã phải sống trong đau khổ, áp lực, hễ màn đêm cứ buông xuống là nỗi nhớ nhung dai dẳng ấy lại hiện lên, vẽ ra bóng dáng quen thuộc ấy khiến tội hằn ám ảnh đến tận cùng.

Ước gì thời gian có thể quay trở lại, quay về điểm xuất phát để họ đừng bao giờ gặp lại nhau.....

.....

"Này Sum ! Mày và cô ắt thật sự chia tay rồi à !"

Sau khi cười mồm miệng, Gin nằm thở dốc trên mặt đất. Bản thân mới ý thức được một cổ đau nhói xuất phát từ vết bầm bên khóe môi. Sum tuy im lặng không nói gì nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được sự bị thương qua đôi mắt trong xanh biển ấy. Có lẽ sự xuất hiện của Tuyệt Tình Nhi tạo ra một vách ngăn giữa hai người, lần nữa khơi mào lại những nỗi đau bên trong lòng hằn. Đáng lẽ ra, cậu và anh ngay từ đầu phải giết chết à đàn bà độc địa kia mới đúng, nhưng ai ngờ thủ đoạn cô ta lại cao thâm đến như vậy. Chỉ trong năm ngày mới quen nhau mà đã có thể chia rẽ được tình bạn vững bền của họ. Bây giờ lại còn mặt dày trở về nữa chứ, đúng là thứ kí sinh ghê tởm.

Lúc này, cậu nghĩ phản cậu, hằn nghĩ phản hằn, không ai liên quan đến ai. Thật ra, cho dù Tuyệt Tình Nhi có quay trở lại thì sự hiện diện của cô ta cũng không có khả năng ảnh hưởng đến tình cảm giữa nó và hằn. Nguyên nhân đẩy họ đi đến bước đường cùng lần này cũng do bản thân hai người. Nếu không phải tại Duncan kéo Bloodmix đi, nếu không phải tại hằn mất lòng tin với nó thì có lẽ sau đêm hôm ấy, mọi thứ sẽ rất đẹp.

Bloodmix ! Anh phải làm sao đây !? - Sum bé tắc suy nghĩ, con người mơ hồ xuất hiện một tầng sương mỏng, gần như sắp chảy xuống.

"Này ! Mày khóc đấy à !?"

Gin kinh ngạc đỏ mồm hôi, cậu không nghĩ sẽ được vinh dự nhìn thấy cái cảnh hiếm có này trong đời. Mặc dù sinh ra là đàn ông nhưng không có nghĩa là họ không được phép khóc, chỉ là khi cả hai cảm thấy đau khổ hoặc bế tắc vì một vấn đề gì đó thì cậu với hằn mới đi tìm một nơi yên tĩnh, lặng lẽ khóc một mình, chứ không lộ liễu giữa nơi thanh niên bạch nhật như thế này.

"Này....Mày khóc..... thật hả !?"

"Ừ' !"

"...."

Ban đầu, cậu còn tưởng hằn nói đùa nhưng lúc sau thì bản thân đành cảm nín bởi những giọt nước mắt như chuỗi trân châu tan vỡ. Sum khổ sở, lấy tay bao bọc lại cả cơ thể. Hằn mặc kệ mọi thứ, bản thân cứ thế phóng thích hết tất cả nỗi buồn ra ngoài, trái tim ngoài nỗi đau đốn ra dường như còn ẩn chứa một cảm hối hận, tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nụ Hôn Lạnh Lẽo

Vì không muốn cảm giác đau đốn kia lây sang mình nên cậu quyết định rời khỏi chỗ vắng vẻ, đây bị thương đó để hằn có không gian riêng.

Trên đường đi, không biết có phải là do phép thuật hắc ám trong vụ án đó gây ra hay do thời tiết biến đổi thất thường mà cậu cảm thấy không khí dường như mỗi lúc một lạnh. Cái lạnh này thật sự giống như nỗi đau bị đóng băng trong lòng. Đôi lúc, cậu cứ muốn nó vĩnh viễn nằm im trong lớp đá lạnh lẽo nhưng bản thân lại sớm quên mất một điều rằng - đá rồi có ngày cũng phải tan. Đây có thể xem...là cậu lại nhớ tới cô không !?

Gin xoa trán, mệt mỏi thờ dãi, thôi thì cứ tạm thời buồn xuôi mọi thứ, dù chưa biết con đường phía trước như thế nào nhưng không có nghĩa là cậu sẽ chấp nhận, đi theo sự sắp đặt mà nó an bài.

"Ài ! Cứ vậy đi !"

"Từ Khiên ! Em nhớ anh quá !!!!!!"

Bất chợt, một tiếng hét nũng nịu, siêu ngọt ngào từ phía xa vọng tới. Ngay tức khắc, cả người Gin bất động, gương mặt từ lạnh lẽo chuyển sang xanh lét, cứ như sắp đổi mặt với cơn sợ hãi rụng rời tay chân.

Huỳnh Lan với "hân sắc thần tiên", không chút xấu hổ bỏ nhào tới ôm lấy người đàn ông ngày đêm nhung nhớ. Mùi nước hoa nồng nặc cùng với đồng hương mỹ phẩm trát đầy trên mặt khiến cậu hận không thể lập tức nện ngay lên người cô ta. Tất nhiên, mọi thứ đều chỉ là suy nghĩ.

"Từ Khiên ~ ! Em nhớ anh lắm ! Nhớ muốn chết đi được ! Hức hức, sao anh không đến tìm em !?!?!?"

Vừa nói, Huỳnh Lan vừa cố nặn ra vài giọt nước mắt ứa khuất rơi xuống. Âm giọng nũng nịu, uất ức đến nỗi cả người cậu nổi hết cả da gà, trên trán cũng vì thế mà xuất hiện vạch hắc tuyến đen, miệng cười thì vô cùng méo mó, miễn cưỡng. Bốn gia vì sao lại phải gặp thứ bánh bèo kinh khủng như cô. Chẳng lẽ, sau sự việc quán bar đó cô còn chưa đủ mất mặt à !?

Gin khó chịu suy nghĩ, dứt khoát đẩy Huỳnh Lan ra khỏi cơ thể. Khóe môi tuy cười dễ dàng dịu ngọt nhưng gương mặt lại sắp bốc hỏa tới nơi. Ai bảo nơi này là trường học chứ !!!!!

"Huỳnh Lan ! Mấy ngày hôm nay anh bận giải quyết một số chuyện...nên vì thế không có thời gian gặp em ! Tối nay, em đến quán bar để ôn lại tình cảm nhé ! Anh sẽ chờ !"

Từng lời nói ngọt ngào say đắm khiến mọi trái tim cô gái rã rời, tất nhiên vị tiểu họ Huỳnh không thể nào không trúng chiêu. Ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, cô đã sống dở chết dở, ngày đêm nhớ mong người đàn ông này. Xem ra con bé Hắc tiểu thư kia cũng chỉ là thứ đồ chơi tạm thời, nhan sắc cùng tài năng của nó sao có thể độ với cô được chứ. Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Huỳnh Lan ôm mặt, mãi mê mơ mộng, bản thân nào có thấy nguy hiểm đang nở rộ trên môi Gin. Quả nhiên, loại phụ nữ này rất dễ dụ dỗ, chỉ cần sau đêm nay, mọi thứ giữa cậu và cô ta sẽ chấm dứt. Nếu không phải Huỳnh Văn Phong từng là đối tác với công ty ba cậu thì cậu sớm đã hất văng cô ta đi rồi. Ai cần thứ phế phẩm này chứ. Hơn nữa, nhờ vào cái tính nóng này, đầu óc ngang ngửa quả nhò của cô ta mà sau cái đêm bar hôm đó, tên khốn nạn Sum đòi bồi thường thiệt hại nhiều đến mức muốn rút cạn kiệt máu của cậu, hận không thể đè đầu bóp chết hắn ngay tại bar.

Nhưng không sao, nếu hôm nay cô ta đã tự vác xác đến thì đừng có trách. Có trách thì trách tại bản thân ngu ngốc, luôn hành động trước suy nghĩ, tự mình hại mình. Cuối cùng thì cũng chẳng có ai cứu được đâu. - Gin cười thầm, cổ kim nên để miệng không phát ra tiếng hắc hắc.

Trong lúc một người mãi mơ mộng, một người tự vạch ra những kế hoạch kinh khủng, cười nham hiểm thì xung quanh họ không biết từ khi nào đã bị bao vây bởi đám đông. Gin đâu biết, mọi lời nói cùng hành động yêu chiều của mình ban nãy đã thu hút toàn bộ ánh nhìn ngưỡng mộ cùng ghen ghét của toàn bộ nữ sinh, được một trong ba nam thần nổi tiếng sùng ái là điều mà mọi cô gái mơ ước, làm sao mà không ghen tỵ cho được.

Thật tức quá ! - Một nữ sinh cắn môi, giọng tức tưởi.

Bất chợt, ngoài đại sảnh một tiếng xe chất chứa vang dội khắp sân trường, nó phóng vào với tốc độ thần chết làm cho những học sinh đang thông thả tản bộ suýt chút nữa bị chiếc xe đó hất văng.

Cửa xe vừa mới mở ra, một đôi chân thon dài, trắng nõn nà tao nhã chạm nhẹ trên mặt đất, cơ thể được bó sát trong bộ đồng phục nhẹ nhàng vươn ra ngoài, để lộ gương mặt mang vẻ đẹp kiều mi, sắc sảo cùng với mái tóc bạch kim như dòng suối khẽ phất phơ giữa trời đông. Trong phút chốc, cả đại sảnh vang lên những tiếng hò reo dữ dội.

Hôm nay, Black Moon thực sự trông rất lạ, từ biểu cảm cho đến cách ăn diện đều hoàn toàn khác với ngày hôm qua. Ai cũng biết, cô rất ghét tô son màu đỏ tươi thắm nhưng hôm nay lại bôi nó. Còn mái tóc bạch kim thì luôn luôn được giữ gìn, chải chuốt cẩn thận nay bỗng dừng lại xuất hiện những búi tóc khác màu, nổi bật giữa biển sắc bạch kim. Chưa dừng lại tại đó, gương mặt lúc nào cũng tỏ ra âm u, đáng sợ đột nhiên lại trở nên dịu dàng, xen lẫn một chút lơ đãng, phong tình tựa như mỹ nhân đang nở nụ cười kiều diễm.

Nếu như nhà trường mà mở lại cuộc thi Beautiful Lady thì người giành giải nhất chắc chắn là cô gái này - Một số người xuyết xoa cảm thán.

"Trời ơi ! Công nhận đẹp thật !"

"Đây có phải là nữ sinh lớp 11 VIP không !?"

"Cùng phòng với Vương thiếu gia đấy !"

"Sao giai nhân cứ chuyển về chỗ đó hết không vậy !?"

Tiếng xì xầm, rầm rì vang lên mỗi lúc một rõ, dường sự chú ý của toàn bộ sân trường đã đổ hết về vị mỹ nhân tóc bạc đang rời khỏi chiếc xe. Tại một nơi góc khuất trong bụi cây, Huỳnh Lan mặt tái mét, cả người tức giận tột độ.

Những hình ảnh nhục nhã cùng xấu hổ của cái đêm hôm ấy ủa về, từng tiếng cười coi thường cùng khinh miệt như lưỡi dao găm lấy tim cô. Con tiện nhân cướp đi danh phận hôn phu, làm mất mặt cô tại nơi quán bar ấy thì làm sao cô quên được chứ. Hừ ! Nếu hôm nay đã gặp nhau lại...cô nhất định sẽ không bỏ qua cho nó. - Huỳnh Lan nghiêng răng ken két, mắt hết kiểm soát liên chạy tới hồ to.

"Tiện nhân !!!!!!!!"

Tiếng hét rất to và rõ ràng, lập tức kéo sự chú ý của mọi người quay lại.

Huỳnh Lan như cảm thấy có thêm động lực, cô không chút do dự liền tiếp tục hét lên. Lần này, đừng nói chỉ mỗi học sinh mà ngay cả những người phía trên cũng nghe thấy. Thấy tình thế có vẻ không ổn, Gin định đọc chú thuật, sai khiến những thầy cô giáo thầy cô giáo trở lại làm việc, nhưng miệng còn chưa kịp hé thì bỗng dừng cả đầu cậu bị quay lại, một cảm giác mềm mềm, ngọt ngọt mon man khắp cánh môi.

Một đợt sóng reo hò lần nữa lan rộng khắp sân trường.

Đám gái bàng hoàng, cứng họng khi nhìn thấy Black Moon chủ động hôn cậu, bàn tay thon ngọc mịn màng rất thành thạo vòng qua bờ eo. Gin kinh ngạc, miệng hơi há làm cho chiếc lưỡi cang thuận tiện đi vào. Giữa sân trường học, diễn ra một cặp nam nữ hôn nhau nồng nàn, chàng trai cứ như bị êm bùa, giữ chặt cổ gái niết không buông.

Cậu là đang nằm mơ phải không !?

"Mấy khốn nạn quá rồi đấy !!!!!!!!"

Huỳnh Lan máu nóng lan đầy người, răng ken két tức giận, cô ta ta phần nộ xông đến bên đôi nam nữ dùng toàn lực đẩy cả hai cách xa. Đang chìm đắm trong nụ hôn, Gin hơi nhũn mảy, mắt hững hờ bị phá đám. Nhưng tiếp theo, một khung cảnh bạo lực khiến ý thức của Gin tỉnh dậy, cậu vội vàng vàng mờ to mắt, lắc đầu liên hồi rồi mới lập tức hoảng hốt hô to.

"Hắc Đường Nguyệt ! Cô làm gì vậy !!!!!!!!!?"

Chiếc giày cao gót đập mạnh trên đầu của Huỳnh Lan, máu văng tung tóe, từng dòng từng dòng tràn lan nhuộm đỏ cả mặt đất. Huỳnh Lan run run, miệng thở phì phò , con người trọn ngược kèm theo là những dòng nước mắt lạnh ngắt. Khung cảnh khủng khiếp khiến cho tất cả học sinh sợ hãi hét lên, bọn họ theo phản ứng bỏ chạy tán loạn, một số người thì lại đứng im bất động, mặt tái xanh sau đó ngất xỉu ngã rạp xuống.

Black Moon cười ghê rợn, gỡ chiếc giày đã nhuộm máu vứt vào sọt rác, đôi còn lại cũng theo số phận mà ra đi. Bầu không khí chìm vào trong im lặng, sót lại hai người và một thi thể đầm máu.

"Cô điên rồi sao !? "

Gin mặt mày tái nhợt , cúi đầu khó khăn hỏi.

"Điên !? Ừm ! Ta điên ! Thì sao nào ? Người định giết ta à !?"

Thân thể Black Moon như bóng ma linh hoạt lướt tới, hơi thở hàn băng u lạnh từ từ phá vào vành tai nóng ảm của Gin. Do hai luồng nhiệt độ trái ngược nhau khiến cho tai cậu có chút ùng. Ngại ngừng nhẹ nhàng đẩy, cậu quay mặt, né tránh biểu cảm khinh miệt hiện rõ trên khoe môi cô. Bàn tay thô ráp vô thức luồn vào mái tóc, chạm vào nơi vừa tiếp xúc, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia hy vọng nhưng cũng rồi bị mây đen che phủ.

Đừng ảo tưởng nữa ! - Gin đau khổ tự nhủ.

Bất chợt, ở phía xa xa vang lên những âm thanh ồn ào, theo như dự đoán của cả hai người thì bọn họ đang hướng về đây. Người dẫn đầu đương nhiên không ai ngoài ba cô, phía sau còn có một vài học sinh mang theo gương mặt sợ hãi, nói thì thầm to nhỏ. Black Moon mỉm cười khinh thường, cô dường như chẳng cảm thấy lo lắng chút nào, ngược lại còn rất tự nhiên thành thoi, đứng huyýt sáo chờ đám người đó tới.

"Có chuyện gì vừa xảy ra vậy !?"

Hắc Đình Thiên cau mày, bước tới. Ánh mắt dừng lại trên cơ thể của nữ sinh nằm bất động, có chút cứng đờ. Những gì mà đám học sinh báo cáo với ông đều hoàn toàn không giống với khung cảnh lúc này. Huỳnh Lan vốn chẳng bị giết hay ám sát gì cả, cô ta chỉ vì quá sợ hãi mà ngất, còn chất lỏng màu đỏ ngẫu , tỏa mùi thơm đang loang lổ trên đất ngoài siro ra thì còn thứ gì nữa. Tất cả đều là trò lừa bịp của Black Moon, cô không đại mà đi giết người ở nơi đông đúc, cái màn hù dọa ban nãy chỉ là do phép thuật ảo ảnh của cô bày ra mà thôi.

"Không không thể nào !...rõ ràng là tôi tận mắt thấy Hắc Đường Nguyệt giết Huỳnh Lan !"

Một nữ sinh run rẩy nói, bản thân vẫn chưa hết sợ hãi.

"Tôi cũng thế !"

Một nam sinh khác hòa theo.

"Tôi cũng vậy...nhưng tại sao lại thành như thế này !?"

"Chẳng lẽ ta hoa mắt !?"

"Không ! Tôi không tin đâu !"

"Nhưng Huỳnh Lan vẫn sống ! Thứ chất lỏng này rõ ràng là siro !"

"Thôi !!! ĐỦ RỒI !!!!!!"

Tiếng quát tháo cắt ngang âm thanh bàn tán, đám học sinh đầu cúi gập, không một ai dám hó hé điều gì khi chính bản thân vừa phạm phải tội đùa giỡn thầy cô. Hắc Đình Thiên thờ dài, đi đến đỡ Huỳnh Lan, ông giải tán đám đông một cách gọn lẹ rồi nhanh chóng biến mất. Lúc này, nội tâm của Black Moon bỗng nhiên cảm thấy rối bời, cô thật sự không muốn bản thân phải đối mặt với ba mình như thế này ngay sau khi tỉnh dậy. Nhưng cái tát ngẫu hôm đó đã in sâu vào trái tim cô, nó còn đau đớn hơn gấp bội lần so với cái chết của mẹ. Tại sao !? Ba cô cứ phải bảo vệ con người như thế ??? Chẳng lẽ, bọn họ quan trọng đến thế ư !? Ngay cả con gái mình cũng không bằng, cô không cam tâm !!!

Black Moon nghiêng răng, nước mắt vô thức chảy xuống. Gin thấy vậy, bàn tay rút ra một tấm khăn đưa cho cô nhưng đáp lại chỉ là giọng nói lạnh băng cùng ánh mắt chán ghét.

"Ta không cần người thương hại !"

Black Moon khinh thường hất tay, sau đó bỏ đi mất. Chiếc khăn tay màu trắng rơi lơ lửng giữa không trung rồi nằm im lè loi trên nền cỏ. Nó cảm thương ngấm nhìn người đàn ông đứng bất động, con người hồ phách tới sầm mang theo nỗi đau ngập tràn.

Chương 16: Mâu Thuẫn (1)

Cạch !

Cánh cửa vừa mở ra, một luồng khí lạnh lẽo ngay tức khắc bao trùm cả lớp học. Hắc Đình Thiên biểu cảm lạnh lùng, chân chậm rãi bước lên bục giảng rồi nhìn xuống. Trước mắt ông toàn là những ánh mắt sợ hãi, hay những cái cúi đầu không dám đối diện. Có lẽ, đây là lần đầu tiên họ thấy thầy hiệu trưởng đáng sợ như vậy, cả người cứ như đang toát ra luồng hàn khí mạnh mẽ, khiến cho cơ thể bất di bất động, cảm thấy áp lực nặng nề.

Chẳng lẽ, đây là ngày cuối cùng nhìn thấy ánh mặt trời sao !? Họ không muốn !

Khẽ khàng liếc mắt quan sát lớp học, Hắc Đình Thiên cuối cùng cũng chỉ nhủu mày thờ dài. Bàn tay ông hơi nâng lên rồi đập nhẹ lên báng, cố ý phá đi bầu không khí ngột thở đang bao trùm lớp học.

"Sự việc ngày hôm nay ! Thầy sẽ bỏ qua !"

Giọng nói bình thản, ám áp đến mức như có thể xóa tan cả thời tiết mùa đông lạnh lẽo. Đám học sinh cúi đang rạp đầu như bị cái gì kích thích lập tức ngược mặt dậy, những ánh mắt tối tăm tràn ngập sợ hãi cũng vì thế mà nở bùng tia ánh sáng, dâng trào niềm vui. Ai không biết, thầy hiệu trưởng ghét nhất là bị học sinh đùa giỡn, lừa gạt. Họ còn nhớ năm đó, có một cậu học sinh nam ý mình gia thế mạnh mẽ liên tục làm ra những trò đùa giỡn quá đáng. Đình điểm là cái trò tạo hiện trường người chết giả rồi lừa mọi người tham gia , khiến cho một đoàn xe cảnh sát mất công đến trường rồi mang tâm trạng bức bối quay về, tất nhiên là không quên la rầy , giáo huấn. Cuối cùng, sau cái ngày sự kiện nổi tiếng đó, bóng dáng cậu con trai cùng đồng bọn của cậu cũng chẳng thấy đâu nữa. Có người đồn rằng là cả gia đình cậu ta bỗng dưng gặp vấn đề nên phải chuyển sang Mỹ, nhưng nếu phân tích một cách chính xác hơn thì 90% là bị đuổi học.

"Thầy...thưa thầy !"

"Em nói đi !"

"Tại sao thầy lại bỏ qua vậy !? Chẳng phải...đây là điều cấm kị của cả trường sao !?":

Một nữ sinh rụt rè, sợ hãi hỏi. Mặc dù đã biết mình vượt qua cửa ải môn quan nhưng trong lòng vẫn tràn ngập thắc mắc. Không phải...vì con nhỏ kia chứ !?

Nghe học sinh hỏi vậy, Hắc Đình Thiên chỉ im lặng, không trả lời. Có lẽ, suy nghĩ của cô nữ sinh đó đã trùng với suy nghĩ của ông . Đúng ! Tất cả là vì Black Moon ! Đáng lẽ ra người nên bị phạt là cô chứ không phải những học sinh vô tội này. Nhưng những ký ức tội lỗi của cái ngày hôm đó đã khiến ông bỏ qua điều cấm kị, chỉ cần cô có thể trở về một đứa bé lành đạm như ban đầu thì muốn ông làm thế nào cũng được.

Con người khế tối dần, Hắc Đình Thiên lặng lẽ nhìn ra phía cửa sổ. Từ nãy đến giờ, ánh mắt kia vẫn chăm chú quan sát biểu hiện của ông, khóe môi cong lên một nụ cười nhẹ nhưng đầy mưu mô, âm hiểm. Là ông hoa mắt chăng !?

"Khụ khụ ! Thầy bỏ qua dễ dàng như vậy vì sắp tới trường ta sẽ có một đoàn thanh tra đến thăm ! Thầy không muốn chuyện này sẽ làm hỏng đi buổi gặp mặt của các thanh tra đoàn !...Nhưng thay vào đó, các em vẫn phải viết cho thầy bản kiểm điểm, thời hạn thu là thứ hai tuần sau và cũng đừng nghĩ em nào sẽ trốn được ! Bây giờ thầy sẽ đi qua lớp khác để thông báo ! Các em tiếp tục giờ tự học đi !"

Thanh âm vừa dứt xong, cánh cửa phòng học vừa khép lại thì cả lớp lập tức nhốn nháo. Ai ai cũng đưa ánh mắt căm thù nhìn cô, trừ một số người không liên quan tới vụ việc thì đa số đều muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đang cười nhòn nhơ ngoài cửa sổ này.

"Tất cả là lỗi tại mày đấy !!!!!"

Nữ sinh ban nãy tức giận hết, đi tới định tát vào mặt Black Moon. Có điều, chân còn chưa nhấc thì đã bị một cái bóng chặn lại, ánh mắt sắc bén từ cao nhìn xuống như âm hồn ma quỷ.

"Nói lại một lần nữa thử xem !?"

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Mâu Thuẫn (2)

Con người Black Moon sáng lên, giọng nói lạnh lẽo như băng giá ngàn năm lập tức đóng băng cả người nữ sinh vừa hét. Khoảng im lặng bắt đầu bao trùm cả lớp học. Nữ sinh bị dọa lập tức mặt không còn chút máu, bần rùn ngồi xuống, bao nhiêu dũng khí cùng tức giận ban nãy giờ đã hoàn toàn biến mất khi con người đối diện với ánh mắt quý quyết, cảm giác như linh hồn của mình đang bị bẻ ra thành từng mảnh.

Sát khí !

Là sát khí !

Gin nhú mảy, lo sợ suy nghĩ.

Lúc này, toàn bộ lớp học im phăng phắc, bầu không khí tích tụ từ những nỗi sợ hãi trở nên đặc quánh, khó thở vô cùng. Black Moon khép hờ mắt, khẽ nhếch mép cười, bóng dáng bình thản, ung dung quay về chỗ cũ, từ cặp sách lấy ra đồng hồ ghi chép rồi ngồi say sưa nghiên cứu như xem chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Bây giờ, tất cả mọi người chỉ mong sao cho hết tiết, có thể nhanh chóng thoát khỏi cái nơi u ám, khó thở này.

Thời gian đang trôi....

KING KOONG ! KING KOONG ! KING KOONG !

Tiếng chuông vừa vang lên giống như chìa khóa phá tan mọi xiềng xích, khiến toàn bộ học sinh trong lớp thét gào, ai ai cũng nhanh chóng lấy hết đồ bỏ vào trong cặp, phi nhanh ra khỏi cái lớp đầy rẫy hơi thở ám muội.

Duy nhất chỉ có hai người chứng kiến từ đầu tới cuối mà không hề tỏ ra sợ hãi chỉ có hấn với cậu , Sum lúc này vẫn bình thản bỏ từng cuốn vở vào cặp, con ngươi xanh lam lạnh nhạt hướng về chỗ cửa ra vào, máy móc điều khiển bước chân bỏ đi. Bản thân hắn hiện tại giống như người vô tri vô giác, hầu như không còn để ý tới bất cứ chuyện gì trên đời, suốt tiết học cho tới khi tan trường , ánh mắt lạnh đậm vẫn mãi mãi nhìn về phía chỗ trống bên cạnh.

Nội tâm thật trống rỗng !

Cạch ! - Cửa phòng học đóng lại. Hiện tại trong lớp chỉ còn cô với cậu .

"Nguyệt !"

Thấy cô định bỏ đi. Như phản xạ có điều kiện , Gin nhanh chóng giật tay, lập tức kéo bóng dáng quen thuộc trở về trong lòng, tay ôm chặt gấu gao cơ thể mình ngày đêm mong nhớ mặc cho nhiệt độ giá lạnh cùng cái nhìn hờ hững của cô, tâm dù sao cũng đoán trước được điều này nên không oán trách gì cả.

Thì ra...sì tình chính là như vậy...vứt bỏ tất cả tôn nghiêm lẫn kiêu ngạo của mình, cuối cùng cũng chỉ níu kéo một người quay về.

Ánh sáng lạnh lẽo, gió tuyết băng hàn. Mọi thứ như nhập lại thành một, tổ điểm cho mùa đông giá lạnh chẳng mấy chốc lại khiến cho lớp học hóa thành một nơi tràn ngập gai điệu bi thương hơn. Black Moon vẫn đứng im, bất động trong lồng ngực ấm áp của cậu. Không hiểu sao, khi bị người đàn ông này níu lại trở lại, những nỗi chán ghét cùng tức giận lại tức khắc tan biến trong hơi thở ấm áp ấy. Một cảm giác nhộn nhạo, hồi hộp không thể kìm chế lại, cứ mặc kệ để cậu ôm nhưng đồng thời lý trí vẫn dâng lên những nỗi lo sợ, làm cô ngay lập tức giằng giằng khỏi người cậu.

Tại sao...cảm xúc lại mâu thuẫn như thế này !? Vừa vui vừa sợ, cứ điên cuồng khuấy đảo thần kinh cô.

Bị bất ngờ đẩy ra, một dòng nước chua xót cùng đau thương chảy dọc tâm can cậu. Gin hơi ngẩng đầu, mờ mịt đưa ánh mắt hồ phách quan sát thân ảnh, chỉ là cái nhìn khinh thường với nụ cười lạnh lẽo kia thật chói mắt làm sao.

"Tôi...nhìn ghê tởm lắm sao !?" - Gin đau lòng, khó sở nói...nhưng đáp lại vẫn là con ngươi băng giá hờ hững, khiến bản thân thật muốn chết tâm.

Bất chợt, Black Moon đột nhiên vứt cặp sách xuống, không báo trước đề lên người cậu. Bầu không khí lạnh buốt hồn trong phút chốc trở nên ngột ngạt, khó thở. Tư thế xấu hổ, ám muội này có chút làm cậu cảm thấy không được tự nhiên, con ngươi trợn trừng lóe lên sự kinh ngạc bởi hành động kì này. Cô...lại muốn giờ trở gì !?

"Thế nào !?"

"Hà !?"

"Sao nào !? Không phải ngươi thích thân thể của ta lắm ư !?"

Cầm lấy bàn tay chạm vào bộ ngực no căng, xúc giác nóng lạnh lẫn lộn khiến cho cậu không khỏi hít sâu một tiếng. Ánh mắt này, biểu cảm này thật sự khiến cậu cảm thấy vô cùng kì lạ, một Black Moon lạnh lùng như vậy cho dù có bị kẻ khác chọc tức đến mấy cũng tuyệt đối không để cho ai chạm vào mình, huống gì là chủ động lấy tay cậu chạm vào nơi nhạy cảm của bản thân như vậy .

"Cô không phải là Nguyệt !"

Với ý nghĩ này, Gin nhú mảy lặng lẽ lên tiếng

"Ờ ?"

"Tôi nói cô không phải là Hắc Đường Nguyệt mà tôi biết !"

"Ngươi cần gì phải biết ta như thế nào, chẳng phải ngươi chỉ muốn thân thể của ta thôi đúng không !?"

"Cái tôi cần là thể xác lẫn trái tim của em !!!!!!"

Âm giọng trầm khàn cùng lời nói chắc nịch đâm sâu vào ý thức bản thân, Black Moon đơ mặt ngăn người, sau đó không khỏi cười lạnh một tiếng. Hóa ra ngay từ đầu, tình yêu của tên con người này dành cho cô là thật sự, chỉ với một chút thay đổi của ngày hôm nay mà đã khiến cho đáy mắt cậu hiện lên một tia chán ghét, khinh thường, tựa như quốc vương cao cao tại thượng đang ngắm nhìn một kỹ nữ. Nhưng bất quá, cậu vĩnh viễn không thể chạm tới đáy tim cô, bởi vì trên người cậu toàn sở hữu những thứ khiến cô chán ghét.

Một - là thợ săn !

Hai - là con người !

"Thế xác này thì có thể ! Nhưng...trái tim thì vĩnh viễn không !!!!

"Tại sao !?"

"Bởi vì ta không có thứ gọi lại trái tim, thế giới tình cảm của ta cũng đã chết từ lâu rồi !!"

Black Moon phần nộ siết chặt cổ tay cậu, con ngươi chuyển màu phát ra tia sáng đỏ lóe trong màn đêm. Huyết Tử Thiên - người đàn ông cô yêu nhất nhả tâm quay lưng bỏ đi, Vương Tử Khiên - kẻ cướp đi sự tinh khiết duy nhất trong đời lại là những bọn thợ săn truyền kiếp. Một vết thương rỉ máu liên tục hứng chịu thêm nhiều nhát dao, chúng cứ điên cuồng đâm cho đến khi nội tâm cô nguội lạnh thì mới biết, hóa ra tình cảm bên trong đã chết từ lâu rồi.

Cô còn có thể đặt sự tin tưởng lên ai nữa đây. Hắc Đình Thiên !? Trong mắt ông, cô chẳng bằng một nửa con người. Bloodmix !? Nó bây giờ còn chưa điều chỉnh được cảm xúc bản thân. Red Fire !? Nhỏ lại có thể xả thân đi cứu lũ người phạm. Tất cả đều bị cái thế giới này điều khiển cả rồi. Lúc nào cũng nghĩ cho nhân loại, còn bản thân mình thì chìm vào lãng quên.

Con người !

Lực siết ở cổ tay mỗi lúc một mạnh hơn, mặc dù Gin không hề lộ ra vẻ đau đớn gì nhưng sắc mặt đã dần chuyển sang tái nhợt, trán lấm tấm tầng mồ hôi mỏng. Cầm thù, phần nộ là những thứ mà cậu có cảm nhận được ở nơi đáy tim băng giá. Thì ra, tình yêu chân thành mà mình gìn giữ bấy lâu nay chỉ là một món đồ dư thừa, cho dù có thổ lộ trước mặt cô thì đáp lại cũng chỉ là ánh nhìn chán ghét.

Yêu một người...đúng là khó thật !

Không gian u ám tràn ngập không khí đặc quánh, hai mắt lảng lảng nhìn nhau. Một người thì như nhiệt độ của ngọn lửa, phần nộ dữ dội, nhưng người còn lại im lặng tịch mịch, giống như ngọn đuốc lẻ loi trong màn đêm, bản thân cứ bình thản mà ngắm nhìn đối phương, không cầu xin bất cứ điều gì cả, chỉ mong có thể khắc ghi bóng dáng này trong lòng.

Bất chợt, cậu khẽ nói một câu khiến cho Black Moon run tay sợ hãi.

"Em thích anh đúng không !?"

(Tiểu Nhã : Sắp chết tới nơi mà vẫn còn nói được câu này ! Em báii !)

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Có Thể Lừa Dối Người Khác Nhưng Không Thể Lừa Dối Bản Thân !

Lời nói gió thoảng, bình tĩnh, mạch lạc đến mức giống như đang khẳng định đây là chuyện đương nhiên. Sắc mặt của Black Moon phút chốc trở nên tái mét, vội vàng hất mạnh tay cậu. Cơ thể tựa như bị một áp lực đè nặng, run rẩy lùi xa ra. Con ngươi vàng kim bất chợt lay động, mờ hồ ánh lên tia hoang mang, sợ hãi.

"Nguyệt...??!"

"Tránh ra !!!!!!!"

Gin nghi hoặc, đứng dậy thăm dò hỏi, bàn tay còn chưa chạm vào người đã bị Black Moon hốt hoảng, giật mình hất văng. Nét mặt cùng biểu hiện của lúc này cô xoay nhanh như chong chóng, sự tự tin, bình thản lúc này đã biến mất, cô bây giờ không khác gì con người chỉ toàn lo âu với sợ hãi, bên ngoài lẫn bên trong đều xây dựng một lớp phòng bị kiên cố, cẩn thận, tựa như sợ kẻ khác có thể nhìn được suy nghĩ của mình.

Không lẽ...điều cậu nói ban nãy là sự thật !?

Cô thật sự thích cậu sao !?

Nếu không thì tại sao..... Black Moon lại phản ứng dữ dội như vậy !? Cái biểu cảm này, cứ như không đánh mà khai vậy.

"Nguyệt ! Em thích anh đúng không !?"

"Không có !!!"

Vừa nghe lại câu hỏi tương tự, Black Moon không chút chần chừ liền trả lời. Chỉ là, giọng điệu cùng thái độ dứt khoát, như kiểu giật mình này đã hoàn toàn bán đứng cô. Không hiểu sao, mỗi khi ba chữ "cô thích cậu" vang bên tai thì nội tâm lại ừng ực dậy sóng. Mặc dù những lần tiếp xúc thân mật trước đó chẳng để lại cho cô chút ấn tượng gì, nhưng cứ khi nhắc đến là nội tâm lại rục rịch, lay động. Cảm giác tựa như có một dòng nước ấm vừa đau vừa nhói, chảy dọc xuyên tâm can, đồng thời cũng giống như sợi dây đàn vô hình trong lòng. Một khi không để ý thì không hay biết, nhưng khi vô tình chạm vào thì lại hiện hữu, rất rõ ràng.

Đây là thứ cảm xúc gì !?

Vì sao lại đáng sợ như thế !?

Black Moon ôm ngực, run rẩy dựa vào bàn. Gương mặt trắng toát không ngừng nổi lên một màu xanh mét. Những lúc như vậy, sự cảnh giác cùng phòng bị của cô càng cao, chỉ là bản thân đã quên mất che giấu biểu cảm khó coi trên gương mặt mình. Lo âu, sợ hãi chứng tỏ cô có tia chột dạ, mà tia chột dạ này lại là một trong những yếu tố dễ trả lời cho câu hỏi của cậu, giúp cho cậu có một mũi kiếm chống đỡ, từ từ bước vào thế giới suy nghĩ của cô.

Không ngờ , ban đầu bản thân cũng tính thăm dò một chút thôi, đâu có nghĩ sẽ thu được kết quả bất ngờ như vậy. Black Moon, em thực sự thích anh đúng không !?

"Nguyệt ! Em rõ ràng là thích anh !"

"Không bao giờ có chuyện đó ! Người im đi !!!!!"

"Nhưng biểu cảm của em đã nói lên tất cả !"

"Liên quan gì chứ, ta không hề thích người !!"

"A ! Không Phải Thích !? Vậy Thì Là Yêu ! "

"NGƯỜI CÂM MIỆNG !!!" - Cậu càng nói, sợi dây đàn mỏng manh nhất trong lòng càng bị lộ ra . Sự cảnh giác cùng phòng bị cuối cùng trong chốc lát bị câu hỏi liên tục ấy làm

cho sụp đổ. Tâm trạng hiện tại của Black Moon vô cùng hoang mang, rối loạn, nó giống như những cuộn chỉ lộn xộn không tài nào tìm được nút thắt, càng cố gắng tháo gỡ chỉ càng khiến chúng thêm rối bời.

Đừng có nói nữa ! Im đi ! Im đi ! - Tiếng nói từ trong suy nghĩ gào thét.

Phát hiện trong ánh mắt có điểm chột dạ, Gin lập tức xác định, thì ra mình vẫn có vị trí bên trong cô . Dù nó không hiện ra nhưng khi chạm vào thì lại thấy rất rõ, giống như hơi thở cho dù có yếu ớt nhưng khi bình tĩnh cảm nhận thì vẫn nghe thấy được.

Sự phát hiện này khiến cậu rất vui sướng. Ở trong màn đêm tối tăm bỗng xuất hiện một ngả rẽ hy vọng.

Khóe môi bất giác không nhịn được khẽ nhếch lên nụ cười.

"Người...cười gì chứ !?"

Black Moon kinh ngạc, mơ hồ thăm dò hỏi. Nhưng một lúc sau, cô nhanh chóng hồi phục tinh thần, gương mặt trắng toát bùng bùng tức giận khi phát hiện sự đắc ý tràn ngập khắp khóe môi , cảm giác giống như bị ai nắm thóp, lộ hết điểm yếu.

Rõ ràng, bản thân luôn luôn có ý nghĩ chán ghét cậu, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác, chỉ cần một chút cử chỉ ôn nhu, dịu dàng, một chút biểu cảm âm trầm, một mồi là lại khiến cô đau lòng, khiến cô không vui !?

Rõ ràng , bản thân luôn luôn tự nhắc nhở, tuyệt đối không được tỏ ra thân thiết với con người. Chúng chỉ là lũ dối trá, yếu đuối, không ai lường được ai, thế nhưng...tại sao lúc nào cô cũng bị khuất phục dưới tay cậu, dù hiện tại có biết rõ cậu là thợ săn, là kẻ cô căm ghét. Nhưng tức giận với phần nộ cũng chỉ dừng tại đó, con muốn giết người thì không tài nào nổi lên được.

Rốt cuộc là cô bị sao vậy !? Một chút lý trí bền vững cũng không có.

Cảm xúc bên trong cũng rất mâu thuẫn, thật sự không biết phải khống chế như thế nào. Chẳng lẽ, đúng như lời cậu nói. Cô thật sự thích cậu rồi sao !?

Chuyện này...! Không thể nào ! thật không thể chấp nhận được ! Cho dù tình yêu đối với cô đã chết, nhưng chẳng phải cô đã tự nói rằng, Huyết Tử Thiên là người đầu tiên đồng thời cũng là người cuối cùng sao !? Vì cố gì chỉ sau cuộc buông tay ấy, trong nội tâm cô lại hiện hữu lên hình bóng của cậu. Cậu là thợ săn, cậu là con người. Cậu là một trong những kẻ từng tước đoạt đi tính mạng của mẹ. Dù có chết , cô cũng không thừa nhận điều này !!!!!

Tuyệt đối không !

"Ta không thích và cũng không yêu người ! "

"Em Có thể lừa dối người khác...nhưng không thể lừa dối mình !"

"Không hề !!!!! Tại sao ta lại phải đi thích một kẻ hạ cấp như người !"

"Hạ cấp thì đã sao !? Vậy thì lý do gì mà lúc nãy, một người dơ bẩn, hạ cấp như anh ôm em mà em lại không đẩy ! Trừ khi em thích anh, em đau lòng cho anh nên em mới không nở làm như vậy ! Cho dù trái tim không đập của em có sắt đá, cứng ngắc cỡ mấy thì nó cũng không biết rõ bằng trái tim thật của em ! Chỉ có nội tâm em mới hiểu rõ, chỉ có nội tâm em mới biết là em thật sự yêu anh !"

(Tiểu Nhã : em rất vinh dự nếu anh đạt giải quán quân người đàn ông mặt dày nhất năm, Mạ nó ! Người ta còn chưa tỏ tềnh mà đã khẳng định chủ quyền ! -_-)

Lời lẽ sắt bén, mạch lạc, rõ ràng, từng câu từng chữ đều trở thành chiếc khóa đóng chặt cổ họng cô. Black Moon tròn mắt, hoàn toàn nghẹn lời, sắc mặt biến hóa trắng, đỏ, xanh, vàng thực sự rất khó coi, bản thân cũng không còn điều gì để phản bác, đành cắn môi bỏ về.

Hôm nay, coi như mình có vấn đề. Nếu không, nhất định sẽ giết chết cậu !

Chương 19: Gặp Nạn

Ở chân trời phía xa xa, một chiếc xe ô tô với tốc độ kinh hoàng đang lao nhanh trên đường đi.

Sắc trời âm u, mây đen che kín. Gió cùng tuyết luông vào khoang xe, lạnh tê người, thế mà hắn vẫn thông dong, bình thản lái, xem mọi vật cản phía trước như vô hình, trong đầu chỉ tập trung duy nhất về con đường phía trước xa xôi. Tâm cũng vì thế mà hỗn loạn, kéo dài vô tận.

Hỗn loạn vì có quá nhiều cảm xúc.

Vô tận vì không thể kìm chế lại được.

Hắn nhú mày, nổi đầu bất chợt dấy lên, chân vô thức đạp lút cán để gia tăng tốc độ, phóng về phía trước. Một chiếc xe khác đang di chuyển chậm rãi trên đường, bỗng dừng cảm nhận được trận gió rít sau lưng liền quay lại. Hình ảnh chiếc xe ô tô thể thao như bão tố chạy vụt về phía trước. Nó chỉ cách chiếc xe hiện tại khoảng một mét, vụt ngang qua, để lại khối bụi bay mù mịt đồng thời dọa người ngồi trong xe chết sững.

Hình như, từ thần vẫn còn thương mình lắm ! - Ai đó ôm tim, đầu đầy mồ hôi thì thầm lẩm bầm

Ở phía sườn núi dốc phía xa xa, gió thổi mạnh, tạt đông tuyết vào người hắn. Sum cảm chìa khóa, mở cửa cốp lấy mặc áo khoác vào rồi mới ngồi bệt xuống thảm cỏ, tay rút ra từ trong túi một hộp diêm, lách tách bật lửa châm điều thuốc trên miệng, nhàn nhạt rít nhẹ rồi thổi khói.

Hình như rất lâu rồi, hắn không có hút thuốc. Đặc biệt là vào những dịp buồn, tâm trạng tồi tệ, hắn thường tìm đến một chỗ vắng vẻ, ngồi hút thuốc một mình. Cơ thể cùng tâm trạng lúc đó rất được thả lỏng, hồn đã ngưng tụ từ cơn đau cũng theo làn khói thuốc, tan biến vào không trung.

Nhưng...còn bây giờ, mọi thứ lại hoàn toàn khác. Nhất là khi hình bóng nó cứ khắc sâu vào tâm trí hắn mãi như vậy. Cho dù cơn đau có hóa thành hư vô, tan theo không khí thì bóng dáng nó vẫn viển vông trong đầu, rồi từ từ lại dấy lên cơn đau vốn đã biến mất. Cảm giác này, thật giống với lúc hắn mất đi Tuyết Tinh Nhi, nhưng so với cô ta thì còn mãnh liệt gấp trăm lần. Có lẽ do biết mình bị phản bội nên không còn gì để lưu luyến, nhưng nó từ đầu tới cuối là thật lòng thật tâm nên mới không quên được. Đặc biệt là khi cả hai tự nguyện hôn nhau, hắn lúc đó biết mình không thể dứt ra được nữa.

Có lẽ, mọi thứ sẽ tốt hơn nếu cả hai không gặp nhau.

Đề rồi mỗi người sẽ không phải khổ tâm như vậy.

Sum cười buồn, vút điều thuốc sang kế bên, đứng dậy. Con người quay lại nhìn khung cảnh thiên nhiên lần cuối rồi mở cửa xe, khởi động máy chạy đi.

Trên đường đi, bỗng dừng xuất hiện một khung cảnh kinh hoàng khiến hắn đột ngột phanh gấp lại.

Một người đàn ông đứng giữa nền tuyết băng giá, kêu gào thảm thiết. Tay chân ông ta bị lún xuống tầng băng lạnh lẽo, không tài nào nhấc lên được. Xung quanh còn loang lổ máu tanh, nhìn vô cùng đau đớn.

Không chút do dự, hắn liền mở cửa xe, hướng đến chỗ xảy ra án mạng. Đáng tiếc, khi sắp đến gần người đàn ông thì bóng dáng ông ta đã mất hút. Sum nhú mày, chân hơi dừng lại, ánh mắt cẩn thận dò xét vũng băng, phát hiện đồng máu đỏ rực đang mỗi lúc nhạt đi, giống như bị cái gì đó hút xuống dưới.

Tình hình càng lúc càng trở nên bí ẩn, bất an vì thế mà sôi sục mãnh liệt hơn, với lại hắn bây giờ chỉ có một mình, nếu cứ nín lại đây quá lâu chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không ổn.

Thôi thì cứ lái xe quay về đã ! - Sum cau mày, cẩn thận suy nghĩ. Bước chân quay trở lại phía xe của mình. Tuy nhiên, lúc hắn điều khiển xe đi qua vũng băng, một tiếng nổ kinh hoàng khiến ô tô lung lay kịch liệt rồi bất ngờ rớt xuống.

Một lỗ hổng lớn kì lạ, đột nhiên xuất hiện giữa đường.

ẦM!!!!

ẦM!!!!

Ô tô mất đà, liên tục va vào các vách đá. Bánh xe ma sát, bị đá nhọn đâm vào, làm nổ cả hai chiếc phía sau. Trong khoang xe, Sum chỉ thấy trời đất chao đảo, buồn nôn vô cùng. Hắn cố gắng mở dây an toàn, với đến chỗ nắm cửa, dùng hết sức đẩy. Nhưng áp lực cùng với các mảnh vụn bề từ cửa thủy tinh liên tục bay lên, cắm vào thành ghế. Có vài hạt sượt ngang qua mặt hắn, để lại một vết máu dài, nhỏ giọt xuống dưới cằm.

Sao hôm nay lại xui xẻo thế không biết !?

Cạch !

Cuối cùng, cửa xe cũng được mở ra. Sum nhanh chóng lao người ra bên ngoài, cùng ô tô rớt xuống.

Lực cản của không khí tại đây lớn vô cùng. Với lại, nhờ thể trọng nhỏ hơn chiếc xe, cơ thể hắn bắt đầu dần dần được nâng lên, cách xa xe ô tô một khoảng. Tuy nhiên, đúng ngay lúc định thi triển chú thuật, cánh cửa còn đang mở, chưa kịp đóng đột nhiên lung lay, phát ra âm thanh rắc rắc.

Sum giật mình, theo phản ứng liền vội vàng cúi xuống, chỉ thấy một vật khổng lồ đang hướng lên mỗi lúc một nhanh, bất ngờ nện mạnh vào lưng khiến miệng hắn phun bắn ra ngụm máu.

Con đau cuộn cuộn trong cơ thể, tiêu tán mọi khí lực. Tầm mắt cũng dần dần trở nên mờ mịt, bóng tối tràn lan, sức lực cơ thể không còn. Sum bất động, nằm im trên cửa xe, tay chân buông lỏng.

Bây giờ, chỉ còn cách trông chờ số phận mà thôi.

(Tiểu Nhã : hay là để cho nam chính chết tại đây nhé ahiihi :))))

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Lời Tác Giả

Xin lỗi vì trong thời gian qua mình không ra chap bởi gia đình có một số chuyện nên mình ko có thời gian đăng, lẫn cả việc học hành. Bạn nào còn đang theo dõi thì ủng hộ cho mình nhé, còn ai mới xem thì cứ từ đọc rồi cho ý kiến (tuy mình thích ý kiến chân thật,nói về những lỗi thiếu sót để mình cố gắng hơn nhưng cảm phiền một số bạn bình luận nhẹ một chút chứ đừng nặng nề quá, do tinh thần hơi bị nhạy cảm, ảnh hưởng đến suy nghĩ viết truyện) cảm ơn các bạn ! •___•

Lịch ra chap là thứ 7 or chủ nhật hàng tuần, nếu nhanh hơn sẽ là thứ năm

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Gặp Lại Ân Nhân (1)

Bầu trời hoàng hôn buổi chiều bắt đầu ngã về đêm, những đám mây ửng hồng trên bầu trời dần bị giàn sao lấp lánh che khuất. Lúc này, tại một hang động sâu trong thác nước, tiếng côn trùng kêu rì rầm cùng với dòng nước lũ va vào thác liên tục hòa trộn vào nhau, vô tình đánh thức người đàn ông đang mê mang thỉnh linh tỉnh dậy, bờ môi khô khốc nặng nề kêu lên một tiếng.

"Ư... !"

Đầu óc choáng váng, thứ đập đầu tiên vào mắt là khung cảnh tối om. Sau một hồi ngao du trong cõi mộng, Sum giật mình thờ ắt, cảm giác đau đớn kịch liệt trong cơ thể đã kéo ý thức hắn từ địa ngục trở về. Hồi ức cũng như chùm pháo sáng, mạnh mẽ loang rộng, khiến cho những đoạn phim bị hắc ám cần nuốt dần dần được phục hồi, từng khung cảnh trong lúc nguy kịch đều hiện rõ mồn một trong đầu hắn.

Chi là, với tình trạng tồi tệ như thế này, hắn đâu còn tâm tình mà để ý tới cái vụ nổ bất chợt sáng nay. Xương cốt bởi vì va chạm liên tục với các lớp đất đá, cánh tay còn ẩn hiện vài vết sướt do thủy tinh cắm vào, nếu như lúc này còn nhờ vào tác động của cơn mê thì bây giờ ý thức hắn đã tỉnh táo, đồng nghĩa với việc thuốc tê trong giấc ngủ đã hết tác dụng. Hiện tại, những cơn đau đớn âm ỉ như sóng thần trỗi dậy, mỗi lúc càng mãnh liệt bao lấy cơ thể đầm máu của hắn.

Một cảm giác chật vật khiến cho suy nghĩ rối tung rối mù, hắn cố gắng dùng ý thức để thức tỉnh bản thân nhưng so với cơn đau lằng lằng tri như con quái vật này, sự chống đỡ của một con kiến nhỏ không đủ để nó có thể thoát khỏi địa ngục lần nữa.

Trong vô thức, môi mòng khô sớ bật kêu ra tiếng.

"Ư...Hừ !!!!!"

Tuy nhiên, giữa hơi thở mong manh gấp gáp, bỗng dưng từ đâu xuất hiện một bàn tay lạnh lẽo bóp lấy cằm. Theo phản ứng quen thuộc, hắn muốn bật dậy để xem đó là ai nhưng trong tình trạng suy yếu hiện tại, cơ thể hắn chỉ kháng nghị trong vô thức, môi mòng trắng bệch bị bóp mạnh mà chủ động tách rời. Vị giác bén nhạy trên đầu lưỡi còn cảm nhận được một thứ kì lạ đang chảy vào cùng với dòng nước mắt chảy ào ạt vào trong.

Chẳng mấy chốc, những cơn đau như ngàn năm lằng lằng tri ấy đã biến mất, khiến cho hắn còn tưởng rằng giây phút vừa hành hạ thể xác kia chỉ là hư ảo. Là ai, ai đã cứu hắn !?

Sum mơ hồ suy nghĩ, vàng trán vã mồ hôi cùng đôi mắt vì đau mà mờ đục cổ hế mờ. Làn môi tái nhợt khe khẽ bật tiếng.

"A...ai !?"

"Tĩnh rồi ! Xem ra bản thiếu gia đến thật đúng lúc !" - Trong bóng tối, một sóng âm trầm thấp đầy quý dị vang vọng bên tai.

Giữa không gian ngập hơi thở lạnh lẽo, một bóng người với toàn thân trắng toát như ma quỷ đang cúi đầu, âm thầm quan sát hắn. Đặc biệt, trong đôi mắt tro xám, ý cười càng đậm khi nhìn thấy đồng tử lam nhạt mở rộng mỗi lúc một to. Sau khi định thần vài phút, những hình ảnh mơ hồ trước con người dần được hắn phóng đại, lưu quang kinh ngạc không khỏi lóe lên khi nhìn rõ ân nhân, hơn nữa còn là người đã ra tay giúp hắn đối đầu với Cổ Uy Minh hôm trước.

"Là...ngươi !" - Sum tròn mắt, ngạc nhiên thốt. Đó là là một nụ cười thú vị, đầy hàm xúc khó đoán của người đàn ông. Vốn dĩ không quen biết nhau, cư nhiên lại cứu mạng đến hai lần. Người này, rốt cuộc là ma quỷ ở nơi nào, có mối quan hệ gì với hắn mà cứ tỏ ra thần thần bí bí, thật khó hiểu !

"Chúng ta lại gặp nhau rồi ! có phải nói là duyên phận trời định không nhì !?"

Người đàn ông thân thiện, nháy mắt tinh nghịch cười nói, một chút nghiêm túc cũng không thấy trong lời nói đầy trêu chọc. Sum hừ lạnh, tay theo phản ứng chán ghét đẩy người đàn ông đang áp sát ra khỏi cơ thể mình. Tai xem lời nói đùa như không khí, cho dù hấn nợ tên này hai lần cứu mạng.

"Người là ai ?"

"Hà !?"

"Ta hỏi người là ai ? Tại sao lại cứu ta đến hai lần ?!"

Sum cất giọng thù địch, lạnh lẽo gần từng chữ. Để đảm bảo y không có âm mưu gì, khoảng cách ranh giới giữa hấn với người đàn ông này càng lúc càng phải được đề cao. Tuy nhiên trước sự nghi ngờ và vô tình cực độ của hấn, người nam nhân chỉ mỉm môi phi cười, vô tư phá vỡ bầu không khí. Quả nhiên, con doi nhỏ ấy không hề chọn sai người, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, nó cũng tỏ thái độ nghi ngờ, xa cách ấy đối với y. Biểu cảm sắt đá, ngàn năm không thay đổi điều biểu hiện rõ rệt trên mặt của hai người. Nói thật, nếu họ không nhận nhau là anh em thì đúng là có chút lãng phí.

"Có gì đáng cười à !?"

Khó hiểu trước biểu hiện kì lạ y, lửa giận trong lòng hấn càng thêm sôi sục, hấn không thể phát tác.

Tuy nhiên, trước khi đợi hấn rút ra con dao bạc bên giả túi, người đàn ông ấy sớm đã cầm lấy trên tay, thân nhiên tung hứng nó trước mặt khiến hấn một trận giật mình. Hai con người lam nhặt hết từ ngạc nhiên bắt đầu chuyển sang cực độ cảnh giác, bầu không gian vì thế mà càng lạnh lẽo căng thẳng, làm cho y dù có nhìn tình đến mấy cũng phải phiền não, thờ dãi.

"Này ! Người có cần phải tỏ ra cảnh giác thế không !? Trông ta giống kẻ gian nguy hiểm lắm à !?"

"Làm sao ta đảm bảo người không có âm mưu gì ! Hơn nữa từ trước đến nay ta đều không biết người, chẳng có lý do gì ta phải tỏ ra thân thiện cả !"

"Thật là ! Người càng lúc càng giống nó đấy, ngay cả ân nhân cứu mình cũng tỏ ra như vậy ! Thôi được rồi, coi như hôm nay là buổi làm quen đi ! Muốn hỏi gì, ta sẽ trả lời hết !"

Tâm thờ dãi, cuối cùng cũng phải chịu thua trước thái độ cứng rắn của hấn, y còn gờ ngón út như đảm bảo sẽ trả lời hết, không bỏ sót một câu. Mặc dù hơi do dự nhưng rồi hấn cũng đồng ý thỏa hiệp, sẽ cố gắng tỏ ra lịch sự một chút. Thế rồi cả hai bắt đầu chìm vào bầu không gian với những câu hỏi, tạm thời bỏ quên sự cảnh giác đối với thế giới bên ngoài, ý thức chỉ tập trung về đối phương, chậm rãi mở miệng.

"Người là ai !?"

"Cốt Xích Nhĩ ! Hậu duệ của tộc Dragon Bone ! Có thể tính là một trong những Ngũ đại gia tộc nổi tiếng của thế giới Ma Cà Rồng, hơn nữa còn là hoàng thân quốc thích !"

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Gặp Lại Ân Nhân (1)

Hoàng hôn buổi chiều bắt đầu ngả về đêm, những đám mây ửng hồng trên bầu trời dần bị giàn sao lấp lánh che khuất.

Lúc này, tại hang động sâu trong thác nước, tiếng côn trùng kêu rì rầm cùng với thanh âm dòng nước lũ liên tục hòa trộn vào nhau. Chúng vô tình đánh thức người đàn ông đang mê mải bắt chọt tinh dậy, bờ môi khô khốc theo phản ứng liền nặng nề rên một tiếng:

"Ư...!"

Đầu...Đau quá...!?

Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì...!?

Hấn...đang ở đâu đây !?

Tâm mất mớ mịt mông lung, bên tai không ngừng vang lên những câu nói lấp lửng. Ý thức sau một hồi ngao du trong cõi mộng, Sum bây giờ mới thực sự tỉnh dậy. Hai con người lam nhặt trong bóng tối như hai ngọn đuốc sáng bùng, nhìn thẳng vào cảnh vật tối tăm.

Bất giác, hồi ức như chùm pháo sáng nổ mạnh, chớp nhoáng xẹt ngang đầu.

Những mảnh ký ức mơ hồ bị hắc ám câu xé đang được phục hồi, từng khung cảnh trong lúc nguy kịch đều hiện rõ mồn một trong đầu hấn.

Đáng tiếc là...

Với tình trạng tồi tệ hiện tại, hấn đâu còn tâm tình mà để ý tới vụ nổ.

Xương cốt vì va chạm liên tục với các lớp đất đá. Cánh tay còn ẩn hiện vài vết sướt do thủy tinh cắm vào, nếu như lúc này còn nhờ vào tác động của con mê thì bây giờ ý thức hấn đã tỉnh táo.

Vậy là, điều này cũng đồng nghĩa với việc - những cơn đau âm ỉ như sóng thần đã trôi dạt.

Chúng mỗi lúc càng mãnh liệt bao lấy cơ thể đầm máu của hắn.

Mẹ kiếp ! Đau quá ! - Một cảm giác chật vật làm cho suy nghĩ rối loạn.

Hắn cắn môi, cố gắng dùng ý thức để lay tỉnh bản thân nhưng so với cơn đau lăng trì như con quái vật này, sự chống đỡ của một con kiến nhỏ không đủ để nó có thể thoát khỏi địa ngục lần nữa.

Chẳng lẽ !? Cứ thế mà bôn mê tiếp sao !?

Không ! Hắn không thể !

Trong vô thức, môi mòng bật ra tiếng khò sở .

"U...Hừ !!!!!"

Soạt !

Giữa hơi thở mong manh gấp gáp, bỗng dưng từ đâu xuất hiện một bàn tay lạnh lẽo bóp lấy cằm.

Theo phản ứng quen thuộc, con người lam nhặt hơi động đậy để xem đó là ai nhưng trong tình trạng suy yếu hiện tại, cơ thể hắn chỉ cho phép kháng nghị trong vô thức.

Bất chợt, môi mòng trắng bệch bị bóp mạnh mà chủ động tách rời.

Vị giác bén nhạy trên đầu lưỡi còn cảm nhận được một thứ kì lạ đang đẩy vào cùng với dòng nước mát chảy ào ạt, xoa dịu khô nóng trong cơ thể.

Chẳng mấy chốc, những cơn đau như ngàn năm lăng trì ấy đã biến mất, khiến cho hắn còn tưởng rằng giây phút vừa hành hạ thể xác kia chỉ là hư ảo.

Là ai !? Ai đã cứu hắn !?

Sum mơ hồ suy nghĩ, vầng trán vã mồ hôi cùng đôi mắt vì đau mà mờ đục he hé mở. Làn môi tái nhợt khe khẽ bật tiếng.

"A...ai !?"

"Tĩnh rồi ! Xem ra bản thiếu gia đến thật đúng lúc !" - Trong đêm tối, một sóng âm trầm thấp đầy quý dị vang vọng bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Gặp Lại Ân Nhân (2)

ữa không gian tràn ngập âm khí lạnh lẽo, một bóng người đồ dài với toàn thân trắng xóa như ma quỷ đang cúi đầu, âm thầm quan sát hắn.

Y có một gương mặt trắng toát, không sắc máu tựa hình nộm. Đôi môi mòng bạc, đầy yêu mị nhếch lên nụ cười như có như không. Trong bóng đêm, lưu quang từ mái tóc bạch kim bay phát phơ trong gió. Dưới vầng trán là đôi đồng tử tinh xảo, hẹp dài, toát lên một cỗ yêu khí, quý dị khiến cho kẻ khác cứ tưởng rằng đó không phải là đôi mắt mà là lòng giam linh hồn.

Người đàn ông này - chỉ hình dung bằng bốn từ : nguy hiểm và bí ẩn.

Đặc biệt, trong cơn người tro xám, ý cười càng đậm khi nhìn thấy đồng tử lam nhặt đang mở rộng mỗi lúc một to.

Sau khi định thần vài phút, những hình ảnh mơ hồ trước mắt dần được hắn phóng đại. Lưu quang kinh ngạc không khỏi lóe lên khi nhìn rõ ân nhân, hơn nữa còn là người đã ra tay giúp hắn đối đầu với Cổ Uy Minh hôm trước.

"Là...người !" - Sum tròn mắt, ngạc nhiên thốt. Đó là là một nụ cười thú vị, đầy hàm xúc khó đoán của người đàn ông. Vốn dĩ không quen biết nhau, cư nhiên lại cứu mạng đến hai lần. Người này, rốt cuộc là ma quỷ ở nơi nào, có mối quan hệ gì với hắn mà cứ tỏ ra thần thần bí bí, thật khó hiểu !

"Chúng ta lại gặp nhau rồi ! có phải nói là duyên phận trời định không nhì !?"

Người đàn ông mỉa mai, nháy mắt tinh nghịch cười cười nói nói. Một chút nghiêm túc cũng không thấy trong lời nói trêu chọc, đầy đùa bỡn không đúng lúc của y.

Sum hừ lạnh, tay theo phản ứng chán ghét đẩy người đàn ông đang áp sát ra khỏi cơ thể mình. Tai xem lời nói đùa như không khí, cho dù hắn nợ tên này hai lần cứu mạng.

Trong khái niệm giữa địch và ta, đối với những kẻ đội lốt thiên sứ thì càng là những con quỷ chưa xuất đầu lộ diện.

Với lại, bản thân một khi chưa xác định được thân phận hoặc bộ mặt thật của đối phương thì dù có nợ vô số cái ân thì tâm cũng không thấy cần rút. Đó là quy luật sinh tồn trong thế giới bóng đêm, lấy cảnh giác làm trọng điểm.

"Người là ai ?"

"Hà !?"

"Ta hỏi ngươi là ai ? Tại sao lại cứu ta đến hai lần ?!"

Lạnh lẽo cất giọng thù địch, bờ môi mỏng mang theo sát khí gần từng chữ. Hôn nữa, để đảm bảo y không có âm mưu gì, khoảng cách ranh giới giữa hắn với người đàn ông này càng phải được đề cao. Tuy nhiên trước sự nghi ngờ và lãnh khốc cực độ của hắn, người nam nhân chỉ mỉm môi phì cười, vô tư phá vỡ bầu không khí. Quả nhiên, con doi nhỏ ấy không hề chọn sai người, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, nó cũng tỏ thái độ nghi ngờ, xa cách ấy đối với y. Biểu cảm sát đá, ngàn năm không thay đổi điều biểu hiện rõ rệt, đồng dạng tương tự trên mặt của hai người. Nói thật, nếu họ không nhận nhau là anh em thì đúng là có chút lằng phí.

"Có gì đáng cười à !?"

Khó chịu trước biểu hiện bốn cọt của y, lửa giận trong lòng hắn như bị đổ thêm dầu càng thêm sôi sục, phát tán dày đặc trên gương mặt lãnh khốc.

Mặc dù khi chọc tên con người này, y cảm thấy tinh thần mang lại rất nhiều cảm giác thú vị nhưng sắc mặt, biểu cảm cùng với hàn khí cuồng nộ như sắp bạo phát trên mặt hắn đã nhắc nhở y rằng bản thân đã vượt quá giới hạn nên vội vàng chỉnh sửa lại hành động của mình, môi ho khan vài tiếng rồi cười hòa giải.

"Ngươi nóng tính thật đấy ! Không cần phải tỏ ra tức giận vậy đâu !"

"Chẳng có lý do gì mà ta không tỏ ra tức giận trước một kẻ "vòng vo tam quốc" như ngươi !"

"Mẹ kiếp ! Ngươi càng lúc càng giống nó , ngay cả ân nhân cứu mình cũng tỏ ra như vậy !....Haizz ! Thôi được rồi ! Bản thiếu không thêm so đo với ngươi ! Muốn gì ta trả lời hết !"

Tâm ngàn lần chửi thề, thật muốn dùng đao đập nát cái bản mặt kiêu ngạo, lạnh lùng tăng băng ngàn năm. Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, y vẫn phải khống chế tâm tình, bản thân lần đầu tiên hạ thấp tự tôn của mình, đồng thời cảm thấy e ngại trước áp bách kẻ khác.

Dù sao thì...món nợ này vào một ngày nào đó y nhất định sẽ lấy lại cả vốn lẫn lãi. Hôn nữa, chẳng phải người đời vẫn luôn có câu : quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Thứ gì đã lọt vào mắt y thì đừng mong tới việc trốn thoát.

Nghĩ đến đây, mang quang ở trong con ngươi lóe lên một cách kì dị.

Trò chơi...chỉ vừa mới bắt đầu thôi !

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Gặp Lại Ân Nhân (3)

Hắn trầm mặc, lần nữa quan sát y một lúc. Đáy mắt sâu thẳm, như ẩn hiện những cỗ suy nghĩ không nhìn thấu chìm dưới đáy đại dương.

Chẳng qua, bộ dáng này, từ ánh mắt cho đến phong thái lãnh đạm. Hắn đâu biết rằng, gương mặt trầm ngâm trong lúc suy nghĩ của mình thực sự trông rất hấp dẫn. Tất cả ngũ quan trên diện mạo cương nghị đều tản ra một sức hút rất mãnh liệt, thảo nào lại không khiến cho con doi nhỏ đó say đắm, tương tư đến mê mẩn như vậy.

"Sao nào !? Đừng nói là không thấy hứng thú với lời đề nghị của ta đấy nhé ! Từ trước tới nay, chỉ có hai người ta nhượng bộ thôi ! Ngươi là người may mắn được xếp vào hàng ngũ thứ ba đấy !"

"Vậy sao !? Thế thì ta sẽ nhường sự may mắn này lại cho kẻ thứ tư !"

Sau mấy giây trầm mặc, Sum hồ hững, lạnh lùng quay mặt đi. Thái độ phớt lờ đã chứng tỏ hắn không có hứng thú với lời đề nghị.

Y dần mặt, ngẩn ngơ tầm chục phút rồi giật giật khóe miệng. Trong đầu hết bạo phát chửi rủa quay sang miễn cưỡng cười tán dương. Quả nhiên không hổ là con trai của thợ săn nổi tiếng một thời, cho dù có rơi vào tình thế nguy nan nào cũng không mất đi vẻ phong độ凛凛 khí chất.

Cơ mà, kiêu kiêu này thì cũng thái quá rồi !

"Hừ ! Được - rồi ! Được - rồi ! Nếu ngươi không cần thì ta cũng không ép ! Chỉ là thời gian hiện tại cũng tính là trễ rồi, với hoàn cảnh và điều kiện của ngươi ! Ngươi định đi về bằng cách nào !?"

"Vận không nổi sức thì cứ nói thẳng đi ! Giải quyết thế nào, bản thân ta tự biết !" - Sum cười nhạt, lời nói hàm xúc đầy trào phúng. Lúc bấy giờ, hắn mới nhận ra, mình ngồi đây lại nhai với tên mặt trắng này cũng lằng phí đi không biết bao nhiêu thời gian. Dựa theo tính toán hiện tại, chắc ba hắn ở nhà đang lo sốt vó. Nếu cộng thêm cái tính ưng lớn chuyện của mẹ có khi còn đang nào loạn, hành chết ông già.

Hắn hẳn là nên mang thêm tội với lão gia nhà mình rồi. - Vừa nghĩ, da gà đã nổi ộp người, tái tê cả mặt. Sum chống tay dưới đất, mạnh mẽ đứng dậy. Hành động lúc nào cũng dứt khoát, sung mãn, nhìn cảm giác không hề giống kẻ bị thương.

"Này ! Này ! Ngươi định làm gì vậy !?" - Y bỗng dừng cuồng cuồng lên, quên mất tên nhân loại lúc này đã si và mình.

"Tất nhiên là về rồi ! Sao...? Tính đi kẻ hèn !?"

Khoảnh khắc ấy, một tiếng "đùng" nổ vang trời. Đến nước này, có chết y cũng không cười nổi. Gương mặt méo mó, đầy gân xanh co giật. Bản thân vì một chút lý trí còn sót

lại mới không xông vào ầu ẩu.

Tạo sao lúc trước mình lại cứu hấn !?!!!!!!!! - Tâm phần nộ vạn lần thét, y thiếu điều kích động, suýt xông vào tường đập đầu.

"Ha - ha ! Mẹ kiếp tên nhân loại nhà ngươi ! Vậy thì sao, nếu ngươi mạnh miệng như thế thì thử biểu diễn thử xem ! "

Nghe người đàn ông nói vậy, hấn không phản ứng mà chỉ cười thầm. Cơ thể nhỏ bé đắm chìm trong bể bóng tối mênh mông, sâu hun hút rộng lớn. Chỉ với một cái phất tay, tất cả vùng không gian bị thu hẹp bởi đạo hàn quang trên tay hấn ăn mòn.

Trong hang động, một thứ ánh sáng xanh lam đột ngột sinh sôi.

~~~~~

Gió bên ngoài không ngừng thổi rít, mang theo mùi hương giá lạnh của những giọt sương.

Tiền cảnh nhân gian cùng những sắc hoa rực rỡ như hòa trộn vào trong phong hàn, tạo ra tạp âm vu vù. Chúng luồn lách theo lối đi, tiến sâu vào trong hang động ở sau thác nước.

Có thứ gì đó đang thu hút chúng.

Một thứ ánh sáng lam quang chói mắt, tinh khiết. Ẩn chứa trong đó là sự kiêu diễm, thuần túy đến mê người.

Ngay cả y, một Ma Cà Rồng mang sức mạnh phi thường đang đứng tại đây cũng không ngoại lệ. Đôi mắt tro xám dường như cũng bị luồng lam quang mạnh mẽ chiếm đóng. Linh hồn tĩnh lặng trong thể xác cũng bị rung động. Vạn vật tự nhiên như muốn hòa tan, trở thành một với luồng ánh sáng vĩ diệu ấy. Nhưng bao quanh nó cơ hồ tồn tại một khoảng cách, ngăn cản những thứ tâm thường không thể chạm vào.

Y cảm giác, đó là thứ ánh sáng mang màu sắc quý tộc.

Và bản thân có lẽ từng nhìn thấy ở đâu.

Những tia sáng nhỏ tựa như đốm lửa cháy li ti. Tuy mang dáng hình nhỏ bé bên ngoài nhưng lại như nung nấu một cỗ lực lượng vĩ đại, chuẩn bị bùng phát.

Vô thanh vô tức, bóp chặt trái tim con người đến nghẹt thở.

Rốt cuộc tên nhân loại này là ai !? Dù là con người cũng chưa bao giờ sở hữu được thứ uy áp kinh khủng này ! Một thứ uy áp mang sức mạnh của bậc đế vương !!!!

"Này ! Ngươi tính làm gì đấy !!!!!?"

Không chịu luồng hàn quang bùng phát, y cắn môi hạ thấp người hét lên. Cánh tay bao bọc trong lớp vải mỏng đang ngăn cản đạo hàn quang chói lóa, đang mỗi lúc lan tỏa mạnh mẽ, kịch liệt vuron xa.

"Tất nhiên là mở cổng không gian rồi !"

Ánh mắt lam nhạt vẫn tập trung về một hướng, môi điềm nhiên trả lời. Bàn tay nơi hội tụ sức mạnh trung tâm bỗng giơ lên cao, mạnh mẽ chém xuống. Một đạo kiếm quang băng lãnh xé đôi không khí, mở ra con đường lơ lửng đầy đồng hồ và dải phân cách có thể đi xuyên qua, không tổn chút sức.

Trong động, gió thổi ầm ầm, điên cuồng rung chuyển.

Y chao đảo, khụy người xuống thấp thêm một chút, ánh mắt tro xám vẫn không rời khỏi bóng dáng của hấn.

Tùy tiện vớ lấy một chiếc đồng hồ nhỏ. Hấn đặt tay tại mũi kim ngăn quay nhiều vòng liên tục. Mi tâm ở giữa vì không ngừng ma sát nên tạo ra một dòng điện ngược chiều, trong phút chốc liên run rẩy tự nổ.

Lúc này, phía trước mắt đột nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Tuy hơi lập lờ, không rõ ràng, nhưng ngôi biệt thự với tông màu quen thuộc đó. Làm sao có thể làm được.

Nhà hấn Đây rồi !

"Này này ! Ngươi cứ thế mà đi sao !? Dù gì thì ta cũng giúp ngươi đấy ! Không cảm ơn thì cũng phải có thù lao chứ !?"

Nhìn thấy Sum sắp bước vào không gian, y như bị sắp vụt mất túi vàng, khó khăn che chắn cơ thể mà hồi hã lên tiếng.

Lúc bấy giờ, gương mặt vốn giữ nguyên một nét giờ mới nở nụ cười hiếm có. Sum quay lại, trầm ổn nhìn y. Phong thái bình tĩnh giữa những cơn gió như bão lũ này càng tô đậm nét phi phàm, dũng mãnh hơn người của hấn. Bất chợt, một hình ảnh mơ hồ xuất hiện.

"Nếu tái ngộ ngươi lần nữa ! Ta nhất định sẽ bồi thường cho ngươi !"

Lời vừa dứt, bóng dáng lạnh lẽo đã biến mất vào không trung. Trong động, một tiếng nổ hùng dũng vang trời, như sấm chớp hủy diệt mọi vật đã lựa chọn ở lại.

OANH !!!!!

Từng đợt dư âm tạo ra từ vụ nổ quét mạnh vào các lớp đất đá. Ngay cả dòng thác theo quy luật tự nhiên không ngừng chảy cũng bị dư âm đó mà làm cho gián đoạn, dội ầm ầm xuống mặt hồ. Ở phía dưới, chúng tiếp tục nổi lên những làn sóng, nổi tiếp âm thanh. Chẳng mấy chốc đã tạo nên một hỗn âm chấn động bốn phương tám hướng. Gió bụi bay mù mịt.

Lúc này, trong thư phòng ảm cúng, Lý Ngoại đang xem tài liệu bỗng dưng rùng mình một cái, chiếc ly nước trên bàn đổ ập.

Tiếng động gì vậy !?!?!?

Ông ta hoang mang, bật dậy mở cửa sổ. Nhưng cảnh sắc bên ngoài hiện tại đã trở về chốn yên bình.

~~~~~

Ha ha ha...

Ha ha ha...

Ha ha ha !

Ha ha ha !!!!

"Alo...!"

"Cốt Xích Nhĩ ! Ngươi lại chạy đi đâu rồi ! Rõ ràng kêu đi ngắm cảnh cùng ta giờ lại bắt ta đứng đây chờ ! Muốn chết hả !!!!!!!!"

Bàn tay cầm cái điện thoại mà chỉ muốn chôn sống nó. Từ dưới đất , Cốt Xích Nhĩ vật vờ như xác chết sống dậy. Gương mặt tiêu điều, phờ phạc bị bụi bặm cùng tóc rối phủ kín đen thui, trong phút chốc hình tượng đẹp trai đã bị phá hủy một cách tàn nhẫn.

Trần Hoàng Hải...tên con người khốn kiếp ! Ta thật hối hận vì đã - cứu - mạng - ngươi ! - Y cắn răng, nước mắt hai hàng chảy mãnh liệt.

"CỐT XÍCH NHĨ !!!!!!!!"

Bất chợt, chiếc điện thoại vang lên tiếng Huyết Tiểu Khiết gào. Âm thanh khủng bố kịch liệt khiến y vội vàng chỉnh đốn lại cơ thể. Gương mặt trắng toát, sau khi cứu vẫn lại được hình tượng đẹp trai một chút rồi mới vui vẻ lên tiếng. Chỉ là, người đang gào thét bên kia có vẻ sắp không chịu nổi nữa rồi.

"A~! Xem ra là nhà ngươi muốn chết thật rồi !!!!!" - Tiểu Khiết u ám gần, dù khoảng cách chỉ bị ngăn bởi chiếc điện thoại nhưng y vẫn cảm nhận được luồng sát khí dữ dội.

"Ủầy ầy ! Tiểu Khiết , đừng nóng đừng nóng ! Ta chuẩn bị về rồi đây ! "

"Về về cái gì ! Một tiếng đồng hồ rồi ! Ngươi tính câu giờ đến lúc nào đây !?"

"Thôi mà ! Van ngươi đừng cáu nữa ! Việc cũng đã giải quyết ổn thỏa rồi ! Chốc lát ta đến, nhất định sẽ dẫn ngươi đi mua quà tạ lỗi a !" - Cốt Xích Nhĩ thành khẩn nài nỉ, con người tro xám rút hết nước mắt cầu xin. Nếu như không phải do cái vụ nổ chết tiệt kia thì y đã không ngắt xiu, để cho Tiểu Khiết chờ lâu như vậy.

"Hừ !!! Coi như ngươi biết điều ! Nhưng mà...tên con người đó thế nào rồi ? Thương thế có nặng không ?"

"Yên tâm ! Yên tâm ! Một khi ta đã ra tay, dù có sắp chết thì cũng sống lại, hơn nữa còn sinh long hoạt hổ, tuyệt không vấn đề gì !" (chi xém giết ta thôi.)

"Bớt luyên thuyên đi ! Ở cái chỗ vắng tui hui này, chán chết đi được !" - Vừa nói vừa ném cục đá, Tiểu Khiết chỉ mong tên đàn đó về nhanh.

"Ha ha ha ! Làm gì có một mình ! Mấy em muội ở đó cũng rất dễ thương, năng động nha~ !" ~^O^~

"Ha - ha - ha ! Đúng nha ~ ! Rất dễ thương ! Cơ mà số vết cắn mà các em đã hưởng thụ trên người ta...Ta - nhất - định - sẽ - lấy - máu - ngươi - bù - lại !" ∩__∩

Phụt !!!!!!!! - âm thanh người nào đó sặc máu.

Một lúc sau, điện thoại trên tay Tiểu Khiết gào lại.

"Tam công chúa đại nhân !!!! Tiện dân biết sai rồi ! Tha cho tiện dân a !!!!!". ⊙__⊙

"Về !". `~´

"Công chúa !!!". ~T_T~

"Nhanh !" `~´

"Tha cho tiện dân đi ~!" ㄟ ㄎ

"Muốn tăng gấp đôi không !?". `△´

"Hức hức ! Ta về..." T_T

(Tiểu Nhã : Xích Nhĩ ca ca ai bảo cứ thích ghẹo người làm chi ! ^__^||)

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ?* - Phần 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Giờ Cắm

Màn đêm buông xuống, đô thị chìm trong hơi lạnh rét buốt mùa đông.

Thoáng cái, xanh biếc nền trời đã bị giọt mực của vũ trụ che lấp, để lại những tia sáng li ti cùng hòn ngọc tỏa hàn quang mờ nhạt, phản phát xuống vạn vật.

Hòn ngọc càng sáng, đậm đặc của bóng tối càng tăng. Phân thân vạn vật tách rời khỏi chúng, đổ nghiêng trên mặt đất trắng xóa, đen một màu. Những con đường, ngã lồi heo hắt ẩn sâu trong khung cảnh âm u. Cây cối lá lứt hòa vào bản ca âm trầm dưới những đệm tấu của làn gió, nghe như tiếng hát vô hình nhân ảnh vang vọng trên sắc trời tối lạnh. Dư âm não ruột mà cũng quý dị thập phần, bao phủ vạn vật, lan tràn thành phố.

Chớp mắt, thời khắc sinh vật ngự trị về đêm trôi dạt.

Bây giờ ngoài mái nhà ấm áp ra, bóng người ngoài đường cũng vô cùng thưa thớt.

Đối diện với biển trời hắc sắc, hun hút như vòm họng khiến ta cảm thấy không an toàn, một mực núp dưới tấm chân ngủ. Tại Trần gia, không khí cũng im lìm như vậy. Những người làm nhìn ra ngoài cửa, tâm lý e sợ bóng đêm thức dậy, tưởng tượng ra những thứ ma quái.

Có phải chăng, bất cứ thứ kinh dị nào cũng đều là do hoang tưởng. Hay đối với một gia tộc kì lạ như Trần gia, việc luôn tồn tại các sinh vật không mời mà tới, không thể bỏ rơi cảnh giác đề phòng.

Chắc, muộn thế này rồi ! Trần lão còn muốn đợi bao lâu nữa !? - Raymond nhìn đồng hồ, nóng lòng lo lắng.

Trong phòng khách, không ngừng xuất hiện dáng vẻ sốt ruột của Hải Trình đi lại.

Bất chợt, tấm rèm bên cạnh cửa sổ tung bay, thấp thoáng hơi sương ngưng đọng, nương theo phong hàn mà ùa vào. Vô thức, Trần lão dừng lại hoạt động đi lại vô ích, tiến đến chỗ cửa sổ. Bàn tay vuốt nhẹ làn sương như có như không, cảm nhận xúc giác rét đậm, âm ẩm khiến cho nhiệt độ thân thể hao hụt . Nỗi phức tạp trong lòng chợt tăng như mây mù nửa đêm.

"Trần lão ! Hay là chúng ta cứ giăng kết giới trước đi..." - Vị quân gia có nhiệm vụ bất vi sở động, chần chừ này giờ, rốt cục cũng không nhận được lo lắng lên tiếng.

Ngay lập tức, trong không trung một cái nhìn sát quang được phóng ra, lan tỏa khắp góc ngách im lặng.

Vị quân gia gạt mình vội cúi đầu, ý thức được nói thay không phải lúc nào cũng giải quyết được vấn đề. Ông ta sợ hãi, lén lút nhìn quang nhân từ từ thu lại, bản thân an phận ngậm miệng, cùng Trần Lão đợi cậu chủ.

Không khí ngột ngạt, tịch mịch đến đáng sợ.

Tiếng tích tắc đồng hồ kêu mỗi lúc một rõ. Kéo dài nỗi lo lắng, rót đầy hoang mang vào nội tâm.

Ở ngoài kia, tách biệt với thế giới trong khung cửa sổ. Những đốm sao trên trời, le lói tia sáng yếu ớt rơi xuống đôi mắt xanh sâu thẳm. Hải Trình hiện tại vẫn thức trực, nhìn bức tranh đen kịt thông qua khung cửa. Ông cảm nhận được, những tạp chất hắc ám đang thức tỉnh trong không gian quý dị. Chẳng bao lâu nữa là đồng hồ điểm một giờ, cái khoảnh khắc chất chứa đầy thứ đen tối nhất thế giới, chuẩn bị kết thúc giai đoạn ngủ say.

Kết giới, vũ khí, tất cả phương pháp phòng vệ đã được lắp đặt. Chỉ là, nếu như....vẫn không thấy bóng dáng hắc...!

Một ý nghĩ đáng sợ đánh ngang, ông lắc đầu cố loại bỏ suy nghĩ điểm giờ này ra khỏi não. Vẫn còn một tiếng, nói ít không ít mà kêu dài cũng chẳng dài. Các ám vệ hoạt động vẫn đang trên đường tìm kiếm. Chắc chắn là hắc gặp sự cố gì đó nên mới về trễ, nếu là hiện tại dù có đưa hắc ba lá gan cũng không dám ở ngoài vào giờ hiểm như thế này.

Thở dài ảo não, Hải Trình ngồi xuống ghế dành miễn cưỡng chờ đợi. Chợt trong lúc dưỡng thần, ông bỗng nhớ đến phu nhân, hai mắt lưu chuyển tới cánh cửa trên hành lang tịch mịch. Tay khẽ vẫy gọi quan gia.

"Phu nhân sao rồi ?"

"Bà ấy đã ngủ rồi ạ !"

"Vậy còn phòng vệ !?"

"Phòng vệ và kết giới tuyệt đối an toàn, nhất định đề nguy hiểm đến với đứa trẻ và phu nhân !"

Nghe được thông báo vửa y, ông gật gù, coi như hòn đá chèn ép trong lòng vui đi một nửa. Chỉ là "đứa trẻ" được nhắc đến trong lời quân gia khiến người hầu ngơ ngác, tò mò. Họ nghi hoặc muốn lại gần nghe rõ một chút, Nhưng rốt cục đối diện với "cấm địa", chẳng ai đủ gan to "phạm thượng" trong khi mạng sống thì quá ít ỏi.

Cứ như vậy, thời gian dần trôi , khoảng cách nhất sinh* càng rút ngắn. Những âm thanh "bộp bộp" đi đều với sự chuyển động của kim đồng hồ, Hải trình phơi đôi mắt xanh thẳm, hướng lên màn đêm, tai lắng nghe thanh động ngón tay gõ trên mặt bàn. Trầm mặc lẫn lo âu luẩn quẩn quanh bầu không khí, đáng sợ đến nghẹt thở. Chỉ là, không có thứ đáng sợ nào kinh khủng hơn chờ đợi, chính mình là bất lực với thời gian.

*thập tử nhất sinh

"Lão gia..."

"Đừng nói nữa !"

Hải Trình cau mày, một tiếng bộp nghẹn những lời quân gia định nói xuống cổ họng. Không nói!? Không nói làm sao được ! Đã 45' trôi qua, không bao lâu nữa là kết giới sẽ thi triển, toàn bộ bao vây biệt thự.

Trần gia tuy là gia tộc tiếng tăm, nhưng bí mật và nguồn gốc cũng nguy hiểm như vũng hồ. Trong cái thế giới tràn ngập màu đen đỏ, đầy rẫy máu tanh và quy tắc để sinh tồn. Một trong những điều cấm kỵ chính là không được ở ngoài biệt thự quá mười hai giờ, đối với bọn họ đây không chỉ là giờ thiêng mà còn tồn đọng rất nhiều nguyên nhân khác. Bất cứ người hay gia tộc nào tương tự bọn họ nhất định sẽ hiểu rõ quy tắc này, tất nhiên bao gồm cả Vương gia và Đinh gia. Dù bất đắc dĩ đến mấy cũng không phạm vào cấm luật.

Vậy mà khoảnh khắc này, lão gia lại muốn phạm phải !

Bạn đang đọc truyện *Demon Princess ! Can I Love You Again ? - Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.